

મોટો દશ અવતાર

કીંમત રૂ. ૨)

સન ૧૯૨૩

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૌપીરાહિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૦૮૮૫ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ખોરો દશ અવતાર

તિષય ૩-૪

K. H. Sir Sultan Mohamed Sha Akkhan

G. C. S. I; L. E. D. & Co.

ISMAILI HAZAR IMAM.

હીઝ હાઈનેસ સર સુલતાન મોહમદશાહ આગાખાન

જી. સી. એસ. આઈ; એલ. એલ. ડી.

ઈસ્માઈલી હાઝર ઇમામ. (કરાંચી ૧૯૨૨.)

મોટો દશ અવતાર.

રચનાર—સર્વિયદ ઈમામ શાહ.

(ગુજરાતીમાં) આવૃત્તી ૨ છ નકલ ૧૦૦૦

પ્રગટ કરનાર,

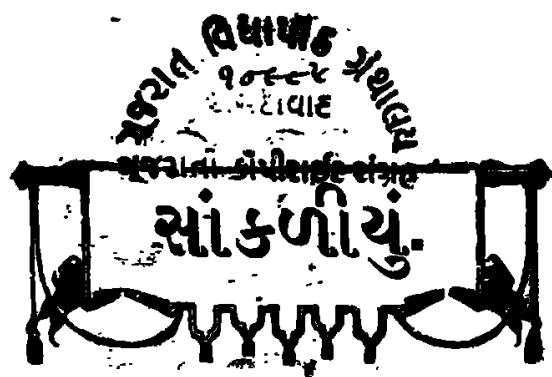
મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજ.

ALL RIGHTS RESERVED.

આ શુક મેનેજર ગુલામહુસેન રાજનભાઈએ ધી જોળ સીધી
પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ, ૧૩૫ પાલખી મહોલા, મુંબઈ નં ૯ માં
મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજ મારે જાણી અને
મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજે ધી જોળ સીધી
પ્રી, પ્રેસ ૧૩૫ પાલખી મહોલા, મુંબઈ
નાં ૯ માં પ્રગટ કરી.

સંવત ૧૯૮૦

સને ૧૯૨૩

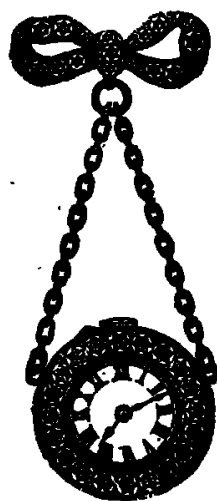

નંબર.

- ૧ અવતાર પહેલો
- ૨ અવતાર બીજો
- ૩ અવતાર ત્રીજો
- ૪ અવતાર ચોથો
- ૫ અવતાર પાંચમો
- ૬ અવતાર છઠો
- ૭ અવતાર સાતમો
- ૮ અવતાર આઠમો
- ૯ અવતાર નવમો
- ૧૦ અવતાર દશમો

પાનું.

- ૧
- ૭
- ૯
- ૯
- ૧૪
- ૧૮
- ૨૦
- ૩૦
- ૪૪
- ૫૭

અક્ષાહ તો હાર.

મોટો દશ અવતાર.

રચનાર—સઈયદ ઈમામ શાહ.

શ્રી સતગુર પીર ઈમામ શાહ વાચ્યા.

પીર ઈમામ શાહ દશ અવતાર ભાંખીયા છે હો સામીલ, આઠ અહું-
હાર નિરીજન નારાયણ તારે તમે પરવરતે, ત્યાં તમે અનત કરોડ જીવ નીસતા-
રતે હો સામીલ, પછે છત્રીસ જીગ ને ચોરાસી ચોકડી એક ધ્યાન કરીને બેઠા
હો સામી, તારે પુઠે તમે ચાર કલપ તેના સોળ જીગ સીરજતે હો સામીલ, પેલા
ભાએલા કલપ માંહે જખ નવાણું કરોડ સીધા હો સામી. (૧)

બીજા કાએલા કલપ માંહે છપન કરોડ મેગ સીધા હો સામી. (૨) ત્રીજા
અરબ કલપ માંહે કીનર બત્રીસ કરોડ સીધા હો સામી. (૩) ત્રીજા કલપ સપુ-
રજી સમાપ્ત બવસતો હો સામી. ચોથા ખલીફા કલપ મધે જીગ ચાર પરતે હો
સામીલ, પછે શ્રી મહ રૂપ અવતાર ધારજતે હો સામીલ, પ્રગટ દશ અવતાર
ધારજતે હો સામીલ, જીગ ચાર માંહે તેત્રીસ કરોડ દેવતા સીધા હો સામીલ,
અનત ભગતને કારણે દશ અવતાર ધારજતે હો સામીલ. (૪)

શ્રી સતગુર બ્રહ્મા પીર ઈમામ શાહ હો વાચ્યા.

શ્રી સતગુર પીર ઈમામ શાહ વાંચ્યા સાચીરે સાચ, એવી ગુરજીએ બોલી

છે વાંચ. ૧

પ્રથમ જ્યારે હોતા ધંધુકાર, જ્યારે આઠ વીજી આધાર. ૨

ત્યારે આઠ હિણીઆઠ થકી હોતા દેવ, તેનું કોઈ ન બણે ભેવ. ૩

ત્યારે આઠ હિણીઆઠથી ખલકીઆ નુર, તેના બ્રહ્મા સતગુર નુર. ૪

તે નુર સતગુર ઈમામ થકી સરવે મંડાણ, તે લખ ચોરાસી સરજ્યાચારે હી ખાણ. ૫

પ્રથમ આઠ લખ કરંજી કરીઆ, તેમાં અનત કરોડીયું જીવ હિધરીયા. ૬

કલપ ચારનું માંડયું મંડાણ, તેમાં જખ મેગ કીનર તેત્રીસ કરોડ દેવ સીધા

નિરવાણ. ૭

- ત્યારે ૩૫ હરીના અગમ અવતારેજ વરતીયા બધુ, પછે ભુગ ચારુ' માંડ્યું મ'ડાણુ. ૮
- ત્યારે સે'સ સંજોગ હરીએ આરંભજ કરીઓ, ત્યારે બ્રહ્માણને પેરે સંખો અવતરીઓ. ૯
- ત્યારે વરતીયા જોતક બ્રહ્માણ કરે વીચાર, ભાઈ એણે પુત્રથી વિષ્ણુસ હોવે નીરધાર. ૧૦
- ત્યારે એક દીન બ્રહ્માણ ચીંતા માંહે લયો, ત્યારે વેદ ચાર સંખો લઈ ગયો. ૧૧
- ત્યારે શુર બ્રહ્માણ એવો મનમાં ધરીયો, જે પુત્ર હોઈ એવો કોઈ ન કરીયો. ૧૨
- ત્યારે ગયા વેદ બ્રહ્માણ કરે પુકાર, ત્યારે હરી પાસે કોડી ગયા તતકાર. ૧૩
- વેદ વિનીઆ હુઆ અ'ધકાર, સામીજ સંખો લઈ ગયો વેદજ ચાર. ૧૪
- જ્યારે વેદ ચાર સંખો લઈ ગયો, ત્યારે શુર બ્રહ્માણ ચિંતા માંહે લયો. ૧૫
- ત્યારે મુણી વચન હરીએ કર્યો વીચાર, વેદ કારણે હરિએ લીધો અવતાર. ૧૬
- જ્યારે દેવનું મધ્યમ મઠ ૩૫જ લયો, ત્યારે શુર બ્રહ્માના વેદ ચાર તે સંખો લઈ ગયો. ૧૭
- ત્યારે શુર બ્રહ્માણએ હરીને બઈ શું કહીયો, સામી વેદ ચાર તે સંખો લઈ ગયો. ૧૮
- ત્યારે એવો વચન મુણી પુઠે થયા મોરાર, ત્યારે સંખો જઈ પેઠો પાતાલ મીંજાર. ૧૯
- ત્યારે પાતાલમાં સંખો ગયો, તે રખી કરણીકસરની સલામાં બાઈ રહીયો. ૨૦
- ત્યારે બાંધવ ખેલ કરતો ગયો, તે કારણ હરી પુઠે થયો. ૨૧
- ત્યારે મરદંબ નાદ વાજીઓ શ્રી હરી, ત્યારે દેવે વ્રત લયનમાં ગમ્મના કરી. ૨૨
- ત્યારે હરી વચને સંખાસર નાસી ગીયો, તે બાઈ માતા ધરતી પાસે રાંધો. ૨૩
- તમે મુણે હો ધરતી માતા હું તમને કહું, તમે કહો તો હું તમ પાસે રહું. ૨૪
- માતા તમ શરણે આવીઓ તે રાખો લાજ, પણ શ્રી હરી પુઠે આવે છે મારે કાજ. ૨૫
- ત્યારે કહે ધરતી માતા મુણ સંખાસર હું કહું એમ, તમે શ્રી હરીના વેદ લાવીઆ કેમ. ૨૬
- એ માતાજી મેં દીઠા વેદ સંસારમાં પ્રકાશ, તે હું હરી લાવીઓ છું શુર બ્રહ્માણના પાસ. ૨૭
- ત્યારે એવા વચન દઈત ધરતી માતાનું કહ્યું સહી, જે તમે મુજને સંખો તો વેદ આણું નહી. ૨૮
- જ્યારે તે દઈને ધરતી માતા કુપાવી ધરે, ત્યારે પુઠે શ્રી હરી આવી સંચરે. ૨૯
- ત્યારે ધરતી માતા બોલીઆ એમ, કહું શ્રી હરી તમે આવીઆ છો કેમ. ૩૦

- તું મુજને ધરતી હું કહું તમને લેઈ, કે સંખો જાણવ હરી સાવીયો છે. ૩૦
- ગુર બ્રહ્માના વેદ. ૩૧
- જો ધરતી તમે અમને આલો લેઈ, તો હું મારું દઈતને વાડું વેદ. ૩૨
- તમે મુજો હો નારાયણ હું તમનું કહું, પણ આવીયો સરણુ તે કાઢી કેમ દઉં. ૩૩
- જો ધરતી તું દઈત કાઢી લીયો મોઝે, તો મન વાચીતા ફક્ત આહું તોઝે. ૩૪
- ત્યારે ત્યાં ધરતીએ કોણ લીધો કર ધરી, જે સામીજી અમને વરો મી હરી. ૩૫
- હો ધરતી અમારે આગસ અનત અનત કરોડીઉં દેવ તારવા સહી, તે ભગ- ૩૬
- તુંને કારણુ દશ અવતાર ધરશું સહી. ૩૭
- ત્યારે સરવે આદિ હિણીયાદનાદેવ એકકાજ થાએ, તે કમાઈ કરી મીલસે આએ. ૩૮
- જ્યારે અનત કરોડી આવે અમારે પાસ, ત્યારે ધરતી અમે તારો કોણ પારનું ૩૯
- અને પુરનું આસ. ૪૦
- જ્યારે ચાર જુગને દશ અવતાર પુરા થાય, ત્યારે ધરતી હું પુરીશ તારી ૪૧
- ઈચ્છાય. ૪૨
- જ્યારે એવો વચન મી નારાયણ દેવે ધરતીનું કહીયો, ત્યારે નાઠો દઈત તે ૪૩
- શેશનામના પાતાલમાં ગયો. ૪૪
- જ્યારે શેશનામના પાતાલમાં ગીયો, ત્યારે ગાંધેવ ખેલ કરતો લયો. ૪૫
- ત્યારે તે કારણુ મી હરો સાથે ગયો, ત્યારે મરદંગ નાદ વબડીને ગર્જના કરોયો. ૪૬
- ત્યારે દેવે ત્રણુ ભવનમાં ગર્જના કરી, ત્યારે હરીને ચલત્રે સંખાસર નાઠો ફીરી. ૪૭
- ત્યારે એક માતા પુત્ર બેઠા હતા જ્યાં, ત્યારે સંખાસર જઈ રહ્યો છે ત્યાં. ૪૮
- ત્યારે માતા પુત્ર બેડીયા છે સહી, આ નારાયણુ દેવનું ચોર ધંઆ રેવાએ નહી. ૪૯
- ત્યારે સંખાસર મનમાં ચિંતા કરે, તો પુઠે મી હરી આવી સંચરે. ૫૦
- ત્યારે મી હરી બેડીયા છે એહ, મુજો રાણી પુત્ર હું કહું તેહ. ૫૧
- જો તમે મુજને આલો દઈતનું લેઈ, તો હું મારી દઈતને વાડું વેદ. ૫૨
- જો સામી તમે આલો કોણ, તો અમે દઈતનું દેખાડું મોલ. ૫૩
- ત્યારે સામીજી કહ્યો જે અમે સાતનું રૂપ ધરનું સહી, તારે અમે તમારી ૫૪
- પ્રોત પાલનું તહો. ૫૫
- ત્યારે હરીના ચલત્રે સંખાસર નાસી ગયો, તે ધમલા ધોરીના પાતાલમાં ૫૬
- જઈ રહ્યો. ૫૭
- તે ધમલા રાજ રાજ કરે છે જ્યાં, દઈત જઈ બેઠો છે ત્યાં. ૫૮
- ત્યારે દઈત મુખ માંહેથી બેડીયો પ્રકાશ, તમે મુજને રાખો રાજુ તમારે પાસ. ૫૯
- હું આવીયો ગુર બ્રહ્માના વેદ લઈ આજ, પુઠે હરી આવે છે મારે કાજ. ૬૦
- ત્યારે રાજની રાણી બેડી છે આએ, જે ગુર બ્રહ્માનું ચોર રાખીયો કેમ જાએ. ૬૧
- ત્યારે રાજની રાણી બેડીયા છે આએ, જે મી હરીનું ચોર રાખીયો કેમ જાએ. ૬૨
- જ્યારે એવો વચન રાણીએ કહીઆ, ત્યારે પુઠેથી મી હરી આવી સંચરીઆ. ૬૩

- જો રાણી તમે કહોઃ ઈંદતલું કોઈ, તો મારી ઈંદતને વાડું વેઢ. ૫૮
- જો સામી તમે મુજને આલો કોલ, તો ઈંદતલું દેખાડું મોલ. ૫૯
- ત્યારે હરીએ રાણીને કોલ કીધા તહીં, જે માતા કુંતાણ તમારી આઠમા
અવતારમાં પ્રીત પાલસું સહી. ૬૦
- ત્યારે ત્યાંથી ઈંદત નાસી ગયો, તે જાઈ વારા તણોતલ પાતાલમાં રહીયો. ૬૧
- ત્યારે ત્યાંથી ઈંદત મુખે બોલીયો વાણ, હું તો ગુર બ્રહ્માના વેઢ ચાર
લાવીયો નીરવાણ. ૬૨
- ત્યારે ત્યાં રાજના પ્રતીહાર બેઠા જાણ, તે કહો શ્રી નારાયણનું ચોર ઇઆં
કેમ રહે નીરવાણ. ૬૩
- જ્યારે એવાં વચન રાજના પ્રતીહારે કહ્યાં, ત્યારે ત્યાં શ્રી નારાયણ દેવ
આવી હિસા રહયા, ૬૪
- જો તમે ઈંદતલું કહો કોઈ, તો મારી ઈંદતને વાડું વેઢ. ૬૫
- જો સામીજી તમે મુજને આલો કોલ, તો હું દેખાડું ઈંદતલું મોલ. ૬૬
- જ્યારે બીજે ત્રેતા જુગ કરસું સહી, ત્યારે પાંચમે છો રૂપે કમલાધન કમલા-
પતી તમારી પ્રીત પાલસું સહી. ૬૭
- ત્યારે એવા વચન મુણીને ઈંદત નાસી ગયો, તે જાઈને સંખ દેવના
પાતાલમાં રહયો. ૬૮
- ત્યારે સંખના પાંચ પુત્ર હોતા જેહ, ઈંદત સંખાસરતાસું વચન બોલીયો તેહ. ૬૯
- ત્યારે હું તો લાવીયો હું ગુર બ્રહ્માના વેઢજ ચાર, મુને રાખો સરણ તમે
નીરધાર. ૭૦
- ત્યારે પાંચે પુત્ર મીલી કહયો વીચાર, જે શ્રી નારાયણ દેવનું ચોર નવ
રાખીએ આણે ઠાર. ૭૧
- ત્યારે રાજના પાંચ પુત્ર ઈંદતસું વીચાર કરે, ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ પુઠે
આવી સંચરે. ૭૨
- જો તમે પાંચ પુત્ર મીલીને કહો કોઈ, તો મારી ઈંદતને વાડું વેઢ. ૭૩
- જો સામીજી તમે અમને આલો કોલ, તો અમે ઈંદતલું દેખાડીએ મોલ. ૭૪
- ત્યારે નારાયણ દેવે કહ્યું જ્યારે અમે આઠમું રૂપે ધરસું જાઈ, ત્યારે તમારી
પાંચ પાંડવની પ્રીત પાલસું સહી. ૭૫
- ત્યારે એવા વચન મુણી ઈંદત નાસી ગયો, તે જાઈ ગજંદર પાતાલમાં રહીયો. ૭૬
- ત્યારે તે ગજંદરનો પુત્ર એક હતો જેહ, ઈંદત સંખાસરતાસું મરમ કીધો તેહ. ૭૭
- હું તો ગુર બ્રહ્માના વેઢ લાવીયો હું સહી, જો તમે મુજને સરણ રાખો
તો હું વેઢ આહું નહીં. ૭૮
- એવા વચન મુણી રાજનો કુંવર બોલીયો સહી, જે ગુર બ્રહ્માજીનો ચોર
અમથી રખાશે નહીં. ૭૯

હું તો ગુરુ બ્રહ્માણ્ડના વેદ હરી આવીયા છું આજ, પણ પુરૂં શ્રી હરી આવે
છે મારે કાજ. ૮૦

બ્યારે એવા વચન દઈતે રાજના પુત્રને કહીયા છે બાણ, ત્યારે પુરૂંથી શ્રી
હરી આવીયા નીરવાણ. ૮૧

ત્યારે શ્રી હરી રાજના પુત્રને કહીયા ભેદ, જો તમે કહો તો મારી દઈતને
વારૂં વેદ. ૮૨

જો સામી તમે અમને આલો કોલ, તો અમે દઈતનું દખાડું મોલ. ૮૩

બ્યારે અમે સાતમું રૂપ ધરમું સહી, ત્યારે તમે રાજા હરીચંદ્ર તમારી વાચા
પાલમું સહી. ૮૪

ત્યારે એવા વચન મુણી દઈત નાહો સહી, તે કોરભ પાતાલમાં પેઠો જઈ. ૮૫

ત્યારે તે કોરભનીઈ પાંચ રાણી હતીઈ જેહ, તે એક મન હરીની સેવા
કરતીઈ તેહ. ૮૬

ત્યારે તે સભા માંહે દઈત સંખાસર ગયો, તે સરવે ભેદ રાજને કહીયા. ૮૭

જો તમે રાજા મુજને સરણ રાખો સહી, તો ગુરુ બ્રહ્માણ્ડના વેદ હું આહું નહી. ૮૮

ત્યારે તે રાજના પુત્ર બોલીયા એમ, મુણે સંખાસર તમે ગુરુ બ્રહ્માના
વેદ લાવીયા કેમ. ૮૯

ત્યારે રાજના પુત્ર હતા ચાર, તામું દઈત સંખાસર કહ્યો સરવે વીચાર. ૯૦

તમે ગુરુ બ્રહ્માણ્ડના વેદ લાવીયા છો કેમ, પણ હવે તારી કાયાનું ભંગ
થાસે એમ. ૯૧

બ્યારે એવા વચન રાજના પુત્ર દઈતને કહો, ત્યારે પુરૂંથી શ્રી હરી
આવી સંચરે. ૯૨

ત્યારે નારાયણ દેવ રાજના કુંવરમું કરીયો બોચાર, જે સંખો ગુરુ બ્રહ્માના
વેદ લઈ આવીયા છે ચાર. ૯૩

જો તમે મુજને કહો દઈતનું ભેદ, તો હું મારી દઈતને વારૂં વેદ. ૯૪

જો સામી તમે અમને આલો કોલ, તો અમે દઈતનું દખાડીએ મોલ. ૯૫

બ્યારે પેલા કરતા જુગમાં અમે રૂપ ધરમું ચાર, ત્યારે ચાર વાર વરદાન
પાલમું સાર. ૯૬

અમે મહા કોરભ વારા નરસી રૂપ ધરમું નીરવાણ, તારે તમે રૂપ મુગત ૧,
અમરીખ ૨, મુવ ૩, પએલાજ ૪, આવશે બાણ. ૯૭

ત્યારે એવા વચન મુણી દઈત નાસી ગયો, તે મહા તલોતલ પાતાળમાં
જઈ રહ્યો. ૯૮

ત્યારે મહા રાજ રાજ કરે છે બ્યાં, દઈત સંખાસર બધ સંચરીયા ત્યાં. ૯૯

ત્યારે સરવે સભા મીલી બેઠી છે બ્યાં, દઈત સંખાસરે ચારેઈ વેદ વાંચીયા
છે ત્યાં. ૧૦૦

ત્યારે આરે વેદની પાણી દઈતજ કરે, ત્યાં શ્રી હરી આપી કરાવે. ૧૦૧

ત્યારે રાણી કુંવર મીલી બેઠા છે જ્યાં, ત્યારે દઈત મથો છે ત્યાં. ૧૦૨

ત્યારે રાણી કુંવર મીલી કરે વીચાર, જે શ્રી હરીનું ચોર નવ સખીઓ. ૧૦૩

બએ એણે માર. ૧૦૩

ત્યારે રાણી કુંવર મીલીને બોલીઆ છે એમ, જે તમે ગુરુ બ્રહ્માના વેદ. ૧૦૪

લાવીઆ છે કેમ. ૧૦૪

ત્યારે દઈત સંખાસર ત્યાં વીમાસણ કરે, ત્યારે શ્રી હરી ત્યાં આપી સંચરે. ૧૦૫

ત્યારે શ્રી હરી કહે બે દઈતનું લેદ આલો મુજ, તો મન વાંચા ફલ. ૧૦૬

આણું તુજ. ૧૦૬

જ્યારે અમે હસચું અવતાર લેચું જ્યાં, ત્યારે જપુદીપમાં મુરબ રાણી કમલા. ૧૦૭

કુંવર તમારી પ્રીત આળમું ત્યાં. ૧૦૭

ત્યારે સકળ સભામાં નારાયણ દેવ ગયા, ત્યારે નાઠો દઈત તે સમુદ્ર માંહે. ૧૦૮

બધ રયા. ૧૦૮

ત્યારે તેના પુઠે શ્રી નારાયણ દેવ નીસરીઆ, તે સમુદ્ર માંહે જઈ સંચરીઆ. ૧૦૯

ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ મહ રૂપ ધરીને દઈતના કેડે થાય, હારે તું દઈત ફણી. ૧૧૦

મારા વેદ કીયાં લઈ જાય. ૧૧૦

એલ એલે વેદ નહીંકા હું તુને મારીસ કર ધરી, એમ બોલીઆ શ્રી હરી. ૧૧૧

ત્યાંથી નાઠો દઈત નીરવાણુ, તે જઈ પેઠો મહા સમુદ્ર મીંજર. ૧૧૨

તે દઈત સંખો થઈને સંખદર બેઠમાં રહ્યો, ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ મહ રૂપ. ૧૧૩

ધરી સંખદર બેઠમાં ગયો. ૧૧૩

ત્યારે સંખાસર દઈત તો બધ સંખદર બેઠમાં તરે, ત્યારે પુઠે હરી બધને. ૧૧૪

તેનું કાંકું મહે. ૧૧૪

તું છુલો છુલો રે સંખાસર તું ચારેહી વેદ મારા કીયા કરે, શ્રી નારાયણ. ૧૧૫

દેવ ત્યાં એમ આવરે. ૧૧૫

ત્યારે નારાયણ દેવે ત્યાં દઈત સંખાસરને મારીઆ, તેનું પેટ ફાડીને વેદ. ૧૧૬

ચારેધ કાઢીઆ. ૧૧૬

જ્યારે શ્રી હરીએ સંખાસર દઈતનું પેટ ફાડીને વેદ કાઢીઆ ચાર, ત્યારે સરવે. ૧૧૭

દેવતામાં થયો જય જયકાર. ૧૧૭

ત્યારે શ્રી હરી નારાયણ દેવ દઈત સંખાસરને મારીયો સમુદ્ર માંહે કર ધરી, ૧૧૮

તે દઈત મારવાને મહ રૂપ ધરીયો શ્રી હરી. ૧૧૮

ત્યારે પાચે લાગી સંખાસરે વીનતી કરી, ત્યારે કહે નારાયણ દેવ તું માંગ. ૧૧૯

માંગ હું તુઠો કહે શ્રી હરી. ૧૧૯

આજ તું માંગ માંગ એમ શ્રી હરીએ કહીઆ, ત્યારે એવા વચન શ્રી હરી. ૧૨૦

ત્યાં બોલીઆ. ૧૨૦

મોટો ફસ અવતાર.

- ત્યારે હઈત સંખાસર કહે સામી હું મનમાં એવો ધરું, જે ફસ અવતાર
મુખી તમસુ જુધજ-કરું. ૧૨૧
- ન્યારે એવા વચન હઈત સંખાસરે કહીઆ, ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ ચીત
હૃદને રહીઆ. ૧૨૨
- ન્યારે મછ રૂપમાં હઈત સંખાસરને મારીઆ, ત્યારે વેદ ચારેઈ વારી ગુર
બ્રહ્માણને આલીઆ. ૧૨૩
- મછ રૂપ ધરીયો શ્રી નારાયણ જાણુ, તે વેદ કારણે શ્રી સારંગ પ્રાણુ. ૧૨૪
- ત્યારે પેસી પધ્યારે ને લાવીઆ વેદ, ત્યારે ગુર બ્રહ્માણને આલીયો
મુગતનું લેદ. ૧૨૫
- ત્યારે તે સતગુરુજી જુગ માંહે લીવો તમે, લીધી વાચા પાલીએ અમે. ૧૨૬
- ત્યારે હણી સંખાસરને કીધા કાજ, શ્રી મછ રૂપ ધરીયો શ્રી મહારાજ. ૧૨૭
- ત્યારે કરતા જુગ માંહે હરી અવતરીઆ, પેલા મછ રૂપ પદ્મરીઆ. ૧૨૮
- ન્યારે પેલા મછ રૂપે સંખાસરને મારીયો, ત્યારે ભગત રૂપ મુગતને સવા
કરોડસુ તારીઓ. ૧૨૯
- ત્યારે પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા મોરાર, ત્યારે સરવે સંસારે આલખીઓ
નીરવાણુ. ૧૩૦
- ત્યારે મછની માતા તો સંખાવતી કહીએ, અને પીતા તો પ્રેમ રૂપ કહીએ. ૧૩૧
- ત્યારે ગુર તો માનધાતા જાણુ, અને સખતી તો ચંદ્રકા દેવી પ્રમાણુ. ૧૩૨
- ત્યારે સ્વસ્થાન તો હંસપુર નગરી જાણુ, ખેત્ર તો દુઆરા મતી પ્રમાણુ. ૧૩૩
- નરે કારીયો કાણુવ તો સંખાસર જાણુ, ત્યારે ભગત રૂપ મુગતને ઊગારીઓ
નીરવાણુ. ૧૩૪
- ત્યારે ચાર લાખને બત્રીસ શહસ્ર શ્રી મછ રૂપે જાણુ, ત્યારે રૂગ વેદ હોતા પ્રમાણુ. ૧૩૫
- ઈયાંથી શ્રી મછ રૂપ સંપુરણ સહી, એવી ગુર બ્રહ્મા પીર ઇમામ શાહા
વાણી કહી. ૧૩૬

અવતાર બીજો.

- શ્રી સતગુર બ્રહ્મા હો વાચા સાચી સાચ, એવી ગુરુજી બોલીઆ વાચ. ૧
- ન્યારે બીજે કોરભ રૂપે હરી અવતરીયો, ત્યારે ભાર પૃથ્વીનું તે પુરે ધરીયો. ૨
- ત્યારે પૃથ્વીમાં ભગત જાપ જપે હરીનું બેઠ, ત્યારે બસર કરોડસુ હઈત
બ્યાપક રહે છે તેહ. ૩

- ત્યારે દઈત મહુકીટકે માહા બેલીઆ આહે, તે બસટ કરોડસું મેર પરવત
પર બેઠા બાએ. ૪
- ત્યારે દેવે મેર પરવત સમુદ્ર માહે ધરીઆ બાએ, ત્યારે દઈત મહુકીટકને
સંગારીઆ ત્યાંએ. ૫
- ત્યારે દેવે મેર પરવતનું કીધો છે રવાયો બાણ, ત્યારે વાસંગ નાગનું કીધો
નેતરો નીરવાણ. ૬
- બ્યારે વાસંગ નાગને નેતરેસું મરોડીઆ, ત્યારે અનત કરોડીઉં દેવ મીલીઆ. ૭
- ત્યારે મેર મથવાને એક મારે વીરક્ષોચન દેવજ લયા, બીજે મારે તે મહા
બલજ થયા. ૮
- બ્યારે મથીઆ મેર માહાવે મનમાં ધરી, ત્યારે રતન ચતુર દસ તે કાઢીઆ
શ્રી હરી. ૯
- બ્યારે મથી સમુદ્ર દેવે અમૃત કાઢીઆ બેહ, ત્યારે ચાંદો સુરજ બે પાયા તેહ. ૧૦
- ત્યારે ચાંદો સુરજ બોલીઆ બ્યાં, સામીજી તમે દઈતને અમૃત પાવો
છો કીયાં. ૧૧
- ત્યારે બેઠા હતા રાયે તે કીઠા જગદીશ, ત્યારે કબી દઈતને સામી ચઢાવી છે રીસ. ૧૨
- ત્યારે દેવે દઈતને મારી તેનું શીર લીધો ઉતાર, ત્યારે દઈત મારણેકું લીધો
અવતાર. ૧૩
- ત્યાં કોરભ રૂપે હરી અવતાર, ત્યાં મથી સમુદ્ર કાઢીઆ રતન દસ ને ચાર. ૧૪
- બ્યારે દેવે મહુકીટકને મારીયો બેણી વાર, પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા મોરાર. ૧૫
- બ્યારે બીજે કોરભ રૂપે દઈત મહુકીટકને મારીયો, ત્યારે સવા કરોડસું
લગત અમરીખને તારીયો. ૧૬
- ત્યારે પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા મુરાર, ત્યારે સરવે સંસારે ઝોલખીયો સાર. ૧૭
- ત્યારે શ્રી કોરભની માતા તો કમલાવતી કહીએ, પીતા તો ત્રીખત કહીએ. ૧૮
- ત્યારે ગુર તો એકારખજ બાણ, સખતી તો અણઆ દેવી પ્રમાણ. ૧૯
- ત્યારે સ્વસ્થાન તો મનોવર બાણ, ખેત્ર તો લેસાસર નીરવાણ. ૨૦
- ત્યારે નરે દારીયો દાણુવ મહુકીટકજ બાણ, ત્યારે લગત અમરીખને તારીયો
નીરવાણ. ૨૧
- ત્યારે ચાર લાખને બત્રીસ સહેસે શ્રી કોરભ રૂપે બાણ, ત્યારે રૂગ વેદ
હોતા પ્રમાણ. ૨૨
- ધંધાંથી શ્રી કોરભ રૂપ સંપુરણ સહી, એવી ગુર બ્રહ્મા પીર ધમામશાહા
વાણી કહી. ૨૩

અવતાર ત્રીજો.

- શ્રી સતગુર બ્રહ્મા વાચા સાચી સાચ, એવી ગુરુજીએ બોલી વાચ. ૧
- જ્યારે ત્રીજો વારા રૂપ ધરીયો સંસાર, ત્યારે પૃથ્વી રાખી દાઢ વીચ સંસાર. ૨
- જ્યારે દેવે પૃથ્વી રાખી દાઢ શ્રી હરી, ત્યારે દેવ વાસ રૂપજ ધરીઓ શ્રી હરી. ૩
- જ્યારે મોર દાણવને સાહેબે હણીયો, તે દાણવ મારવાને શ્રી વારા અવતા-
રજ ધરીયો. ૪
- ત્રીજો વારા રૂપ હરી ધરીયો, તે દાણવ મારણેકું હરી અવતરીયો. ૫
- જ્યારે દેવે મોર દાણવ મારીયો જોણી વાર, પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા મોરાર. ૬
- જ્યારે ત્રીજા વારા રૂપે ઇંત મોર દાણવને મારીયો, ત્યારે સવા કરોડયુ*
લગત ધ્રુવને તારીયો. ૭
- ત્યારે પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા ગુરાર, ત્યારે સરવે સંસારે ઓલખીયો જાણ. ૮
- વારાની માતા તો પદમાવતી કહીએ, અને પીતા તો દાએલપુર કહીએ. ૯
- ત્યારે ગુર તો સેનનંદ જાણ, અને સખતી તો બહુકાદેવી નીરવાણ. ૧૦
- ત્યારે સ્વસ્થાન તો બગપુર નગરી જાણ, ખેત્ર તો માન સરોવર પ્રમાણ. ૧૧
- નરે દારીયો દાણવ મોર દાણવ જાણ, ત્યારે લગત ધ્રુવને તારીઓ નીરવાણ. ૧૨
- ત્યારે ચાર લાખને બત્રીસ સહસ્ર શ્રી વારા રૂપે જાણ, ત્યારે રૂઝ વેદ
હોતા પ્રમાણ. ૧૩
- ત્યારે શ્રી વારા રૂપ સંપૂર્ણ સમાપ્ત સહી, એવી ખીર ઈમામશાહા વાણી કહી. ૧૪

અવતાર ચોથો.

- શ્રી સતગુર બ્રહ્મા વાચા સાચી સાચ, એવી ગુરુજીએ બોલી વાચ. ૧
- જ્યારે ચોથો રૂપ કરતા જુગમાંએ હરીએ ધરીયો, ત્યારે ઇંત હરણાકંસ
અંગુષ્ઠે ભર તપ કરવા ગયો. ૨
- જ્યારે ઇંતે મહા વનમાં તપ સાધીયો જેહ, ત્યારે તેને સંકર દેવે વર
આપીયો તેહ. ૩
- જ્યારે વર લખને બાલીયો નગર મીંજર, ત્યારે ઇંત ગુર પાસે જઈ ઉભો તતકાર. ૪
- હારે જજમાન તથે માંગીયો છે શુ, રખે માંગતા કાંઈ ચુકયો તું. ૫
- જે માંગી કાયા ફસવાર સહી, તો સામી અમે માંગતા ચુકયો નહી. ૬

- હારે ભાઈ તારૂં મોત છે તારાં ધરથી બહાર, તે હું કહું તુંને ત્રોસંજા
વેલાથી ઉપજશે કાળ. ૭
- ત્યારે દઈત હરણાકંસ પાછો ફરી તપ કરવા ગયો, ત્યારે શ્રી નરસીંહ રૂપે
શ્રી હરી પ્રગટીયો. ૮
- ત્યારે દઈત હરણાકંસ કોથે થયો ત્યાં, ત્યારે ફરમાની ફીરસ્તો ચાસ રૂપી
થઈને ઉડ્યો છે ત્યાં. ૯
- જ્યારે ફરમાની ફીરસ્તો દેવ સલા માંહે જાઈ, ત્યારે ગુરનરને ભગત પએ-
લાજ જાઈ લાગા પાએ. ૧૦
- ત્યારે દઈત મહા તપ કરીને ગીરસ્થાને ગયો, તે જાઈ અણુ માનેતી સ્ત્રીને
ધરે વાસો રહીયો. ૧૧
- ત્યારે ભગત પએલાજ જુગ માંહે આવીઆ ભગતુંને કાજ, તે ભગત દઈતના
ધરે વાસો રહીયો તેણી કાજ. ૧૨
- ત્યારે ભગત પએલાજ શ્રી ગુરનરની વાચા શ્રી નરસીંહની વાચા પારો છેહ,
તે દઈત કારણે માતાના ગીરભમાં બહુ દુઃખ દીઠા તેહ. ૧૩
- ત્યારે દઈત હરણાકંસ ભગતને બહુ દુઃખી રાખીઆ છે જેહ, ત્યારે શ્રી હરીએ
ભગતને દુઃખ ફેરવીને સુખી રાખીઆ છે તેહ. ૧૪
- જ્યારે ભગત પએલાજના ગર્ભવાસેથી અવન છુટા છે જેહ, ત્યારે તેની
માતાએ બહુ રૂદન કરીઆ છે તેહ. ૧૫
- હારે બાઈ આપણા નજર આગલ એ બાળક હીચા વેઠાયેસે નહી, એ બાળ-
કને તમે મેલો મહા વનમા જઈ. ૧૬
- ત્યારે ભગતને વનમાંહે શ્રી હરીએ ભમર પસંગ ઢોલીએ પોઢાલીઆ છેહ,
ત્યાં છત્ર ઢરાવીઆ કામધેન દુધ પાયા તેહ. ૧૭
- ત્યારે વનમા સરવે ગાવાલીઆ વીમરસજ કરે, ત્યાં મહારાજ કુલ એક કુંવર
અવતારજ ધરે. ૧૮
- હારે ભાઈ આપણે સરવે મીલો જાઈએ રાજાને કરીએ જાણ, એ વાંઝીયો
રાજા છે તે કુંવરને દેશે માન. ૧૯
- ત્યારે સરવે કુંવરનું કરીયો છે જાણ, ત્યારે હરણાકંસ પોતે હણુ કલ લઈ
આવીયો છે નીરવાણ. ૨૦
- ત્યારે તે રાજા આવીયા વન મીંજર, ત્યાં સામા દલ દીસે છે અપાર. ૨૧
- જ્યારે તે દલમાં દીઠા રૂપી હબસી જેહ, ત્યારે હરણાકંસનું દલ ભાગો તેહ. ૨૨
- ત્યારે રાજા પોતે પધારીઆ વન મીંજર, ત્યાં ધણીક સ્તુતી કરીને લાવોયા બલ. ૨૩
- જ્યારે તે રાજાનો કુંવર પધારીયો વન મીંજર, ત્યારે સહિને ધરે આજવ
મંગળ વરણીઆ ચાર. ૨૪

- ત્યારે રાજાને પ્રતીહાર મીલી કરે છે વીચાર, એ રાજા તમે આ બાળકને
મેલો અણુમાનેતી સ્ત્રીને દુઆર, ૨૫
- હારે રાજા એ અબલા સોનું ગીર્ણ મુકો હતો જેહ, ત્રીસ દીનથી એ સ્ત્રીને
મંહા દુઃખ પડીઓ છે તેહ. ૨૬
- ત્યારે ભગત પએલાજ પાંચ વરસનો તે પાટી લઈને ભણવા ગયો, ત્યારે શ્રી
નરસંગનું જાપ જપતો રયો. ૨૭
- ત્યારે પંડીત કહે રાજા એ કુંવર મોટો તારો બાલ, જેણે મારી વણશાહી
નીશાળ. ૨૮
- હારે રાજા એ કુંવર કરે છે એવા કામ, તે સહુ નીશાળીઆને ભણાવે છે
તારા દુશમનનું નામ. ૨૯
- હારે રાજા તમે એ કુંવરને શું દીઓ છો માન, પણ તે સોનું શું પેરીએ
જેથી તુરે કાન. ૩૦
- ત્યારે દઈતે કુંવરને સમુદ્ર માંહે કુખાવીયો, ત્યારે ત્યાંથી ભગત પએલાજને
હરીએ ઉગારીયો. ૩૧
- ત્યારે વરી દઈતે ભગત પએલાજને ચામડા માંએ મઢાવીને કુંગર ઉપરથી
નખાવીયો જાણુ, ત્યારે જેવે અમર ઢાલીઆ ઠસવીઆ છે નીરવાણુ. ૩૨
- ત્યારે પછે પએલાજની માતા કહે કુંવર પાંચ દાડા પંથ ઢીલડો મેલ, પછે
આપણે સંભારસું સામીને આપણે વેલ. ૩૩
- ત્યારે ભગત પએલાજ માતાસું વચન બોલીઆ છે જ્યાં, એ માતાજી શ્રી
નરસંગજી બેઠા છે ધ્યાં. ૩૪
- ત્યારે ભગત પએલાજને દઈતે હસ્તી આગલ નખાવીઆ છે જ્યાં, ત્યારે હસ્તી
પ્રેણામ કરી પાછા વડીઆ ત્યાં. ૩૫
- જ્યારે દઈતે ભગત પએલાજને ઘાણી માએ પીલાવીઓ છે જેહ, ત્યારે જાઠ
ભાંગી કટકા નવ થયા છે તેહ. ૩૬
- ત્યારે દઈતે હરણાકંસ દેવલ દેવસ્થાન પુજે છે જ્યાં, ત્યારે એક રાત ભગત
પહેલાજને રાખીયો છે ત્યાં. ૩૭
- ત્યારે ભગત પહેલાજને અતરીખ ઉતરીઆ છે જેહ, ત્યારે દેવલ દેરાના હાથ
પગ મોં માક છેદાય છે તેહ. ૩૮
- ત્યારે દઈતે હરણાકંસ મનમાં કોપીયો છે જેહ, જેવે આ કુંવરને હોલીમાં
લગાડીને બારું તેહ. ૩૯
- જ્યારે દઈતે હોરી લગાડી મોટી જાણુ, ત્યારે શ્રી નરસંગ પ્રગટ બ્રહ્મણુ
થઈને આવીયો તતકાર. ૪૦
- ત્યારે જેવે અનામત હોરીને મુત્ર વીટીયો જેહ, એ અગની તે મારા ભગતને
અનામત રાખજો એહ. ૪૧

- ત્યારે પહેલાજની માતા રૂદન કરે છે બાઈ, ત્યારે શ્રી નરસી બ્રાહ્મણ રૂપે કહે
છે એ બાઈ તારા કુંવરને દેવ રાખશે સહી. ૪૨
- ત્યારે પહેલાજની માતા હોરી વધાવે છે આપ, તમે દેવ સહુને તુઠ્ઠો સાથ. ૪૩
- ત્યારે ભગત પહેલાજને હોરી માંહે નહીં લાગી આંચ, એવી નરસી બ્રાહ્મણ
રૂપે બોલીઆ વાંચ. ૪૪
- ત્યારે કંઈતે લોકાનુ' થ'ભ લગાડીયા તતકાર, ત્યારે કુંવર પહેલાજને લાવીયા
તેણે કાર. ૪૫
- ત્યારે કંઈત હરણાક'સ બોલીયા છે ત્યાં, એ પહેલાજ તારો નરસી છે કીયાં. ૪૬
- ત્યારે કુંવર પહેલાજ કહે મારો નરસી છે થ'ભજ માંહે, તે હવે મારી વારે થાએ. ૪૭
- ત્યારે પહેલાજને થ'ભમુ બાંધવા લાગા બેણી વાર, કુંવર પહેલાજ ત્યાં મનમાં
લગણથો અપાર. ૪૮
- ત્યારે ભગત પહેલાજ મનમાં અદેશો કરે, ત્યારે થ'ભ ઉપર આવી કીડી સ'ચરે. ૪૯
- ત્યારે ભગત પહેલાજને આવીયા વીંધાસ, ત્યારે ભગત પહેલાજે શ્રી નરસંગ
ભણી થ'ભને ભરી બાથ. ૫૦
- ત્યારે થ'ભ ડુંટો તેણીવાર, ત્યારે પ્રગટ થયા દેવ મુશર. ૫૧
- ત્યારે ભગત પહેલાજને કારણે થોથો રૂપ શ્રી નરસી ભયો, ત્યારે થ'ભ ફેાડી
દેવ પ્રગટ થયો. ૫૨
- ત્યારે થ'ભ ફેાડી પ્રગટીયા શ્રી નરસી રાએ, તેને ભગત પહેલાજ બાઈ
લાગા પાએ. ૫૩
- ત્યારે શ્રી નરસી તુઠ્ઠા તે ભગતને કાજ, તેને દેવે આલીયા વધકુંઠમાં અવી-
ચલ રાજ. ૫૪
- ત્યારે રૂખી કંઈતને મહા કોપીઆ શ્રી હરી, તેને દેવે ધરીયા મહા બલ
ચુદ્ધજ કરી. ૫૫
- હારે ડુંટી તે એથુ' કીધું, જે મારા ભગતને શુ' કારણ દુઃખજ કીધું. ૫૬
- ત્યારે કંઈત કહે કીવસ રાત મારૂં મોત નહીં, મુને સ્ત્રી પુરૂષ ન મારે કોઈ. ૫૭
- ત્યારે કંઈત કહે હું નહીં મરૂં ધરમાંએ નહીં બહાર, નહીં મરૂં ધરતી નહીં
આકાસ ખીબર. ૫૮
- હું લોઠે લાકડે લીલે મુકે નહીં મરૂં મુને છે આધાર, શ્રી શંકરે કહીયા તે
અમર છે મારો વીચાર. ૫૯
- એસો વર મુને શ્રી શંકરે આલીયા એ શ્રી હરી, તો મુને મારસો કેમજ કરી. ૬૦
- જ્યારે ત્રીસ'જા વેલાજ થાએ, ત્યારે શ્રી હરી બેઠા માંડી પાએ. ૬૧
- ત્યારે શ્રી હરીએ રૂપ પ્રકાશીયા બોલ, ત્યારે દેવે ઉદર નખેમુ' વીકારીયા છે તેહ. ૬૨
- ત્યારે શ્રી નરસીએ કંઈત હરણાક'સ મારીયા નેવા હેઠ, તેને બહુ પાંકા નખ
વાયા પેટ. ૬૩

- ન્યારે દેવે મારીધો હરણ્યકંસ નીકધજ કીધો, ત્યારે કઈતે અરણ્યકંસે મો નરસી
રૂપજ લીધો. ૬૪
- ત્યાં દેવે નખેયું મારીને પેટજ ફાડીઆ, ત્યારે કરોડ પાંચે મું પહે-
લાજને તારીઆ. ૬૫
- ત્યારે કઈતને રમતે નાહીઆ છે સરવે દેવ, ત્યારે ભગતુને ઘરે મંગળ વર-
તીયા છે તતખેવ. ૬૬
- ન્યારે ચોથો રૂપ હરી નરસંગ રૂપે અવતાર, ત્યારે હરીએ ભગત પહેલાજનું
કીધો ઉદ્ધાર. ૬૭
- ન્યારે કઈતે હરણ્યકંસ શાહા મારીધો જોણીવાર, ભગતને વર આલી પછે
સંસારમાં પ્રગટ થયા મોરાર. ૬૮
- ત્યારે કરતા જુગ માંહે હરીએ રૂપજ ધરીઆ, ત્યારે ચાર ફાણવ દેવે મારી
એણી પેરે રાજ પહેલાજને તારીઆ. ૬૯
- ત્યારે ભગત પહેલાજે સતપથજ ધીઆયા છે ન્યાં, અને સરવે લોકે નીકા
કીધી છે ત્યાં. ૭૦
- ત્યારે ભગત પહેલાજને સર્વ કઈતે થ'લાયું બાંધીયા ન્યાં, તો પુઠ ન ફેરાવી છે ત્યાં. ૭૧
- ન્યારે કરતા જુગમાં ગુરુ બ્રહ્મા પંદર કરોડ નીમીઆ સહી, તેમાં પાંચ કરોડ
તે સનમુખ રહી. ૭૨
- ન્યારે ભગત પહેલાજને કષ્ટ પડી છે ન્યાં, ત્યારે પાંચ કરોડ કુંડી ગયા છે ત્યાં. ૭૩
- જે કરતા જુગ માંહે ગુરુ બ્રહ્માના ઘરે પંદર કરોડ નીમીયા, તેમાંથી પાંચ
કરોડ સાચા જાણુ; ૭૪
- પાંચે વીંધાસ ઝોછા આણુથો, તે ફીરી ફીરી પડીઆ ચારેધ ખાણુ. ૭૫
- તે માંહેથી કરોડ પાંચ પરલે ગીઆ, જેણે ગુરુનર ઉપર નહી પુરો રાખીયો નહ,
તે જાણી કરી જુલા ગાફલ, ફાળકે ગીઆ છે તેહ. ૭૬
- ત્યારે ભગત પહેલાજ સતગુરુ પુરા સીરેવીયા, અને ગુરુનરની પુરી પ્રમાણી વાંચ;
તે પાંચ કરોડમું દેવ નીપના, તેની જુગ માંહે ચાલી સાચી સાંખ. ૭૬
- તો મુનીવરભાઈ આજ એસા સતપથ ધીઆઈએ, જેસા ધીઆયા રાજ પહેલાજ;
તેણે સગાં સાવગા કીધા કારમા, તેની સાચીએ ઝોક ખણમાં રાખી લાજ. ૭૭
- તો મુનીવરભાઈ ભગત પહેલાજે સતજ રાખીઓ, તેણે આ ગુરુનર ઉપર
આણીઓ નેહ; ૭૮
- જો છવ ટુક ટુક કરીઆ, તોહે ન છોડીઆ ગુરુનરમું નેહ. ૭૯
- ત્યારે કરતા જુગમાં ચાર રૂપ હરીએ ધરીઆ, ત્યારે ચાર ફાણવ દેવે
આપે સંગારીઆ. ૮૦
- ન્યારે નરસી રૂપે કીધું છે કામ, ત્યારે મારો કઈતને ફીરાવીયું કામ. ૮૦

ત્યારે દેવે હરણાક'સને મારીયો જેણીવાર, ત્યારે સંસારમાં પ્રગટ થયા મુરાર. ૮૧
 જ્યારે સંસારમાં પ્રગટ થયા મુરાર, ત્યારે સરવે સંસાર ઝાલખીઓ જાણુ. ૮૨
 ત્યારે શ્રી નરસીની માતા તો ચંદાવતી કહીએ, પીતા તો હરીતક કહીએ. ૮૩
 ત્યારે ગુર તો અમર તેજ જાણુ, સખતી તો સમેઆ દેવી પ્રમાણુ. ૮૪
 ત્યારે સ્વસ્થાન તો કાશમીર મંઠણુ જાણુ, ખેત્ર તો મુલતાન નગરી પ્રમાણુ. ૮૫
 નરે દારીયો દાણુવ હરણાક'સ જાણુ, ત્યારે ભગત પહેલાજને તારીઆ નીરવાણુ. ૮૬
 ત્યારે ચાર લાખને બત્રીસ સહસ્ર નરસી રૂપે જાણુ, ત્યારે રૂગ વેદ હોતા પ્રમાણુ. ૮૭
 ત્યારે સતર લાખને અઠાવીસ સહસ્ર જુગ કરતાનું પ્રમાણુ, ત્યારે ભગત પહે-
 લાજ પામીયા અમરાપુરી ઠામ. ૮૮
 ત્યારે તેતો ગુપ્ત પંચ આરાધીઆ જાણુ, તેણે અમરાપુરીનું ઠામ પામીઆ નીરવાણુ. ૮૯
 ભાષ ઇમાં થકી ચોથો નરસી રૂપ સંપૂર્ણ ભવસતો સાચ, એવી ગુર ઇમામ
 શાહા બોલી વાચ. ૯૦

અવતાર પાંચમો.

મો સતગુર બ્રહ્મા વાચા સાચીરે સાચ, એવી ગુરજીએ બોલી છે વાચ. ૧
 જ્યારે બીજા ત્રેતા જુગની સાચી સાંખ જેહ, ત્યારે જુગ માંહે આવીઆ
 ગુર વીજેસઠણ વ્યાસજ તેહ. ૨
 ત્યારે એ જુગ માંહે દઈત બલ રાજ હોઈ અવતરીયો, તે છાસક કરેહ દઈત
 સાથે પરવરીયો. ૩
 જે જુગ માંહે બલ રાજ એક છત્રે રાજ કરીયો નીરવાણુ, તે દઈતનું ગુર
 વાંચે વેદ પુરાણુ. ૪
 ત્યારે ગુરને બલ રાજ જહ પુછીયો વીચાર, કહો ગુરજી નારાયણ દેવસું ગુદ
 કરતા નહી આવીએ હાર. ૫
 તો ગુરજી અમને જોતક જોઈને કહો ભેવ, જેમ તમે કહેશો તેમ કરસું દેવ. ૬
 ત્યારે તેના ગુરે કહીયો તું વચન સાંભલ અમ તણે, હવે તમે જગનદાન માંડો વણે. ૭
 ત્યારે બલ રાજએ ગુરના એવા વચનજ લીઆ, ત્યારે જગનદાનના વરતજ લીઆ. ૮
 ત્યારે જે કોઈ જાયક જાચવા આવે બલને તાહે, તેને બહુ અન આપે અને
 સોવનની ગાહે. ૯
 ત્યારે બલ રાજના મનમાં ચીંતા ભઈ, જે હવે અમે જગનનો આરંભ માંડ્યો સહી. ૧૦
 ત્યારે બલ રાજ વીમ તેમજીઆ બહુ વેકવંતા જાણુ, તેણે બહુ હોમ જગન
 માંડીયો તેણે પ્રમાણુ. ૧૧

- ત્યાં હોમ ગીરત અંબરત દુધ કરે જેણે ઠાર, ત્યાં હોમ પ્રમાણે પાંચે બહુ
સાધન સાર. ૧૨
- ત્યાં મીલીઆ બહુ રાજ આદ્યજી ખત્રો અપાર, ત્યાં સહુ કોઇ આવી બેઠા
જગનને ઠાર. ૧૩
- ત્યાં લણે આદ્યજી વેદ પુરાણ જગન મધે આહો, તે સરવે લણી મંતર આંખે
જય જયકાર તાંહો. ૧૪
- ત્યારે તેની બલ જઇ લાગી અદ્વાંડ, તેના તાપે કંપીઆ ઇંદ્ર ને નવ ખંડ. ૧૫
- ત્યારે બલ રાજ એણી પેરે જગન નવસો નવાણું કરીઆ, તેરે દસ અદ્વાસેન
રાજગુ* એક પ્રતીહાર આવી સંચરીઆ. ૧૬
- ભાઈ અમારો રાજ અદ્વાસેન અમોને પરઠીયો છે જોએ, તેની એક પુત્રી
આપે છે તોએ. ૧૭
- ભાઈ રાજ બલ તમે પરણો એ કન્યા છે રૂપવંતી મહા નીરવાણુ, તેનું રૂપ
જેમ હિંગતો ભાણુ. ૧૮
- ત્યારે તે મહુ* માતો દંઈત જગન માંહેથી ઉઠીયો સહી, તે એ કન્યા રાજ
અદ્વાસેનને ધરે પરણવા ગીયો તહી. ૧૯
- ત્યારે સરવે દેવ મીલીને શ્રી હરીને કહીયો, સામીજ બલ રાજ તો મહા પાપી થયો. ૨૦
- હવે સામીજ તમે કાંહીક જળસેદ કરો શ્રી હરી, તોએ બલ દાણવને ધરો સંગારી. ૨૧
- ત્યારે એવો દેવ રખીસર બોલીઆ જેણીવાર, ત્યારે દેવ વીરક આદ્યજી રૂપ
લીધો તતકાર. ૨૨
- ત્યારે સામીજએ તેનું સત જોવાને હાથે કરવતી લીધી સંભાર, તે દેવ એક
બણમાં ગીઆ રાજ અદ્વાસેનને દુઆર. ૨૩
- ત્યાં બહુ મીલી જન જયક કરોડા કરોડ, ત્યાં બલ બેઠા મંડપમા બેઠા બેઠા. ૨૪
- ત્યાં સામીજ આસીરવાદ દંધ આહણુ રૂપે ઉભા રહીઆ, ત્યારે સામીને નમ-
સ્કાર રાજ બલે કરીઆ. ૨૫
- સામીજ તમે તતબણુ આવીઆ તે કોણુ સ્નેહ, તો સામીજ મહી પ્રતીહાર
તુંને દાનજ દેહ. ૨૬
- ત્યારે કહે સામી તમે સાંભલો બલ રાએ આપ, તમે જો દાન આપો તો
લઉં તમારે હાથ. ૨૭
- ત્યાં બલરાજને સામીએ જાચીયો ત્યાં વીપર બોલીઆ તતબણુ, તો કહો તો
હસતી થોડા સોવન આણું ધણા. ૨૮
- ત્યારે સામીજ બોલીઆ સાંભલ બલ રાજ તમેસું કહું વાત વીચાર, કે
અમારે ધરે નહી સતવંતી નાર. ૨૯
- સોની બહુ ઇચ્છા ધરું છું તેનું તમને કહું વીચાર, તો તમારી પરણી કન્યા
આલો નાર. ૩૦

- ત્યારે પ્રતીહાર બોલોઆ સામી નહી મળ્યા, વરી અમારા નગર માંએ
વીમ છે ધણા. ૩૧
- સામીજી એકની કન્યા ચાર તમને પરણાવું સહી, ત્યાં એસી બલ રાજાએ
વાતજ કહી. ૩૨
- ત્યારે બોલોઆ સામીજી તમે મુણે બલરાય, હવે મુજથી હાથ વાડો બેઠો નવ બય. ૩૩
- ત્યારે રાજા કહે સામી વરો એ વીવા નાર, તો મહારાજા તમે થાવો મહસ્થ આચાર. ૩૪
- જે વું પરણે છે બાલી મુંદરી, તે મુને આલ એક મનજ કરી. ૩૫
- બ્યારે બલ રાજા એસા વચન મુણીઆ તતકાર, ત્યારે તેણે આલી મુંદરી કન્યા નાર. ૩૬
- ત્યારે સરવે રાજના સગા સાજન બલના મુખ સામુ જોય, ભાઈ આવી ધીરજ
તે અવર કોમ્થી નહી હોય. ૩૭
- ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ હસી કરી બોલીઆ તેણે ઠાએ, ભાઈ હું તો તમારી
ધીરજ જોવા આવીયો છું હો રાએ. ૩૮
- ત્યારે હરે વું બલ રાજા મહા સતી મહા મુજણ, તમે બહુ જાન પુન કરી
કાઠયો નામ. ૩૯
- એવા વચન કહી સામીજી હી જાએ, ત્યાં બલ રાજા પરણીને આવીયો
જનનને ઠાએ. ૪૦
- ત્યાં એસો બલ કરી નારાયણ બ્રાહ્મણ રૂપજ ધરીયો, ત્યારે બોલીઆ દર્શત
મહા મન મોટા કરીયો. ૪૧
- ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવે બલને બલવાનો ધરીયો વીચાર, ત્યારે દેવે ધર્મો
પાંચમે વાએમણ રૂપ અવતાર. ૪૨
- બ્યારે પાંચમે દેવે ધર્મો વાએમણ રૂપ અવતાર, ત્યારે દેવ ભઈ હિભા રહીયા
રાજા બલને દુઆર. ૪૩
- ત્યારે દેવે ચાર વેદ મુખ માંહેથી કહીયા, ત્યારે નગરના લોક સરવે અચંબે થયા. ૪૪
- ત્યારે રાજા બલમું વાત કરે છે પ્રતીહાર જાએ, આપણે દુઆરે એક વિમ્ર
હિભો છે હો રાએ. ૪૫
- તે પીંડત હીસે છે એક મહા મુપાત્ર, તે ચાર વેદની વાણ બણે છે મુખ પાટ. ૪૬
- ત્યારે તે હીસે છે વાએમણ રૂપ રૂપ અવતાર, તે મુણે બલ રાજા એસો એક
મહા મુપાત્ર આવીયો છે આપણે દુઆર. ૪૭
- ત્યારે મુણી વાત બલ રાજા સનમુખ આલીઆ જાએ, ત્યાં એક પ્રતીહાર
સાથ તેડીઆ જાએ. ૪૮
- ત્યારે સામીજીએ કરી પ્રજ્ઞામ બલ હિભો છે આહે, ત્યાં વીમ્ર બોલીઆ છે
સતજ ભાએ. ૪૯
- ત્યારે મુણે બલ રાજા તારો જશ નવ ખંડમા હોએ, તે કારણ હું ભયવા
આએ છું તોએ. ૫૦

ત્યારે દેવના વચન સુણી રાજા બલ હિંમત રહે, હારે તું મામ મામ એમ

બલ રાજા કહે. ૫૨

એ સામીલ એ કાંઈ ઇચ્છા તમારા મનમાં હોય, કહો તો અન વચ આણું તોય. પર
તમે મુલો હો બલ રાજા અન વચની ઇચ્છા નહીં મોય, એ સામીલ કહો

તો સોવન દાન આણું તોય. ૫૩

હારે રાજા સોવન તો હું શું કરું, કહો તો સામી હસ્તી ઘોડા લઈ આગલ ધરું. ૫૪

હારે રાજા હસ્તી ઘોડાસું મારે નહીં કાજ, કહો તો સામી આણું પૃથ્વીનું સજ. ૫૫

હારે રાજા મારે રાજપ્રાદ ભોગવવાનું નથી કોય, અઉક કરમ પૃથ્વી આલો મોય. ૫૬

ત્યારે બલ રાજા કહે સામી સાંભલ મોરી વાત, કેટલોક છે તમારે સાથ. ૫૭

હારે રાજા ઇચ્છા લોક કુટમ મારે નથી કોય, ઇચ્છા હું એકલો ભથવા
આવીયો છું તોય. ૫૮

ત્યારે કહે બલ રાજા મુલો સામીલ એ વાત અમજ તણી, ઇચ્છા બહોત
પૃથ્વી છે મારી ધણી. ૫૯

એ સામીલ ઇચ્છા તારા મનમાં થાય, તો સામીલ પ્રતીહાર પાસે લીધો ભાય. ૬૦

ત્યારે બોલીઆ વીર મુલો હો બલ રાજા, અમથી વણમાં પૃથ્વી કેમ લેવાય. ૬૧

હારે રાજા તમે ઉધક મેલો મારે હાથ, તો એક મંદી બાંધી રહું ચતુર માસ. ૬૨

ત્યારે બોલીઆ શુકરાચાર્ય મુલો બલ રાજા વાત, એ વીર તમને કેસે સહી ઘાત. ૬૩

ત્યારે પ્રતીહાર બોલીઆ તમે મુલો બલ રાજા, એ વિર નહીં એ મી હરી આય. ૬૪

ત્યારે શુકરાચાર્ય વચન બોલીયો છે આય, એ વધકુઠનાથ આવીયો છે હો રાજા. ૬૫

એતો વાએમણુ રૂપ આવો દીસે છે ઇચ્છા, પણ એતો ત્રન જીવન મુધી
વાધસે ત્યાં. ૬૬

તેની તું સેવા કર મનજ મોય, એ વિપર છલ પાડવા આવીયો છે તોય. ૬૭

હારે બલ રાજા તું મેલ ઉધક મારે હાથ, એવા છલવાના વચન બોલોઆ નાથ. ૬૮

ત્યારે બલ રાજા ઉધક મેલીયો શુકરાચાર્ય આડો થયો, તેણે ત્યાં બોધ નેત-

રને કાંણો ભયો. ૬૯

હું બલ રાજા મેં દીધા છે બહુ દાન, પણ મુજ આગલ મી હરી માંગે છે દાન. ૭૦

ત્યારે બલ બોલીઆ છે મારા ભેદા છે સહી, આ વીરને ચાંપી રખાએ તહી. ૭૧

ત્યારે બલ રાજાએ મેલીયો ઉધક વીર હાથે લીઆ, ત્યારે સામી ધ્રુવ મંડણ

મુધી વાધીઆ. ૭૨

ત્યારે દેવને હંધત બાઈ ચરણે લાગો છે બ્યાં, તેને સતચરણે જીતવાનું સોંપીયા. ૭૩

ત્યારે દેવે એસો રૂપ એક બજમાં કીધો સહી, તે દેવને ત્રન કરમ પૃથ્વી થઈ. ૭૪

ત્યારે અરધો કરમ પૃથ્વી વીરને દેવી રહી, ત્યારે દેવે હંધતના મુસ્તકે પગ

હંધી ચાંપીયો સહી. ૭૫

- ત્યારે મામ મામ બલને દેવે કહીયો, આગીલ હું દીવલ સત પીરણો રહો. ૭૬
ત્યારે એસો વચન બલ બોલયો સહી, ત્યારે સાગીલ ચલીત્ર કરી તેણું
જગન રહ દીધો ભણ. ૭૭
- ત્યારે પાંચમું રૂપ હરીએ ધરીયો સાર, ત્યાં દઈત કારણ ધરીયો વાએમણ અવતાર. ૭૮
ત્યારે બલ દાણવ દેવે મારીયો જોણી વાર, પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા મોરાર. ૭૯
તે બલ રાજ બહોત દાન પુન આલીધો, અને બ્રાહ્મણને દીધી સોવનની ગાયે;
પણ બ્યારે તેને હરીએ ચાંપીધો, ત્યારે દાન પુન સરવે એરે ભાએ. ૮૦
તમે મુણે હો સતી લોક તમને સતગુર કહે, તમે કેટલુંક દાન પુન રેશો
બ્રાહ્મણને હાથ;
એ રાજ બલ સરીખો રહી ગીઆ તો તમારી કોણ છે વાત. ૮૧
તમે મુણે સહુ લોક, તેણે ગુર વીજેશઠણ વ્યાસને નહી બોલખીયા આહે;
તે દાન પુન દીધો છ દસજીને ભાએ. ૮૨
પણ આજ તેણેથી કામ ન નીપજે આહે, જેમ ગીરધવા ખેતજ ખાએ. ૮૩
બ્યારે પાંચમે વાએમણ સ્વરૂપ માહે દઈત બલ રાજને મારીયો, ત્યારે ભગત
કમલાધેનને ઉગારીયો. ૮૪
- ત્યારે પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા મુરાર, ત્યારે સરવે સંસાર બોલખીયો નીરવાણ. ૮૫
ત્યારે શ્રી વાએમણની માતા લીલાવતી કહીએ, અને પીતા તો કેસવરખ કહીએ. ૮૬
ત્યારે ગુર તો બહુ લોચન ભણ, સખતી નો કોએલાદેવી પ્રમાણ. ૮૭
ત્યારે સ્વસ્થાન તો કોએલાપુર પાટણ ભણ, ખેત્ર તો વજ્રધરી જીન ગઠ પ્રમાણ. ૮૮
ત્યારે નરે દારીયો દાણવ તો દઈત બલ રાજ ભણ, ત્યારે ભગત કમલાધેન
તારીઆ નીરવાણ. ૮૯
- ત્યારે ચાર લાખને બત્રીસ સહસ્ર શ્રી વાએમણ રૂપે ભણ, ત્યારે જીજ્ઞર વેદ
હોતા પ્રમાણ. ૯૦
ત્યારે શ્રી વાએમણ રૂપે સંપુરણ ભવસતો સાચ, એવી ગુર પીર ઇમામ
શાહા બોલીઆ વાચ. ૯૧

—:o:—

અવતાર છઠો.

—o—o—o—

- શ્રી સતગુર બ્રહ્મા વાચા સાચી સાચ, એવી ગુરજીએ બોલી વાચ. ૧
બ્યારે છઠું રૂપ કુંડસીરામ રૂપ અવતરીયો, ત્યારે ધનકેળાણ દેવે હાથે ધરીયો. ૨
તે જીગ માહે બહુ વ્યાપક ભરપુર, તે સરવે કુંડસીરામે મારી કીધા દુર. ૩
ત્યારે દેવે ક્ષત્રી મારી પૃથ્વી નક્ષત્રી કરી, ત્યાં દેવે મહા બેધા હણીઆ શ્રી હરી. ૪

- સહસ્ર (૧૦૦૦) અરજણ (હાથ) મહા બલીઆ આહો, તેણી કાઠે જુધ કરીયો નવ બાએ. ૫
- ત્યારે તે દઈત મનમાં એસો ધરીયો, જે શ્રી કૃષ્ણીરામ કારણે લોહો પાંજર કરીયો. ૬
- ત્યારે દઈત પાંજર લઈને શ્રી નારાયણ દેવને ગાતવા ગયો, ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ કપટ કરી ઘરડો વિષ થયો. ૭
- હારે જજમાન તમે માથે પાંજર કેમ લીધો જેહ, તે આગલ તારી પાંચ પેઠી સંધારી છેહ. ૮
- હારે સહસ્રા અરજણ જો તું રાજ બલના વંશનું હોએ, તો નારાયણ દેવનું જુધ કરજો જોએ. ૯
- તેણે તારી પાંચ પેઠી સંધારી ધરી, એવા વચન બોલીઆ શ્રી હરી. ૧૦
- ત્યારે દઈત કહે ગુરજ હું તો તમને પુછું વાત, એ નારાયણ દેવ કેમ આવે મારે હાથ. ૧૧
- હારે સામીજ મેં તો લોહ પાંજર કીધો તેને કાજ, હું તો જીવતો ઝાલી લાવું તેનેરે આજ. ૧૨
- હારે જજમાન જો તું કહ્યું અમારું માને આજ, તો સહી સરસે તારા કાજ. ૧૩
- જો આ પીંજરો તમને પુરો હોએ, તો હરી પ્રમાણે છે તું પેસીને જોએ. ૧૪
- ત્યારે ત્યાં દેવે દઈતને માંહે પેસાડીને દીધો દુઆર, ત્યાં દેવે દઈતને સંગા-રીઆ નીરવાર. ૧૫
- ત્યારે દેવે કપટ કરીને દઈતને લોહો પાંજરે દીધો, ત્યાં દઈત મારવાને શ્રી કૃષ્ણીરામ રૂપે અવતરોયો. ૧૬
- ત્યાં ઊઠો હરીએ અવતાર ધરોયો સાર, ત્યાં હરીએ ધરીયો કૃષ્ણીરામ રૂપે અવતાર. ૧૭
- જ્યારે સહસ્ર અરજણ દઈત દેવે મારીયો જેણી વાર, પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા મુરાર. ૧૮
- જ્યારે કૃષ્ણીરામ રૂપે દઈત સહસ્રા અરજણ મારીયો, ત્યારે ત્યાં લગત કમલા પતીને તારીયો. ૧૯
- ત્યારે પછે સંસારમા પ્રગટ થયા મુરાર, ત્યારે પછે સંસારે ઝાલખીયો બાણ. ૨૦
- ત્યારે શ્રી કૃષ્ણીરામની માતા તો રણકાવતી કહીએ, અને પીતા તો જવ-લગણ કહીએ. ૨૧
- ગુરતો આકાસ યુદ્ધ બાણ, સખતી તો તુજલા લવાની પ્રમાણ. ૨૨
- ત્યારે સ્વસ્થાન તો મુજપુર નગરી બાણ, ખેત્ર તો કાએલાપુર પાટણ નીરવાણ. ૨૩
- ત્યાં નરે કારીયો દાણવે તો સહસ્રા અરજણ બાણ, ત્યારે લગત કમલાપતીને ઉધારીયો નીરવાણ. ૨૪
- આર લાખને બત્રીસ સહસ્રો શ્રી કૃષ્ણીરામ રૂપે બાણ, ત્યારે જીજર વેદ હોતા પ્રમાણ. ૨૫

ત્યારે શ્રી કૃષ્ણસામ રૂપ તો સમાસ ભવસતો સાચ, એવી ગુરુ બ્રહ્મા પીર
ધર્માત્મ શાહુ બોલીઆ છે વાચ. ૨૬

અવતાર સાતમો.

- શ્રી સતગુરુ બ્રહ્મા હો વાચા સાચીરે સાચ, એવી ગુરુ બોલીઆ વાચ. ૧
- શ્રી ગુરુ વીજેસઠ્ય બ્યાસ વાચા આહે, ત્યારે શ્રી સાતમા રૂપ અવતારીઆ શાહે. ૨
- ત્યારે ત્યાં દઈત રાવણ પ્રગટ થયો, તે નારા ભલતાઈ વનમાં વણવાઈ તપ
કરવા ગયો. ૩
- ત્યારે ત્યાં વનમાએસીને તપ કીધો કાજ, તેણે દેવ કને દસ મુસ્તકનું માગી લીધો રાજ. ૪
- તો સામીજી હું સેહસ બેધાથી લડું ને મારું નીરવાણુ, તો સામીજી હું ન
મરું કેને રે બાણુ. ૫
- તો મુને એવો વર આલો સહી, તો મુખ માંહેથી કાંઈ બોલું નહી. ૬
- તો મુને એવું કહો મારા ગુરુ, બે કોઈ હાર ન કહે એવું માંગી લેઉં વર. ૭
- ત્યારે દઈતે દેવ કને મહા તપ કરીને વર લીધો સહી, ત્યાં દઈતે આવી સરવે
દેવ સભા કવજ કીધા તાંહી. ૮
- ત્યારે સરવે દેવ કહે બે ભાઈ વીધાતા લખીયા હોતો જેહ, તે દઈતને ધરે
નવ ગ્રહ સેવા કરે છે તેહ. ૯
- ત્યારે દઈતને ધરે સરવે દેવતા કુદરણા ભરે છે જેહ, તે ઘેર પવન આંગણુ
બોહારે છે તેહ. ૧૦
- તે દઈતને ધરે બારો મેઘ પાણી ભરે છે નીર, તે ઘેર ચાંદો મુરજ સેવા
કરે છે મુધીર. ૧૧
- તે દઈતને ધરે સરવે દેવતા ઉધક લીધો નીરવાણુ, ત્યાં અમે સતગુરુ આગલ
પામીએ માન. ૧૨
- ત્યારે દઈતને ધરે પનાતી બારણે બાંધી છે જેહ, અને દેવ હુતાસણુ રાંધણુ
રાંધે છે તેહ. ૧૩
- તે સરવે દેવતા સતગુરુ વચને કીધો કાજ, તે દઈતને તપ કરતા દેવે એવો
આલીધો રાજ. ૧૪
- આગલ પેલા જુગ માંહે મુખી મેઘ દેવતા છત કીધી છે ત્યાં, તે તે મુખી
વોર હોચન તુજ ઘેર ભગત જન આવીઆ બ્યાં. ૧૫
- એ મુખી સરવે જુગ માંહે આવીઆ ભગતને કાળે સહી, પણ તે મુખીની
દુઆઈએ તપસી સતગુરુની આંચ વીના કોઈ સીધા નહી. ૧૬

ત્યારે મુખી વીર લોચન તે રાજા હરીચંદ્રને ઘરને ઉગમણે રહે, તે મુખી વીર
લોચનને ધરે દેવ સલા ત્યાં ગુપ્તજી મીલે. ૧૭

ત્યારે દેવ સલામાં વાજ્રંત્ર વળાડે ઢોલ જેહ, ત્યાં જુગત કરીને કલસ થપાવે
ત્યાંથી તારા રાણી કુલ ડિપની તેહ. ૧૮

તે સતીની રાજા હરીચંદ્ર પરખા કીધી છે આહે, તે સતીએ ધરી ચીર
પટોરી ધોતી તાંહે. ૧૯

ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર તેડાવીયો પુત્રીનો આપ, ભાઈ અમે તમારી પુત્રી વરસુ" આપ. ૨૦

હારે રાજા તમે પરજ બે અમારો મરમ, તમે મીલીઆ ક્ષત્રી તમારો કાણુ છે ધરમ. ૨૧

ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર બોલીઆ એવો વચન, ભાઈ ક્ષત્રી ઉકરોથી લીધો સ્તન. ૨૨

ભાઈ અમે એક નારે બણી તેને પરણીએ જેહ, તેને અમે પટરાણી કરસુ" તેહ. ૨૩

તે રાજા પરણીયા તારાજે રાણી નાર, ભાઈ એને ધર માંહેથી નહી કાડુ" બહાર. ૨૪

ત્યારે રાણી કહે ચુરજી તમ આગલ ધણીક સ્તુતી કરી માગુ" એમ, તો સાચી
તમે સરવે દરવાજાના તાડા જુગર ભાંગજો તેમ. ૨૫

તે રાણીએ બ્યારે હંસલો રેવત પલાણીયો બ્યાં, ત્યારે સતગુર વચનેથી હજરત
અંતરીક્ષ ઉતરીઆ ત્યાં. ૨૬

ત્યાં રાજા હરીચંદ્રની રાણી બહુ સેવા કરે આપ, પણ સતગુરની સેવા કરવા
પુત્રી બવે ઘેર આપ. ૨૭

તે રાણી ત્યાં દેવ સલા માંહે જાતા કરતા થાલ, પણ તે રાણીને દાસીઉં
સગલીઉં બોલતી આલ. ૨૮

ત્યારે સરવે દાસી મીલી રાજાને બાણુ કીધો જે રાણી બએ બીજે સ્થાન, તો
રાજા તમે એ રાણીને શુ" કીધો છે માન. ૨૯

તે દાસીને વચને રાજા હરીચંદ્ર સ્ત્રી ચલીત્ર બેવા રાણી સાથે થયા, ત્યાં
હંસલો ઘોડાને પુછડે વલગી રાજા દેવ સલામાં ગયા. ૩૦

ત્યાં સલા માંહે સરવે નાના મોઢા મી સતગુરની સેવા કરે છે બાલ, તે રાણીયુ"
હંસલો ઘોડો વીરોધીને ગત માંહે કરતા થાલ. ૩૧

ત્યારે તે ઘોડાના હાઠ આમ એકઠા મેડીને સરવે ગત મુખી વેનતી કરે સરવે
દેવ, ત્યાં હંસલો ઘોડો બેઠો થાએ સતીને વચને તતખેવ. ૩૨

ત્યાં રાણીને સરવે દેવ રખીસર સરવે બોલાવીને થયા અબલા માત, તે થાલ
ભાણુજને કાળે બાંધી આપીયો સાથ. ૩૩

ત્યારે થાલ રાણી સાથે બાંધીયો અને હંસલો રેવત પલાણીઆ, ત્યારે રાજા
હરીચંદ્ર પાછો ફરી પુછડે વલગીયો છે ત્યાં. ૩૪

ત્યારે રાણી થાલ લાવીઆ અપણે ઘેર, ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર કહે કે આ
રાણીના જીવની શી થાએસે ધર. ૩૫

રાજા હરીચંદ્રના હાથમાં લોહા ખજુગ ત્યાં રાજા હરીચંદ્ર બેલીઆ આલે,
એ રાણી તું કાચો કહે જે આતે સેતું લાવી છે થાલ. ૩૬

હારે દાસી જો તું બહાર પગ કાઢે તો મુસ્તક વાડું તેહ, આજ અમે સરવે
દીઠા જે દાસીએ કહ્યો જેહ. ૩૭

ત્યાં અઠાર વરણ એકા મલે છે જેહ, તે મલી જીવ હયા કરો છો ઉપગાત તેહ. ૩૮
સામીજી તમે દાસીના વચને શું બોલો છો આલ પ'પાલ, તમે ખજુગ મેલો

અમ અબલા સ્ત્રી ઉપર તમે શું કરો છો પ્રાણ. ૩૯
જ્યારે રાજા હરીચંદ્ર મહા કોપ કરીને ઉઠીઆ, ત્યારે રાણીએ થાલ દેખાડીયા આપ;
જ્યાં સુધી અમને જુઠો કહો છો, તે સરવે મીલીયો છે પાપ. ૪૦

ત્યારે રાણીએ થાલ લાવીઆ રાજા આપ દ્રષ્ટે દેખે જેહ, તે સરવે સતગુર
વચને નીપના રાજા હરીચંદ્ર મહા અચરત થયા તેહ. ૪૧

ત્યારે સતગુર પ્રસાદે ગુગરી મોતીડા ફુલ નીપના જાણુ, ત્યારે લાડુડા સતગુરે
કરીઆ બીજેરા નારંગી નીરવાણુ. ૪૨

ત્યારે પુરીઉંના થયા છે નાગરવેલના પાન, ત્યારે માંસ નીપનું દ્રાખની જાત. ૪૩

ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર મનમાં અચ'એ થયા આપ, આતો છે સતની વાત. ૪૪

ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર ખજુગ મેલી ઉભા રહીઆ, હવે રાણી અમને ધરમનું
પરજાવજો મરમ;

કહો તો રાણી અમે આવીએ જો તમે દેખાડો સત ધરમ. ૪૫

એ રાજા તમે તો રાજ કરો છો પણ આ સતપ'થ છે ખ'ડા કેરી ધાર, ખરો
ખોટી બ'થ લાગશે આ સતપ'થ આવો છે જે શીરને સાટે ચાલવું નીરધાર. ૪૬

હો રાજાજી તમને રાજ વાલું'ને શીંગાસણ વાલું' તે સરવે અંદર બાંધી છે આસ,
કાંઈ તમને વાલો ઘોડો હ'સલો તમને વાલો કુંવર રોહીકાસ. ૪૭

ત્યાં સતગુરજી સરવે માંગશે જો તમારો સતગુર ઉપર ધમાન પુરો હોએ, તો
સતગુરજી તમારો રાજપાટ સરવે માંગશે અને તમારા કાળજી માંગશે સોએ. ૪૮

એ રાણી અમે રાજપાટ સરવે આલસુ' જો સતગુરજી કહે તો અમે ચાલસુ' વન,
અમે સતપ'થ પ્રમાણે ચાલસુ' પછે ગુરનરને દેસુ' તન. ૪૯

ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર સતગુર વચને સવા લાખ સાળન મેલીઆ અને છપન
રદ મેલીઆ તેહ, ૫૦

તેના ધરે સવા લાખ ભટ જાય છે, તે સતગુર વચને મેલીઆ છેહ. ૫૦

ત્યારે રાજા હરીચંદ્રના ધરે ખેતાલીસ લાખ રાજા સલામે આવે અને પોતાને
પાંહેથી છતું લાખ ઘોડા પુઠે ચડે જેહ, ૫૧

તે રાજા હરીચંદ્ર સરવે છાડીયા તેના ધન કેમડીનું પાર ન છેહ. ૫૧

તે જાગત હરીચંદ્ર સતગુર સીરેવીઆ સતસુ' તે જેમ વૃત પારીઆ જેહ,

ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર હુવારને ઘરે ઘણુ કુટી કરી ખરી કસોટી કરી કાંકણ
ખંધાવીઆ તેહ. ૫૨

તેં રાજા દેવ સલા ધરે લાવીઆ અને ચેકની ફેરતા તાજ કરી ધીઅમન, તે
પણુ રાત દીવસ ગતની સેવા કરીને આવીઆ તે સતગુરજીને ફરજાન. ૫૩

ત્યારે ભગતને કારણે સાતથુ ૩૫ હરીએ ધરીયો, ત્યારે દઈત દસાસર કારણ
શ્રી રામ અવતરીયો. ૫૪

ત્યારે રામ લક્ષ્મણ રાજ કરે છે જોહ, તે કેકધને નજરે ન સુહાવે તેહ. ૫૫

તે લક્ષ્મણના મન માંહે એમજ કરે, તે ભગત બહુ સેવા શ્રી રામની કરે. ૫૬

ત્યારે કેકધના મનમાં એસો ધરે, તે રામ લક્ષ્મણ બે રાજ કેમ કરે. ૫૭

કેકધના મનમાં કપટજ થાએ, તે વચન છડવા રાજા દસરથ પાસે જાએ. ૫૮

તમે સુણો સામી વચન માંગુ આજ, તમે ભરથ રાત્રુધને આપો રાજ. ૫૯

રામ લક્ષ્મણને દીયો વનવાસ, આજ એવી વાચા માગુ તમારે પાસ. ૬૦

જ્યારે રામ લક્ષ્મણને એસી રજા રાજા દસરથની થાએ, ત્યારે રામ લક્ષ્મણ
ઉઠીઆ આએડે જાએ. ૬૧

ત્યારે રામ લક્ષ્મણે છોડીયા રાજ અજોધા તણા, ત્યારે બંધવ ભાઈ રોયા છે ઘણા. ૬૨

ત્યાં રોયા ભગત સરવે અજોધા તણા, ત્યાં પશુ પંખી રોયા છે ઘણા. ૬૩

ત્યાં રોયા નકર કુટુંબ પરીવાર, ત્યાં રોયા હસ્તી ઘોડા તુરંગ તુખાર. ૬૪

ત્યાં રોયા સીરગ પંખી જંગલજ તણા, ત્યાં રખીસર લોક રોયા છે ઘણા. ૬૫

ત્યારે સરવે રખીસર મલી દુઃખજ ધરીયો, હારે બાઈ કેકધ તમે આ શુ કરીયો. ૬૬

હારે બાઈ તમે કાહી ન જાણીયા શ્રી રામના પ્રતાપના પાર, એ દેવ છે ચઉદ
ભવનનું સીરજણુહાર. ૬૭

ત્યાં સરવે રખીસરે મલી કીધી એક વાત, આપણે સરવે જાઈસુ શ્રી રામને સાથ. ૬૮

ત્યારે સરવે રખીસરે એવો દુઃખજ ધરી, ત્યારે પાછા ફીરી બોલીઆ ઓ હરી. ૬૯

હારે ભાઈ તમે સરવે વલો પાછા તમે સીદ આવો છો અમ ભણી, અમને
રજા થઈ છે રાજા દસરથ તણી. ૭૦

ત્યાં શ્રી રામે સરવે રખીસરને સમજાવી કહીયો મરમ, અમે ભોગવસુ
અમારો કરમ. ૭૧

ત્યાં તમારે આવીઆનું કાંઈ નથી કાજ, તમે સરવે પાછા જાવો ફીરી અજોધા આજ. ૭૨

ત્યારે ગુર વિજેશઠણુ વ્યાસને શ્રી રામ જાઈ બેઠા એક ઠામ આહે, ત્યારે શ્રી
રામની રજા લઈ ગુર તપ કરવા જાહે. ૭૩

ત્યાં ગુરની રજા લઈ શ્રી રામ નીસરીઆ, તે દેવ પંચવટી વનમાં જાઈ સંચરીઆ. ૭૪

જ્યાં દીકું જંગલ ઉતમજ ઠામ, ત્યાં બાંધી મલીને બેઠા શ્રી રામ. ૭૫

ત્યારે દેવ બાર વરસ વનમાં રહીઆ સહી, તેની દઈત રાવણુ સુધજ લહી. ૭૬

ત્યારે પંચવટી વનમાં શુર દેવ પધારીઆ ત્યાં પુછે મી રામ આપ, હવે કઈતે
 વ્યાપક પ્રગટ થયો તે કહો શુર એ દેવ સલા કોણજ વાત. ૭૭
 ત્યારે નગરમાં નારદ રખીસર આવીઆ છે જોહ, તેને દેવે બહુ માન દીધા છે તેહ. ૭૮
 સામીલ તે સહુ સતવાદી લોકજ છેહ, ત્યારે દેવ સલામાં બોલીઆ તેહ. ૭૯
 ત્યારે વીંધામીત્ર મહા રૂશી બોલીઆ એમજ સહી, અમે છત્રીસ જુગ અશુ-
 નિ ભર તપ કીધા છે બર્ષ. ૮૦
 તેથી ભગત આદના થયા છે જોહ, હવે હું એને છલ પાડીસ સોહ. ૮૧
 ત્યારે મી સતશુર વીજેરાંણુ વ્યાસે એમ કહીધો છે બહે, તારા રાણી હરી-
 ચંદ્ર વીંધામીત્ર માગે તે કહેએ હાએ. ૮૨
 જો અમરાપુરી લેવાનું અરથજ હોએ, તો શુખ માંહેથી ના મ કહેએ કોએ. ૮૩
 જે શુર દેવજી તમે ભલે પધારીઆ નહી તો અમારો જીવ નરો પડતો જોહ,
 આજ સામીએ તમને સુસ્તક કાપી આપીએ તોએ શુણ્ઠોસીગણ ન થાઇએ તેહ. ૮૪
 ત્યાં વીંધામીત્ર પાતે પધારીઆ અને સુવરનું રૂપ લીધો છે જોહ, જે રાજની
 વાડી વાલી છે તેના ડુલ ગટ કલેસે ચડે છે તેહ. ૮૫
 તે વાડીના બધ વન ઝાખાડીઆ ત્યારે રાજ હરીચંદ્ર કહે એતો વીંધામીત્રનું
 છે કામ, એ રાજના અસ્વ હેઠેથી નીસરીયો બીજા કોઈનું ન લીધો નામ. ૮૬
 ત્યારે રાજ હરીચંદ્ર સુવર સાથે રીકારે ચાલીઆ, ત્યાં નદીએ વીંધામીત્ર જોહ;
 ત્યાં વીંધામીત્ર બ્રાહ્મણ રૂપ થઇને ઉભા રહીઆ, અને રાજને ઉભો રાખીયો તેહ. ૮૭
 ત્યારે વીંધામીત્ર બાલક બે નીપાવીને લાવીઆ, એ રાજ એ વર કન્યા છે જોહ;
 જો રાજ હરીચંદ્ર તમે નાહા કહીને ઉભા રહો, તો અમારા પુરણહાર કરોહ. ૮૮
 ત્યારે રાજ હરીચંદ્ર કન્યા દાન દેઇને પરણાવીઆ, અને ન દીએ વીંધામીત્ર જોહ;
 ત્યારે રાજ હરીચંદ્ર રાજ પાટ હસ્તી ઘોડા સરવે આલીઆ, મંગલ ચાર
 વરતીયા તેહ. ૮૯
 હારે રાજ હરીચંદ્ર તમે કન્યા દાન દેહી રહીઆ, વર વઉ પરણાવીયા જોહ;
 હવે બ્રાહ્મણ એમ કહે અમને કાંઇક આપો, અમે સવા ભાર સોવન માંગીએ બજ. ૯૦
 સામીલ અમે તમને આપસું, નહીં તો હાથ જોડી આગલ ધરસું દેહ;
 અમે અન પાણી તારે આરોગસું, જ્યારે તમારો બ્રહ્મ રણ કુટસું તેહ. ૯૧
 ત્યારે રાજ હરીચંદ્ર તારા રાણી લોચના કુંવર રોહીદાસ, એ જણ ત્રણ વેચાવા
 ચાલીઆ સતસું;
 તો શુર દેવજી અમે તમને યજ્ઞીક સ્તુતી કરીને કહું, સામી અમારે મને આસ
 તમારી અમે કીરીઆ વેણા સહુ. ૯૨
 સામીલ એ ભાર દીઆ તે રીર ઉપર લીઆ, તેતો લેવા અમરાપુરીના કાજ;
 સામીલ અમે કોટ પાટણ ગઠ મેલીઆ, સતશુરજી તમારે વચને રાજ. ૯૩

ત્યારે રામ હરોચંદ્ર કહે તારા રાણી સંભારો, આપણે સામીજી શ્રી સતગુર
છને પુછીએ ઇચ્છાં;

અવર કોઈ અધકી કસણી કમાવીએ આપણને મ કહેશે ત્યાં. ૯૪

એ રામ સામીજી સતગુરના વચન શીર ચડાવીએ, આપણે વેચાવીએ આપ;
તો હંઝરત શાહામુદ્દ કબુલજ હોએ, સરવે જીમના બવે પાપ. ૯૫

ત્યારે ભગત હરીચંદ્ર તારા રાણી લોચના કુંવર રોહીદાસ એ જણ તણ કાસી
ખંડમા વેચાવીઆ સતસુ, તેણે માથે ખડના પુલા લીધા બેહ;
તે ભગતે એણી પેરે આપજ ગાલીઆ, ત્યારે અમરાપુરી લીધા છે તેહ. ૯૬

ત્યારે કુંવર રોહીદાસ ખડના પુલા લાવીઆ મુંદ્રકા આપી જ્યાં,
ભાઈ બાકી વધે તે હું શું કરું, સાત ગાહે નીરેપા ત્યાં. ૯૭

તેણે ભગતે પેલા સવા ભાર બ્રાહ્મણને આલીઆ, તે વેસા બ્રાહ્મણ ઝાંપડાને
ઘરે વેચાણા જ્યાં;

તેઓને વીચામિત્ર અનેક કસ કસીઆ, પણ સતી સત ન સુકા ત્યાં. ૯૮

ત્યારે ભગતને વર આપીયા સામીજીએ, ત્યારે ઈંતિ મન વસીયો જ્યાં;
ત્યારે પહેલી અઠોતેર બુદ્ધિ ઈંતિને સુજતી, પણ એક ન સુજ ત્યાં. ૯૯

ત્યારે એવો વાઢ વિરોધ કરતા ઈંતિ રહીયો, પણ જ્યારે સરવે સંધ પુરી થાએ;
તેણે શ્રી રામ લક્ષ્મણ સાથે ખેઢેઓ, તે ત્યાં સીતાને હરવા બાએ. ૧૦૦

હારે ભાઈ રામ લક્ષ્મણ બે આવીઆ, તેતો આપણાં વન માંહે રહે;
હું તો લાવું સીતા શ્રી રામની, એમ રાવણ કહે. ૧૦૧

મેં તો સરવે દેવ વશ કરીઆ, અને હું છું લંકાનો ધણી;
હું મહા બલીયો ત્યારે, બે લાવું સીતા શ્રી રામજ તણી. ૧૦૨

ત્યારે ઈંતિ રાવણે એસો ગીરજા મનમાં ધરીયો, ત્યાં કારમું મૃગ સોવન
શીંગણી કરીયો. ૧૦૩

તે ગીયો મૃગ વન મીંબર, જ્યાં હતી સતી સીતા નાર. ૧૦૪

સામીજી તમે મારો મૃગ સીતા કહે આએ, ત્યારે રામ લક્ષ્મણ ઉઠી આએડે બાએ. ૧૦૫

ત્યાં ચોળી લજ્જત લેખ કરી રાવણ ઉભો છે મંદલીને બદાર, તે અતીતવું
લેદ નહી કળીયો સીતા નાર. ૧૦૬

તે સતી સીતા રાક્ષસવું લેદ નહી લીયો, તે સીતાને ઉપાડી રાવણ લઈ ગયો. ૧૦૭

ત્યારે રામ લક્ષ્મણ આવીઆ છે મંદીને ઠામ, ત્યાં નહી સીતા એમ કહે શ્રી રામ. ૧૦૮

ત્યારે મુની મઢી દીસે છે ઉદાસ, ત્યારે રામ લક્ષ્મણ થયા છે નીરાસ. ૧૦૯

ત્યારે કહે શ્રી રામ ભાઈ લક્ષ્મણ આપણે કેસી કરમું જુધ, સીતા તણી હવે
કેમ લઈએ મુધ. ૧૧૦

ત્યારે પંખીએ બોલે શ્રી રામને કહીયો, સામી સતી સીતાને તો રાવણુ લઇ ગયો. ૧૧૧

ત્યારે શ્રી રામે હડમતને હોંકારી લીધો, દેવે મરમ સધલો હડમતને કહીયો. ૧૧૨

ત્યારે શ્રી રામ લક્ષ્મણ કહે હડમત સીતાને લઇ ગયો લ'કાનુ' રાય, હવે

આપણે કેવો કરશું ઉપાય. ૧૧૩

ત્યારે શ્રી રામ હડમતને લીએ છે બુધ, સાંઈ તમે સીતા તણી લઇ આવો સુધ. ૧૧૪

ત્યારે હડમત એક ફલાંગ ઉડયો તે લ'કા છાડી પરલ'કા ગયો, ત્યાં રામ સમરી

પવન વેગે થયો. ૧૧૫

ત્યાં હડમતે પુછીયો જે કોણુ છે ઠામ, ત્યારે કહીયો જે આ પરલ'કા છે ગામ. ૧૧૬

ત્યાંથી હડમત પાછો ફરીયો, તે લ'કાની વાડી માંહે આવી સંચરીયો. ૧૧૭

બ્યાં બેઠા હતા સીતા માત, તે વાડી માંહે જઇ કીધો ઉતપાત. ૧૧૮

ત્યારે માતા સીતા કહે હડમત જે તું વાડી માંહે જાએ, તો પડીઆ

ફળ વીણીને ખાએ. ૧૧૯

ત્યારે માતા કહે હડમતને જે તું શું કીધો બલ, જે તે ઉપાડીઆ ઝાડ

ને ખાધા ફલ. ૧૨૦

ત્યારે ત્યાં બહુ ફલ ખાધા મહાવીર, એક ફલ સોધી લાવીઆ રામ હતા

જંગલને તીર. ૧૨૧

જે વેલાએ શ્રી રામ બેઠા હતા નાવા જંગલ માંહે, તેને દેવે તેલ કટારો

લીધો છે ત્યાંએ. ૧૨૨

હારે હડમત સીતા તણી રી લાવીઆ સુધ, આપણે રાવણુનું કેવું કરશું યુદ્ધ. ૧૨૩

ત્યારે સહી હડમત બોલીયોજ જેજેકાર, ત્યારે મલીયો સેહેન અણુગણીયો અપાર. ૧૨૪

ત્યાં મલીઆ રીંછ વાનરા અણુગણેઆ અપાર, ત્યાં મલીઆ બેધા મહા જીંઝાર. ૧૨૫

ત્યાં ચાલીયો સેહેન સાથે મહા બલ વીર, તે જઇ ઉતરીયા સમુદ્રને તીર. ૧૨૬

ત્યારે શ્રી રામનું સેહેન મલીયો તેની શું કરું વખાણુ, ત્યાં શ્રી રામે પાણી

ઉપર તારીઆ પાખાણુ. ૧૨૭

ત્યારે દેવે બાંધીયો છે સમુદ્ર મહા મન ધરી, ત્યાં પેલા રીંછ વાનરા ગયા

લ'કા પર ઉતરી. ૧૨૮

ત્યારે કુંભ કરણુ સુતો છે બ્યાં, તેને નિંદા માંહેથી જગાડીયો છે ત્યાં. ૧૨૯

ત્યારે જાગીયો બેધો જુખ્યો ઉડીયો જેહ, તેણે છપન કરોડ સેહેન લીરખ

કરીયો તેહ. ૧૩૦

ત્યાં પુઠેથી હડમત ખોડા ગયો, ત્યારે તેનો લીરખ પુરો થયો. ૧૩૧

ત્યારે હડમતે માંહેથી કરીયો વીકાસ, તે મારી દંઇતને કર્યો નીરાસ. ૧૩૨

હારે હડમત તું મહા બલીયો આવીયો ધાર, બે તું કરે યુદ્ધ તો નીશરે બહાર. ૧૩૩

બે હડમત તું મહા બલવંત, તો કહો તારા મારવાનું અંત. ૧૩૪

ત્યારે રાવણે કહીયો જે હડમતનું મોત છે કાંઠી, તમે એને પુછડે ગોઠડા
તેલના ભરી બાંધો સહી. ૧૩૫
ને એનું પુછડો લગાડી દીધો તતકાર, તો સહી બરી મરસે નીરધાર. ૧૩૬
ત્યારે હડમતની લગાડી પુછડી ઠેકીયો મીંદર કોટ ઉપર બાંધે, ત્યારે બારી
લંકા પરલે થાએ. ૧૩૭
હાંરે હડમત તમારે મોઢે લાંછણુ લાગે છે કાંઠે, તમે માતા સીતાનું વચન
ઉઠાવીયો છે આહું. ૧૩૮
જ્યારે લંકા બાળી હડમત આવીયા છે ઠામ, જતી પાછો સેહેન લાવીયો
જ્યાં હતા શ્રી રામ. ૧૩૯
બરી સેહેન ચડીયું શ્રી રામજ તણું, ત્યાં રખીસર સાથે યુદ્ધ થયું છે ધણું. ૧૪૦
ત્યારે દઈત ઈંદ્રજીત મહા બલીયો આહું, તેને બાણે જતી લક્ષ્મણુ મુરઝાઈ બાંધે. ૧૪૧
ત્યારે શ્રી રામ હડમતને રીંખ દીધી છે આહું, તમે દ્રોણાગર પરખતે રામ-
સલાનું દીવો ઝાડ લાવો બાંધે. ૧૪૨
ત્યારે શ્રી રામની સીંખ લઈને હડમત ગયા છે આહું, જ્યાં છે દ્રોણાગર
પરખત ગીઆ છે ત્યાં. ૧૪૩
ત્યાં જતી હડમતે દ્રોણાગર પરખત લહીને દેવને કયો પરજામ, ત્યારે રાક્ષસ
બાણી ભરથે ખોડો કીધો તેણે ઠામ. ૧૪૪
ત્યારે જતી હડમત પુઠે ફીરી જાયેઆ છે શ્રી રામ, તે જતી લાવીઆ દ્રોણા-
ગર પરખત તેણે ઠામ. ૧૪૫
ત્યારે જતી હડમત સલમ સલાનું દીવો લાવિઆ જ્યાં, તે દીવો લઈ ગયા
ત્યારે જતી લક્ષ્મણુ ખેડા થયા ત્યાં. ૧૪૬
ત્યારે શ્રી રામનું સેહેન ઝાસાઠ કરોડ દઈત શુ" યુદ્ધજ કરે, ત્યારે જતી
લક્ષ્મણુને બાણે તે ઈંદ્રજીતજ પડે. ૧૪૭
ત્યારે દેવે મારીયો કુંભકરણુ વરી દશ મુરતકનું રાય લેડે, ત્યારે શ્રી રામને
બાણે રાવણુ પડે. ૧૪૮
ત્યારે દેવે મારીયો દઈત રાવણુ પરવાર સમેત, તે સરવે દઈત યોદ્ધા પડીયા રણુ ખેત. ૧૪૯
ત્યારે દેવે ઊડાવી સીતા સરવે દેવતાના કીધા કાજ, ત્યાં દેવે વીલીક્ષણુ લગ-
તને આલાયો રાજ. ૧૫૦
ત્યારે ઊડાવી સીતાને વળ્યા શ્રી રામ, ત્યાં ફરી આવીયા જ્યાં છે આપણુ ઠામ. ૧૫૧
ત્યારે બાહ્યાત ખેલ યુદ્ધ શ્રી રામ રૂપે થયા, પણ સતગુરજી કહે અમે થોડા કહ્યા. ૧૫૨
ત્યારે ત્રેતા જુગ માંહે સીધા લગત હરીચંદ્ર, ઝાંપડાને ઘેર નીરજ ભરીયા;
અને તારા રાણી હર વહીસ આજણુને ઘરે ઘસ, ત્યારે વિધિમિત્ર સપ" થઈને
આવી ડસીયો કુંવર રાહીદાસ. ૧૫૩

ત્યારે વિદ્યામિત્ર કાસી ખંડનગરમા ગયા, અને બ્રાહ્મણ લોજન વેલા થઈ છે જ્યાં;
હારે બાઈ તારા કુંવરને સર્પે ડસીયા, પણ સતી સત ન ચુકા ત્યાં. ૧૫૪

ત્યારે બ્રાહ્મણ લોજન વેલા વહી ગઈ, બ્રાહ્મણ અગર ચંદન તીક્ક ચોડે છે જ્યાં;
એ બાઈ અમારા કુંવરને સર્પે ડસ્યો, તે અમને સ્નાન ઉપતુ છે ત્યાં. ૧૫૫

ત્યારે સતીએ કુંવરને પોઠાડીયા, અને અગર ચંદન લીધા છે હાથ;
તમે દેવલ દેરે પધારજો, અમે સહી વન દાગ દેસુ નાથ. ૧૫૬

ત્યારે વિદ્યામિત્રે બાર મેગ બોલાવીયા, અને વનમાં વરસણ કીધા જ્યાં,
ત્યાં નદીએ પુરજ આવીઆ, જ્યાં સતી દાગ દેતી ત્યાં. ૧૫૭

ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર મસાણ ખુલી થઈને આવીયો, એ રાણી તમે દાગ દેઓ
તો અમને કંઈક આપો ઈઆ;

ત્યારે રાણીએ અરધો ચીર ફાડીને આલીયા, પણ સતી સત ન ચુકા ત્યાં. ૧૫૮

ત્યાં કાસી ખંડમા વિદ્યામિત્રે રાજાનું કુંવર હણીયા, અને વરી પોતે પંડીત
થઈને રાજદ્વારે જાએ;

હારે બાઈ તારા કુંવરને મસાણમા, સીખોતરી ચંડાળ બેઠી ખાએ. ૧૫૯

ત્યારે રાજદ્વારેથી દલ આવીયા, બાઈ આ પડોતે કહ્યો તે સરવે સાચ;
હવે ચંડાલને ચોકેરથી ઠંડ માર કરો, એવું મોંડું મું બુઝો આજ. ૧૬૦

ત્યારે હર વધસ ઓંપડો બોલાવીયા, તેના સાથે હરીચંદ્ર લીધો સાથ;
હવે રાણી તમારે સમરવું હોય તે સમરજો, આપણા ગુરનર અંતકાલે પુરે આસ. ૧૬૧

હવે સામી સમરૂં શ્રી ગુરનર દેવને, અને બીજો સમરૂં શ્રી રામ;
ત્રીજો સમરૂં ગત ગંગા મુખીને, બે સમરે ગુરનર આપે અમરાપુરી ઠામ. ૧૬૨

ત્યારે તે દીન રાવણ કંઈતને મારી અને સીતાએ લોજન પુરીઆ, તે વેલાએ
તારા રાણીની ધણીક વેનતી સ્તુતી થઈ ફરીયાદ;

ત્યાંથી શ્રી નારાયણ દેવ મન વેગે પધારીયા, તે ભગતુના કરવા કાજ. ૧૬૩

ત્યારે રાજા હરીચંદ્રના જમણા હાથ માંહે ખાંડને ડાળા હાથમાં ચોટલો, ત્યાં
સતીએ સમરીયા શ્રી રામ;

ત્યારે ખાંડું શ્રી રામ હાથે સાહી ઉલા રહીયા, ભગત માંગ માંગ વર આપું
સારૂં તમારા કાજ. ૧૬૪

ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર કહે રાણી આપણે ગુરનર પુરા સીરેવીઆ, ભગતુને
કાજે આવીઆ તતખેવ;

હવે રાજા તમે ચતુર ખાણના ફેરા ઠોડાવજો, આપણે ગુરનર કહે છે દેવ. ૧૬૫

ત્યારે શ્રી ગુરનર કહે બે ભગત મુરનરની ગત માંહે નીત નીત મલે, બે
પુરો ઇમાન રાખે ઇઆં;

તે વધકુંઠ ઘેર લલીઆતે, તેવું છવ અમરાપુરી માંએ ગયા. ૧૬૬

સામીજી અમારા ભાગ્ય જે વિદ્યામિત્ર અમ ઘેર આવીઆ, તો સામી તમે
પોતે પધારીઆ આપ;

વિદ્યામિત્ર પુઠે અમે પુરણ પુગાવીઆ, સામી એને તમે પેલા કરમે માફ. ૧૬૭
જ્યારે સાતમું રૂપ શ્રી હરી આવીઆ, ત્યાં ધરીયાં રામ રૂપે અવતાર;
ત્યારે કંઈતે રાવણને મારીને ભગતુને વર આપીઆ, પછે સંસાર માંહે પ્રગટ
થયા મોરાર. ૧૬૮

ત્યારે ત્રેતા જુગમાં હરી ત્રણ રૂપજ લીઆ, શ્રી રામ દશરથ કેરો નંદ;
ત્રણ કાણવ દેવે એણી પેરે સંગારીઆ, અને તારીઆ ભગત હરીચંદ્ર. ૧૬૯
રાજા હરીચંદ્ર ત્યાં સતપંથ પુરો સીરેવીઆ, તે ભગતે બહુ કસણી કરી
સહ્યા શરીર,

તે રાજા હરીચંદ્ર રાજપાટ સરવે છોડીઆ. હરવર્ષશ ઝાપડાને ધરે ભર્યા નીર. ૧૭૦
ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર સતગુર વિજેશઠણ વ્યાસ પુરા સીરેવીઆ, અને ત્રેતા
જુગ માંહે સતપંથ પુરા પ્રમાણેઆ જેહ;

તે જણા ત્રણ સ્ત્રી બાલક પોતે હરવર્ષશ વ્રાહ્મણ જાણી ઝાપડાને ધરે વેચા-
વ્યા ત્યાં પાછા પગ ન દીધા નેહ. ૧૭૧

ત્યારે ત્રેતા જુગ માંહે ગુર વોજેશઠણ વ્યાસને ધરે એકવીસ કરોડીઉં
નીમીઆ, તે માંહેથી સાત સાચી જાણ;

સાતે કરોડે વીંધવાસ એાછો આણીયો, તે ફરી ફરી પડીયા ચારે ખાણ. ૧૭૨

તે માંહેથી સાત કરોડ પરલે ગીયા, તેણે ગુરનર ઉપર પુરો નહી આણીયો નેહ;

તે જાણી જુજી જુલા ગાફના, ભાઈ દોજકે પડીઆ તેહ. ૧૭૩

ત્યારે તે ભગત હરીચંદ્ર તારા રાણી લોચના કુંવર રોહીતાસ સતપંથ પુરા
સીરેવીઆ, અને ગુરનરની પુરી પ્રમાણી વાંચ;

તે દેવ સાત કરોડસું નીપના, તેની જુગ માંહે ચાલી સાંખ. ૧૭૪

તો મુનીવરભાઈ આજ એસા સતજ કીજએ, જેસા સતપંથ ધ્યાવીઆ
રાજા હરિચંદ્ર મન;

તેણે તન મન ધન સરવે સોંપીયા, તે આવ્યા સનગુરને વચન. ૧૭૫

ત્યારે સાતમું રૂપ હરી દેવ મુરર ત્યાં હરીએ ધરીયો શ્રી રામ અવતાર. ૧૭૬

ત્યારે કંઈતે રાવણને દેવે મારીયો જેણીવાર, પછે સંસારમા પ્રગટ થયા છે મુરાર. ૧૭૭

દેવે સાતમે રૂપે કંઈતે રાવણને મારીયો, ત્યારે દેવે ભગન હરીચંદ્રને તારીયો. ૧૭૮

પછે સંસારમા પ્રગટ થયો મુરાર, યારે સરવે સંસારે એ લખીયો સાર. ૧૭૯

ત્યારે શ્રી રામચંદ્રની માતા તો કંઈશલ્યાવતી કહીએ, અને પીતા તો રાજા

દશરથ કહીએ. ૧૮૦

જ્યારે ગુર તો ભક્ષમજ કુંવર જાણ, સખતી તો સીતા સતી પ્રમાણ. ૧૮૧

ત્યારે સ્વસથાન તો અબોધાપુરી નગરી જાણુ, ખેત્ર તો લંકા પુરી નગરી પ્રમાણુ. ૧૮૨
 નરે દારીયો દાણુવ દસ માથાનું રાજ સવણુ, ત્યારે ભગત હરીચંદ્રને ઉગા-
 રીયો નીરવાણુ. ૧૮૩
 ત્યારે ચારલાખને બત્રીસ સહસ્ર શ્રી રામ રૂપે જાણુ, ત્યારે જીજ્ઞરવેદ હોતા પ્રમાણુ. ૧૮૪
 ત્યારે બાર લાખને છતું સહસ્ર જીગ ત્રેતાનું પ્રમાણુ, ત્યારે ભગત હરીચંદ્ર
 પોતા વધકુંઠ નીરવાણુ. ૧૮૫
 તેણે ગુબત પંથ આરાધીઆ જાણુ, તેણે અમરાપુરીનો વાસો પામીઆ નીરવાણુ. ૧૮૬
 ત્યારે રામ અવતાર સંપુર્ણ ભવસતો સાચ, એવી ગુર બ્રહ્મા પીર ધમામ
 શાહા બોલીઆ વાચ. ૧૮૭

અવતાર આઠમો.

શ્રી સતગુર બ્રહ્મા વાચા સાચી સાચ, એવી ગુરજ બોલીઆ વાચ. ૧
 શ્રી સતગુર વિદુર વ્યાસ વાચા સાચી જાણુ, તે ગુરજ વાણી બોલીઆ
 સહી પ્રમાણુ. ૨
 જ્યારે આઠમો અવતાર હરીએ ધરીયો, ત્યારે માતા દેવકીને કુખે શ્રી કરસ-
 નજી ભલે અવતરીયો. ૩
 તે દેવકીને કુખે અવતરીયો છે આહો, પણ દુઃખ દીધો તે જશોદા માએ. ૪
 ત્યારે માતા જશોદાને ઘરે મંગલ વરતેઆ ચાર, ત્યારે વાજીત્ર વાજ્યા અપાર. ૫
 ત્યારે બોહોત આનંદ ગોકલ માંહે ભયા, ત્યારે કંસાસરને ખખરજ થયા. ૬
 ત્યારે જેમ જેમ કલા શ્રી કજ્જુલની ચડે, તેમ તેમ કંસાસરના મનમા સેંસો પડે. ૭
 ત્યારે કંસ વચન બોલીયા સહી, કોઈ એવો છે જે એ બાલકને મારે જઈ. ૮
 ત્યારે પુતના કંસને કહયો છે આહો, ભાર્ષ કહો તો હું એ બાલકને મારું જાએ. ૯
 ત્યારે દાસાએ ટોપી કણ્ઠર લીધો છે પાલણુ, તેણે થાન માહે વીખ લગા-
 ડીયો છે ધણુ. ૧૦
 ત્યારે મનસુ કપર ભાવ કરીને ગોકલ માંહે જાયે, ત્યાં બેન જશોદાને મલો છે આચે. ૧૧
 ત્યારે મુખ માંહેથી હીરખ બોલી અને પેર માંહે છે કાલ, કહો તો બાઈ હીર
 ખેમુ તેડું તારો બાલ. ૧૨
 હાંરે બાઈ ઘણી હેત પ્રીત છે મારે મન, કહો તો એ બાળકને ધવરાણું થાન. ૧૩
 ત્યારે દારીએ હૃદયથી બાલક લીધો ઉગ્રએ, તે માંડી પગને બેઠી આએ. ૧૪
 તેણે થાન માંહે વીખ લગાડીયું ધણું, તેણે મનમા જણોયું જે હું જસો-
 દાનું બાળક હણું. ૧૫

ત્યાં દેવે પુતના તણા સોંસી લીધા પ્રાણ, એણે દેવે બહુ દાણુવ મારીયા જાણ. ૧૬
જે દેવ એકવીસ ભરમંડણની સુધ લીએ અને ચઉઠ ભમણનું રાય, તે દેવ

પુતનાનું છલીયો કેમ જાએ. ૧૭

તે દેવ જ મનાને તીરે ખેલે નાના બાલ, ત્યાં મલીયા ગોવાલીઆ અનત અપાર. ૧૮
ત્યારે દેવે ખેલ માંડીયો મહા મન ધરી, ત્યારે કરે (હાથે) ગોવરધન તોરીયો શ્રી હરી. ૧૯
તે દેવે તોરાયો ગોવરધન કુંગર કારણ એહ, તે માટે દેવે ગાંધ્યું વાછડા

રાખીઆ તેહ. ૨૦

ત્યારે એ દેવ સોલ સહસ્ર ગોપીએ વર સહી, એ દેવ સવા લાખ ધેનની
ઢોરે છે મહી. ૨૧

જે ગોકુલમાં ગાંધ્યું ચારીયું બહુ ખેલજ કરી, તે દેવ એક ઠડા કારણે જલ
જમનામાં ઝપલાણા શ્રી હરી. ૨૨

ત્યારે જમના ઝપલાવી શ્રી કૃષ્ણ પાતાલે જાએ, ત્યાં જઈ ઉભો જ્યાં
સુતો વાસોંગ રાય. ૨૩

ત્યાં એઠી પગ ચાથે નાગણી, તે જખી બાલકને અચંખે ઘણી. ૨૪

હારે બાલક તું શું ભુલો છે વાઠ, તું કેમ આવીયો વીસમે ઘાઠ. ૨૫

હારે બાળક તું વળ પાછો વચન સુણજો સુજ, નહીંકા મારો સામી જાગશે
તો સહી મારસે તુજ. ૨૬

તો તું સુણ નાગણી હું કહું એક વાત; હું કંઈ નથી ભુલો વીસમી ગાટ. ૨૭

જે કંસ રાય છે મથુરા તણા, તાંસું મેં ખેલ માંડીયો છે ઘણા. ૨૮

ત્યાં હારીયો નારા વાસોંગનું શીશજ નીરવાણ, ત્યાં નાગણી નાગ જગાડીયો
ને કરીયો જાણ. ૨૯

ત્યારે શ્રીકૃષ્ણ સાથે મચી ધુમસાણ, તેના વીખે સાવરાકેવાણા શ્રી સારંગ પ્રાણ. ૩૦

ત્યારે કોપીઆ શ્રી કૃષ્ણ ધરીયો જુજ બલ, ત્યાં શ્રી કૃષ્ણએ નાથીઆ
નાગ દેહી પગ તલ. ૩૧

જ્યારે પધ્યારથી નાગ નાથી લાવીઆ શ્રી કૃષ્ણ રાય, ત્યારે ગોકુલ મથુરા
માંહે ઠાઠ વરતાઅ. ૩૨

ત્યારે ગોકુલ મથુરામાં વરત્યો જય જયકાર, પણ કંસ આગલ પડી છે પુકાર. ૩૩

હારે કંસ શ્રી કૃષ્ણ ગયાતા પાતાલ, ત્યાંથી લાવીયો એક મહા વીકરાલ. ૩૪

જ્યારે આઠમું અવતાર શ્રી કૃષ્ણ સહી, ત્યારે દેવ દાણુવ એકઠા હુઆ તહી. ૩૫

ત્યારે અરજણ દીવો પાંડુ મંહે સહી, અને યુખી ધર્મ પુત્ર થાપીયો તહી. ૩૬

જ્યારે આઠમે દંઈત મારીયો સહી, ત્યારે શુર વીદુર વ્યાસે અમર પદ વાંચીયા તહી. ૩૭

ત્યારે રાજા થયા રલીઆત તેણીવાર, જ્યારે રાજા મહાધનની વાત સાંભલી
ત્યારે ચિંતા મનમાં થઈ અપાર. ૩૮

- સામીજી તે દેશ મ્હાક કોણ છે, જે મહાધન ભોગવશે સહી;
તે અમને વાંચીને સંભલાવજો, થઈ અમથી વેઠાસે નહી. ૩૯
- એ ભાઈ પાંડવો મહાધન તો તમ પાસે છે, અને હું પણ છું એહ,
આખર વેલા આવશે, સહિ માહાધન બેસસે તેહ. ૪૦
- ત્યારે રાજ ધર્મ રોયા જીવસું, જે અમ પાંડવાનું પુણું મન માનીયો આજ;
ભાઈ પાંડવો તમે હાથથી હથીઆર નાંખજો, જે તમને હોવે અમરાપુરીનું કાજ. ૪૧
- ભાઈ પાંડવો આપણે રાજ કુલ માંહે અવતરીયા, પણ ધ્યાં છે શ્રી સત ધર્મ;
તમે લોકુને દુવીને જીવ હિયા કરો છો, તે કેમ ભોગવસો કર્મ. ૪૨
- ત્યારે સતગુરવચને પાંડવે હાથથી હથીયાર નાંખયા, ત્યારે કૌરવ બલ ભાંખયો જેહ;
ત્યારે કૌરવ પાંડવ માંહે વેર પડીયો, જે પેલા રમીઆ આમલી પીપલી તેહ. ૪૩
- ત્યાં પાંડવ કૌરવસું દેશ હાર જીત પરઠીને રમત રમીઆ, તે સારસ પાસે જેહ;
એ રમત રમતા હારસે, સહી વન જાઈસે તેહ. ૪૪
- ત્યારે લીમસેનને બોલાવીઆ, સહદેવ, નકુલ, અર્જુન કીધો મંત્ર;
સારસ પાસે બેલસું, ભાઈ વાદ વદીયો એક ધર્મ પુત્ર. ૪૫
- ત્યારે પાંડવે અર્ધ રથ ઠારે વદીઆ, અને વદીયા દેશ મુલકનું રાજ;
નહીકા બાર વરસ વન ભોગવીએ, ત્યાં ગુરનરના સેવક થઈને કરીએ કાજ. ૪૬
- એવો વાદ વદીને સારસ પાસા ઢાલીઆ, લીમસેન બોલીઆ જેહ;
તેતો પાશા સવલા પડે, પણ અવલા પડે ન તેહ. ૪૭
- ભગત પાંડવ સારસ પાસા બેલીઆ, અને હસનાપુરીમા ત્યાં;
ત્યારે પાંચ ાંડવ હારીઆ, જ્યારે લીમનો મુસમલ હરતી છુટા જ્યાં. ૪૮
- ત્યારે રાજ જજેશણ નીચે જોઈ રહીયા, ભાઈ અમને પુરો વીધાસ હતો જેહ;
જે સભા માંહે શ્રી કૃષ્ણજી પોતે પધારશે, અમારા સવલા પડશે તેહ. ૪૯
- સામી ભગતુને વેલા પડી, તમે સાર કીધી તત્કાલ;
તે કેસો વાંક અમારો પડીયો, હો સામી દીન ક્યાળ. ૫૦
- ભાઈ પાંડવો એવો જીવ માંહે વિમાસણ કાંહે કરો કહે સતગુર મુણુ ધર્મ વચન,
:એ રમત રમતા હારીઆ તો દુઃખ મ ધર્મને મન. ૫૧
- ભાઈ પાંડવો તમે નીર્મળ મન કરી દેવની શ્રેવા કરો, અને તમે નીસી-
જલ રાખો મન;
જે દેવની સેવા કરતા જીતસો, તો દેવ આપે અર્ધ ગજ રથ બહુ ધન. ૫૨
- ત્યારે દુત સલાથી ઉઠીયો, તે મુખટ દુર્યોધન;
તે હસી કરી તાલી દધ રહીયો, તેતો દુશાશણ. ૫૩
- ભાઈ આપણે માત પીત્રને પાંહે લાગીએ, અને ગુરનરને નામીએ શીશ;
જે આજ આપણા બોલ ઉપર થયો, તો જીત્યારે જગદીશ. ૫૪

ભાઈ ભીખ કોણ કીરપાચાર્ય કરે વીચાર, અને અસ્વસ્થામાં બેહ;
તે સહુ માંએથી વિદુર અલગા રહીઆ, બાકી સરવે સમા મલી કીધો તેહ. ૫૫
ત્યારે સતગુરજી કહે એ ભગત પાંડવ છે તમ તણા, આજ સામીજી તે તમ
ઘેર આવીયા જાણ;

તે તમે આખર વેલાએ આવસો, તમે છો સમસ્થ સારંગ પ્રાણ. ૫૬
ત્યારે દંઈત દુર્યોધન એમ બોલીયો જે, દુશાસનની ન રહે છે ધીર;
પાંડવો તમે મલીને વન જાવો, નહીં તો નાર પંચાલીના કહાડયું ચીર. ૫૭
ત્યારે દંઈત દુશાપણને પાંડવાને ઘરે મોકલીઆ, તે જાઈ પોતા નાર પંચા-
વલીને ઘર બહાર;

તે સતીએ પર પુરૂષ દીઠા આવતો, ત્યારે નાસી પેઠી મહોલ મીંજર. ૫૮
તે દુત દાસીએ પાછો વારીયો, ભાઈ આજ રાણી છે શ્રી ધર્મ;
તેનું આજ્ઞાવાનું અધીકાર નહી, બ્રહ્મ, ક્ષત્રી, વધશ્ય એ ધર્મ. ૫૯
તે દુત દાસીના વચને પાછો વળીયો, તે આવતા દીઠા દુર્યોધન રાય;
એ જી'ત માણસથી કામ ન નીપજે, ત્યાંથી દુશાપણ તે પાછો જાય. ૬૦
તે દંઈત દુશાપણ ત્યાંથી કોપીયો, તે મનમાં કરે છે મત;
તેને હું મારતો મારતો લાઉં સભામાં, જેમ એના જેમે પાચે કંથ. ૬૧
તે સુભટ ત્યાંથી સંચરીયો, તે જાઈ પોતો નાર પંચાવલીને ઘેર;
તે સતીએ જમ સરીખો દીઠા આવતો, ભાઈ હવે શી થાય સે પેર. ૬૨

ત્યારે દાસીએ દુશાપણને પાછો વારીયો, ભાઈ એમ અબલા ઉપર શું કરો છો પ્રાણ.
તે આજ રાણી છે શ્રી ધર્મમા, તે તુજ મુખથી ન બોલે વાણ. ૬૩
તે ઘેર દ્રષ્ટ નારી પીઆને ચરણે પડી, હો સામી આજ હમારા કીયા
આચાર હીણા થાય;

ત્યાં નારી હિંત નાસતી, અને દંઈત દુશાપણ તે પુડે થાય. ૬૪
તે ઘરમા અબલા આખડી, તેણે ધસીને જૂહીઆ કેસ.
તે કેસ સાંહીઆ કામની બોલી, જે આજ અમે છું અબલા વેશ. ૬૫
જે વીરા અમારે આવીઆનું અવસર નથી, અમને સીધ લઈ જાવો છો
સભા મીંજર;

તે નાના મોટા સભા માંહે સહુ કંખસે, વીરા એવો જાણે તો મારો આણે ઠાર. ૬૬
તે દંઈત કેસ સાદા કામની બોલે નહી, તેને બલે મીંજર છોડાવીયા કર્મ;
ત્યાં લોક સહુ જોવા મીલીઆ, ભાઈ એનું ધણી છે રાજ ધર્મ. ૬૭
ત્યાં ગુરુનરની ધણીક સ્તુતી કરે કામની, હરી તમે છો કીરપાર નીદાન;
સામી મારા તમે છો આ વેલામાંહે સખાઈઆ, તમે ભગત વીજોયા મો ભગવાન. ૬૮
સામીજી મારા આજ તમે છો માત ને તમે છો તાત, તમે છો સગા સાજન મોસાર;

આજ મધ્યર બંધવ તમે છે, તમે છે સાસરા માંહે સંસાર. ૬૯
 સામી આગલ સતી એવા વીલાપ કરે, અને વેનતી કરતી ચાલે સલા મીંજર;
 ત્યાં સલા માંહે કંથ દીઠા અનમના, અને બેઠા તે અવગે ઠાર. ૭૦
 ત્યાં સામ ભર સહુ ટાલે મલીઆ, અને ત્યાં જુએ છે સતીનું રૂપ;
 ત્યાં સતી અંગ ઉઘાડો નહી કરે, ત્યાં બલ કરે મહા ભુપ. ૭૧
 ભાઈ સતી સલામા આણી ઉભી કરી, ત્યાં નીરખી સગલે ભુપ;
 ભાઈ કેણે અમારો પહેલો મુખ નીરખીયો નથી, હવે પર પુરુષ દખસે રૂપ. ૭૨
 તે સતી સલા માહે ઉભા રહ્યા, ત્યાં શીર પડે બહુ ત્રાસ;
 હવે હું વાટ જોઉં મારા નાથની, જો ક્યારે દ્વારેથી ચડશે મારી વાર પુરવા આશ. ૭૩
 સામીજી પાંડવ અમને વનમાંહેથી લાવીયા, તે તમારા ચરણના પ્રતાપ;
 જ્યાં અજુને મચ્છ વેધ કરીયો, ત્યાં સામી મને સોંપી તમને મારે બાપ. ૭૪
 આગે શ્રી કૃષ્ણજી કહેતા હતા રે બાઈ દ્રોપદી, તું તો ભગત પંચાવતી નાર;
 તો તમ સરીખો મારો વાલો કોઈ નહી, એ બાઈ આણે જુગ સંસાર. ૭૫
 એ વાલાજી તે વહાલ પણ ક્યાં ગયો, તમે કમલા કેરા કંથ;
 આ કેરવ કેસ ગ્રહી રહ્યા, તો વાલાજી તમે કેમ બેઠા છે નીચીંત. ૭૬
 હવે સામીજી તમે ધ્યાંથી છોડાવો તો જુટીએ, અને જો તમે પડાવો બ્રહ્મ જ્ઞાન;
 જો એવું જણો મારા નાથજી, તો તમે સાર કરો ભગવાન. ૭૭
 સામીજી હવે વીનતી સુણો મુજ રાંકની, તમે પરજી સગળો મરમ;
 હવે ધર્મ આચાર કીયાહીણ થાય છે, હવે વેગે પધારો તમે શ્રો બ્રહ્મ. ૭૮
 સામીજી તમે જુગ માંહે ભગતુને કાજે આવીઆ, તમે પહેલા તારીઆ
 ભગત અનત કરોડ;
 તમારા ભગતુને કષ્ટ પડે તમે આવી ઉભા રહો, તમે ભગતુના મહા બંધ
 છોડા શ્રી રણછોડ. ૭૯
 હવે સામી દાસી ભગત પંડ્યા કંથ નાર તે તણી, તેની વાર કરવા પ્રગટ
 થાઓ દયાળ;
 તમે હડંબા બાંધીને ભગત ઉગારીઆ, તમે ભગતુની સાર કરોની સંભાળ. ૮૦
 ત્યારે કોપ કરીને કારવ ઉઠીયો, તેનું મોંહો દીસે મહા વીકાળ;
 એ અબળાની લાજ અમે ગમાવીએ, એનું પેરણ લેસું તાણ. ૮૧
 હારે તું પડકોલ મેલરે કામની, તમારો ભાઈ બંધવ નથી કોઈ અવસર આજ;
 હવે સામી તમે પેર પધારણી કરો, નહીંકા સામી જશે તમારી લાજ. ૮૨
 હો મારા નાથજી તમે શું નથી લાજતા, તમે એવડી શું કરો છે વીલાંબ;
 તમે દુવારકા નગરી સોવનની કરી, તમે રમીયા સોલ સહજ ગામીએ વરગાવો. ૮૩
 સામીજી તમે સોળ સહજ માંહે રંગે રમીઆ, સામીજી તમારો સવા લાખ
 સાજન પરીવાર;

તે કારણ અમને વીસારીઆ, પ્રભુ તમે છે જગજીવન આધાર. ૮૪
 સામીજ હવે ભગતને વીપત પડે મ વીસારજો, તમે મુજને લીધો ઉગાર;
 એતું જાણો મારા નાથજી, તો થાઓ વચને બલીઆ પ્રતીપાળ. ૮૫
 સામીજ ઈંતિ દુશાપન પટકોલ ગ્રહી રહીયો, તે ઉઘાડે અંગ ને દ્રોશ;
 એતું જાણી વેલા પધારો મારા નાથજી, તમે કૃપા કરો જગદીશ. ૮૬
 હો સામી પટકોલ અબલાતું રાખીએ, અમે છું અબોજ અજ્ઞાન;
 એતું જાણી મારા નાથજી, તમે વેલા વળો ભગવાન. ૮૭
 ત્યારે શ્રી કૃષ્ણજી હોતા નિંદ્રા માંહે, વાસદેવ પોઢીયા ઉપર કમલા ઢોલે છે વાય;
 તે દેવ નિંદ્રા માંહેથી જાગીને જાગીઆ, તે દુવારકા કેરા રાય. ૮૮
 ત્યારે ગુર વીદુર વ્યાસને બોલાવીઆ, ગુરજી તમે ગરૂડને કરો તક્યાર;
 આજ દાસી આપણી ઈંતિને વશ પડી, તેને રખે સમે વીલંબ થાય વાર. ૮૯
 ત્યારે દયન રાણી રૂપમણી લાગી પુછવા, સામીજ તમારી એવી તે કોણ છે દાસ;
 તે કારણ તમે જાગી ઉઠીયા, તેના સમરથ કરવા કાજ. ૯૦
 હારે તમે દાસીને શું આલખો, જે ભગત પંચાવલી નાર;
 જેમ ત્રેના જુગ માંહે તારા રાણી લોચના, તેમ દુઆપુર માંહે સતી દ્રોપદી
 પાંચ પ્રતીપાળ. ૯૧
 તે નાર પંચાવલીના પટકોલ હારીઆ, તેના સાથે હારીઆ અરથ અંધ ભંડાર;
 મહા પાપી પટકોલ ગ્રહી રહીયો, તે અબલા મુંઢરી નાર. ૯૨
 સામીજ પાંડવ ભગત મોટા છે તમતણા, તેની તમે સાર કરો તતખેવ;
 જે દેવને પરખીએ, તેને પ્રથમ સાથે લીજે દેવ. ૯૩
 સામીજ તે ભગતને દુઃખ પડે તો એ ન દીલજો, પ્રથમ તેની કીલજો સાર;
 તે સેવકને સામાનું નથી પદ્મંતરો, તેની સાર કરો તતકાળ. ૯૪
 સામીજ ખરા ભગતને છેહે દેતા દુઃખ ઉપજે, તેના મનમા ઉપજે તાપ;
 જ્યારે સાચા સાજનને દુઃખ ઉપજે, તે દુઃખ ઉપજે ગુરનરને આપ. ૯૫
 ત્યાં ભગત સહુ ઢોલે મલીયા, ત્યાં દેવ ગરૂડ ચઢી થયા અસવાર;
 જે પાંડવાની પટરાણી કહીએ, તેને મહા દુઃખ દીએ છે ભુપાલ. ૯૬
 તે પટકોલ મેલરે કામની, હવે તારા કોઈ નથી સાર કરણહાર;
 જે સહી પાંડવ હારીયા, બાઈ વન જાયસે તે તારા ભરથાર. ૯૭
 તમે આગલ કહેતા જે અંધ કેરા અંધ, પુત્ર દુર્યોધન;
 તમે હસતાને સરવે દેખતા, હવે અમે કરસું મન ભાવન. ૯૮
 એ વીરા મારા વેલા પડે તો આલ ન બોલીએ, તમે દુષ્ટ વચન ન બોલો
 અબુજ અજ્ઞાન;
 પણ મોટી લોભઈ માતા થાનક છે, એમ દેવે લખીયા વેદ પુરાણ. ૯૯

- કોરવ કહે વીધીઅરને છ'છીએ, તે મુખથી નાખે કુંકાર; ૧૦૦
 હવે દુશાપણુ તું સે'સો મ કર, એનું વાગે પેરણુ લે કાઠ.
 તે સભામાં નારી વિલાપ કરીને વલ વલે, ભાઈ એવા ન થાઈએ વીર;
 ત્યાં દુશાપણુ વલી સતીને પાસે ગયો, ત્યાં સતીનું તાણીયો ચીર. ૧૦૧
 ત્યારે ધર્મ પુત્ર કહે લાજણુહારા લાજશે, નહીં તે પ્રગટ થાય છે એમ કહી;
 ત્યાં પનઈ નાંખી લીમ થયા રવ રાતડા, પણુ ધર્મ પુત્ર વારીઆ સહી. ૧૦૨
 ત્યાં ગુરનર દેવ મન વેગે આવી હિભા રહીઆ, તે સતીના પુરવા ચીર;
 ત્યાં ભગત સરવે વેનતી કરીને એમ રોય છે, ભાઈ જેમ નદીએ આવે નીર. ૧૦૩
 ત્યાં પાંડવ દેસ મલક સરવે હારીઆ, અને હારીઆ હરતી ઘોડા અરથ
 મથ ભંડાર;
 તેણે કોરવે તાણા કુંચી સરવે કવજ કરી, અને ચીર કાઢીઆ પંચાવલી નાર. ૧૦૪
 ત્યાં દેવે પુરણુહારે પુરીઆ, તે ભગત પાંડવાના કીધા કાજ;
 તે સંસાર સરવે દેખતા, દેવે આપે રાખી લાજ. ૧૦૫
 ત્યાં દર્શત દુશાપણુ ચીર એક કર સાહીને અલગો કરીયો, તે સતી કેરો ચીર;
 ત્યાં બીજે દેવે પુરીયો, ત્રીજે પુરયો જગદીશ તે સરવે હીર. ૧૦૬
 ત્યાં કોરવ કહે એ બાઈએ કપટ કરીયો, જે બીજે અંગ ન દેખે ભાત;
 તે વલી કાઢીને જોષ લીઆ, તે ત્રણુ વરણુ છે રંગી ભાત. ૧૦૭
 ત્યાં ચોથો ચતુરણુજે પુરીયો, પાંચમો પુરીયો શ્રી બ્રહ્મ બણુ;
 છઠો ક્યાળજીએ ક્યા કરી, સાતમો પુરીયો સારંગ પ્રાણુ. ૧૦૮
 તેના વરણુ સફેદ લાલ લીલા પીલા પાંદડીઆ, ત્યાં શ્રી કૃષ્ણજી રામ પુરીઆ સાર;
 ત્યાં દેવે પુરીઆ અકેક પટકોલ અણુગણીઆ, તેનું વરણુ કથતા ન આવે પાર. ૧૦૯
 ત્યારે પ્રણુ પૃથ્વી માંહે પ્રગટ થયા. ત્યાં સરવે દેવ દાણુવ જોવા ભય;
 ત્યાં નવ ખંડના જુપાલ આવી મલીઆ, તે કહે એ દેવ ચઉદ ભમણુનું રાય. ૧૧૦
 ત્યારે હીર તે હરણુ થયા તે બણુજો, અને વણુકર તે વાસુદેવજ બણુ;
 ત્યાં વચ્ચે સરવે એક તારના રૂપવંતા, તેની વાત વાગી નવખંડ માંજો બણુ. ૧૧૧
 ત્યાં દેવે નવસો નવાણું ચીર સતી પાસે ખરા કરીઆ, તે સતીએ પેરીઆ સાર;
 આ સતગુર વિદુરવ્યાસ એમ જોલીઆ, જે સતીની શુકરીતે ઉતરીઆ પાર. ૧૧૨
 તે દેવે સતીને તારવા પટકોલ પુરીઆ, તે પાતે પુરીઆ ગુરનર જેહ;
 એક ત્રાગડાના પટકોલ પુરીઆ, તે નવસો નવાણું પુરીઆ ચીર તેહ. ૧૧૩
 તે પટકોલ પેરીઆ કામની, તે પાતે પુરીઆ ગુરનર ભાત;
 આ ગુર કહે અમે ઘોડા વરણુ કહિઆ, પણુ પટકોલના વરણુ બહુ રંગી ભાત. ૧૧૪
 બધાં લીખ, દ્રોણાચાર્ય ને કૃપાચાર્ય, અર્જુનચામા જોધ;
 એ કોરવની સલાનું ઉંધો વળ્યો, બ્યારે પાંડવોના કીધા વીરોધ. ૧૧૫

ભાઈ એ પાંડવાનું સમરથ પાસે શેઠ છે તે કેના ગાંજ્યા નવ જાય;
જેણે દેવે નવસો નવાણું ચીર ગાંજીર પુરીઆ, પુરીઆ વર્ધકુંઠ કરે રાય. ૧૧૬

તે વર્ધકુંઠ નાથે ચીર પુરીઆ, તે નાર પંચાવલીની રાખી લાજ;
તે દેવ અતે આવી ઉભા રહીઆ, તે ભગતુંના કરવા કાજ. ૧૧૭

ત્યારે રાજ દુર્યોધન એમ બોલીઆ, એ બાઈ અમે છું અંધા અજ્ઞાન;
હવે સતી તમે અમારો તલ વચન મ સંચએ, અમે માયું એ વરદાન. ૧૧૮

હાથ તમે સાસરા ને અમે વવાઈ છું, તમે એવડી શું કરો છો વાત;
એ લખ્યું થયું અમારા કર્મનું, તે અમે કેને ન દઈએ ઉપગાત. ૧૧૯

એ રમત હારણત ખત્રી વટ પાળવા, અમે રાજની પરકોલ દાસી નાર;
અમે પાંડવા ભગતની સેવા કરવા વન ચાલસું, જ્યાંથી પાસું વર્ધકુંઠ દેવ મોરાર. ૧૨૦

એ અહીં નવસો નવાણું ચીર દેવે પુરીઆ, તે અહીં જણે જગ સંસાર;
ત્યાં પાંડવાને વન ચલાવીઆ, દુર્યોધન જઈ બેઠો રાજપર. ૧૨૧

તે પાંડવ સતગુરને વચને વન ચાલીઆ, સાચા સતપંથ પ્રમાણે થયા છે નીર;
તોએ પગ પાછો નહી માંડીયો, એ દઈત દુશાપણે નાર પંચાવલીના કાઠીઆ ચીર. ૧૨૨

ત્યારે પાંડવ તો વન ચાલીઆ, ત્યાં કોરવ કહે અમે રાજ કરસું બહુ કાજ;
બાર વરસ લગણુ વન ભોગવશે, ત્યારે પછે અમે આપસું રાજ. ૧૨૩

એ પાંડવ બાર વરસ વન માંહે રહીઆ, ત્યાં સીરેવીઆ શ્રી મહારાજ સાર;
ત્યાં એક મને દેવને આરાધીઆ, ત્યાં વન પાનના કીધા અહાર. ૧૨૪

ત્યારે દુર્યોધને દુરવાપા રૂપી મોકલીઆ, તેના સાથે વિદ્યાથી શાસ્ત્રી દીસે
દશ હજાર સાથ;
ત્યારે પાંડવે કબ્જ કીધી એકઠી, પણ નાર પંચાવલી વેનતી કીધી બેડી હાથ. ૧૨૫

ત્યારે અબલા વેનતી કરીને વલ વલે, સામી તમે પોતે પધારો આપ;
દુર્વાસા વિદ્યાથી શાસ્ત્રી સાથે આશીરવાદ દઈ ગયો, તે આવી દેસે આપ. ૧૨૬

સામીજી તમે પેલા ગુર બ્રહ્માજીના વેદ વારીઆ, તમે શાહુર મથીઆ જેહ;
તમે ત્યાં ચઉદ રતન કાઠીને પ્રગટ થયા, અને ભગતુંને અમૃત પાયા તેહ. ૧૨૭

સામી તપ ધંણી ધરીને તુઠા હરી, તમે હુઆ થંભથી પ્રગટ થયા ભગતુંને કાજ;
ત્યારે પાંચ કરાડસું પહેલાજ તારીઆ, તેને દેવે આલીચો અવિચલ રાજ. ૧૨૮

સામીજી તમે બલ રાજ બાંધીને છલીયો, તમે ઈંદ્રનું ઈંદ્રાણુ રાખીયો જેહ;
તમે પોતાનું બીરદ પાલી રાંક બેઠો કરીયો, અને સહસ્ર અર્જુન લોહા
પાંજરે લીધા તેહ. ૧૨૯

સામીજી તમે શાહુરની પાજ બાંધીને પખાણુ તારીઆ, અને દસ મુરતકનું
રાવણુ રોળ્યો જેહ;
તમે દડમતને દ્રોણાગર પર્વતે ભઈ પ્રગટ થયા, અને સતી સીતાને લાગ્યા તેહ. ૧૩૦

સામીજી તમે ભગત હરિચંદ્રના લોહા ખજુંગ હેઠેથી ઉગારીઆ સતી તારા
રાણી, અને ત્યાં જઈ તતખજુ કીધા તેના કાજ;
તે સાત કરોડસુ ભગત હરિચંદ્ર નીપના, તેને આલીચો વધકુંઠમા અવીચલ રાજ. ૧૩૧
સામીજી તમે દુઆ દક્ષીને મોકલ રાખીએ, તમે કરે ગોવરધન કુંગર તોર્યો બેહ;
તમે પયારેથી પેસીને નાગ નાથીને કમલ લાવીઆ, આજ મુજ અખલાના
પુરીઆ પરકોલ તેહ. ૧૩૨

સામીજી ત્યાં તમે તમારા ભગતની વેનતી સાંભળી, ત્યાં અનત બહુ મળ્યા જાત;
હવે પાંડવે તે કષ્ટ કીધા એકઠા, તે દુર્વાસા ભોજન તે કોણ માત. ૧૩૩
ત્યારે સતીએ દેવને એવી વીનતી મોકલી, જ્યારે રૂખમણીએ થાલ પીરસ્યા જ્યાં;
ત્યાંથી સામી મન વેગે પોતે પધારીયા; તે દુર્વાસાના ભોજન કાજે આવ્યા ત્યાં. ૧૩૪
અમે જુખીઆ બેની આજ ખુ, કાંહીક ભોજન હોવે તો આલો તત્કાર;
ત્યાં દેવે પાંડવ પીરસી, સંકુને ભાત ભાતના આલીઆ અહાર. ૧૩૫
ત્યારે ત્યાં પાંડવોને ખાર વરસ પુરા થયા, ત્યાં વરી ગયા છે બોહોળે વન જ્યાં;
તે સમે ગુરનર પોતે પધારીઆ, તે સમે ધર્મ રાય હોતા ત્યાં. ૧૩૬

ત્યારે ત્યાં કાયા કંઠી છે અતી ઘણી, અને વન પાનના કીધા છે ભોગ;
આ ગુરનરને સાત દિવસ એણી પેરે રાખ્યા, ત્યાં થયા છે દરશણ સાંહીયા-ભોગ. ૧૩૭
ત્યાં ભગતે પાંડવે દેવને કાજે નીશાની કદપ વૃક્ષની લાવીઆ, ત્યારે તેના
પાસે કાંઈ ન હતું અન;

ભાઈ જો વનફળ આવા આરોગીઆ, તો શ્રી કૃષ્ણજી કહે ખાર વરસના
ખમણા ભોગવીએ વન. ૧૩૮

ત્યારે દેવ હરી કહે ભાઈ પાંડવો તમે ધીરજ ધરો, અને આપે રહો આધીન,
જો રોપા આંખ ફેલ પુરા ફેલે, તો ત્યાં ભાજે ભીન. ૧૩૯

ત્યારે સાત સેવકને ધીરજ આવી, તે લેવા અમરાપુરી કાજ;
તેણે એણી તરે ગુરનરને પુછ્યા, તેના ખજુ એકના રાખી લાજ. ૧૪૦

ત્યાં દેવની વીનતી કરી દુર્યોધન પાંડવાને ધરે તેડી લાવીઆ, તેને જઈ ઉતારા
દીધા લાખના મીંદર માંહે જ્યાં;

ત્યારે પાંડવાને વીખ ભોજન પીરસ્યા, પણ સતી સત્કુન ચુક્યા ત્યાં. ૧૪૧

ત્યારે દુર્યોધન લાખના મીંદર અગન લગાડીઆ, અને કીધું વીધાસધાતવું કર્મ;
ત્યાં પાંડવ લાગા ધ્રુજવા, ત્યારે જેથી સોહોદેવને પુછીયો મરમ. ૧૪૨

ત્યારે પાંડવ સુરંગે ચાલીઆ, તે જાઈ પોતા વેરાટ નગરી મીંજર;
તેણે ત્યાં એણી પરે આપજ ગાલીઆ, ત્યાં સેવક થઈને કરોઆ કાજ. ૧૪૩

ત્યારે ભગત રાજ દુઆરે જઈ હિસા રહ્યા, એ રાજ વેરાટ અમે તમસુ એમજ કહું;
ભાઈ અમને તો વેડા વીખમ આજ છે, અમે પાંડવાના વીરતાગરા છું. ૧૪૪

એણે પાપી કારવે પોતાની કુલ નીખેડ કરે, અને જુગમાં ખોયો પોતાનું નામ;
એણે લાખના મીંદર માંહે પર જાણીને હોમીઆ, અમે તાંસુ કરતા કામ. ૧૪૫
ત્યારે રાજ વેરાટની પાસે રાજ જીજેશઝણને બેસાડીઆ, ત્યાં સરવે લાઇ પર-
જીમ કરીને દેવે માન;

ત્યાં જોષી સહુદેવ શાસ્ત્ર વાંચીયા, લીમ મધસુધન સંધ થાન. ૧૪૬
ત્યારે રાજ વેરાટને ઘરે પાંચે પાંડવે સેવા કરી, ત્યાં નકુલને છાડીઆ દરવાજે સહી;
અજીને અલીમાન ગાલી કરી, છાગર લીધી જઇ. ૧૪૭
ત્યારે રાજ વેરાટ પાંડવાને પુછે વીચાર, લાઇ તમારી સોને મોકલો બોલમાં
જ્યાં છે અમારી નાર. ૧૪૮

જ્યારે દ્રોપદી આગિ મીંદર અવાસ, તેતો જઇ ઉલી પટરાણીને પાસ. ૧૪૯
ત્યારે રાણી દ્રોપદીને કેળી કરે વીચાર, લાઇ એવિ સુઠરી અમે કોઇ ન દીડી નાર. ૧૫૦
ત્યારે આવો બાઈ સહુ રાણી ઉપર ડ્યા કરે અપાર, હવે બાઇ તમને અમે
પહેરાવીએ સાળ શણગાર. ૧૫૧

ત્યાં કહીયો કચક રાણીનો બંધવ આવીયો તેણે ઠાર, તેણે દ્રોપદીનું રૂપ
દીઠું તેણીજ વાર. ૧૫૨
તે એમ બોલ્યો જે સતી દ્રોપદી તું અમ સામું જોય, હારં દાસી તું મુજ
પાસે આવો જોય. ૧૫૩

હું તો તુંને તેડાવીસ દેરામા મુણ નાર, કહીયો કચક બોલ્યો તેણે ઠાર. ૧૫૪
ત્યારે સતીએ આવા કઠણ વચન મુણી ગયા પાંડવાને દુઆર, ત્યાં જઇ ઉભા
રહીઆ પંચાવલી નાર. ૧૫૫
ત્યાં સતીએ દંઈતનું લાવ સરવે કહીયો આહે, જે દંઈત કહીયા એ અમને
બાલાવીયા છે દેરા માંહે. ૧૫૬

તે પાંડવો તમ તમારા કરજો દાજ, નહીં તો પાંડવ કુળની જાડસે લાજ. ૧૫૭
ત્યારે પાંચ પાંડવ મલીને લીમસુ વીચારજ કરીઆ, ત્યારે લીમસેન નારીનું
રૂપ ધરીને દેરા માંહે સંચરીઆ. ૧૫૮

ત્યાં લીમે દંઈત કહીયાને લીધો બોલાય, તે બેહુ જણા ચાલ્યા દેરા આય. ૧૫૯
ત્યાં દેરા માંહે બેઠા જઇ બેઠે જણા, ત્યારે દંઈતે ખસ હસરત માંડીઆ ધણા. ૧૬૦
ત્યાં લીમસેનના મનમા ઉઠી છે જાળ, ત્યાં લીમે કહીયો દંઈત માર્યો મહા વીકાળ. ૧૬૧
તે દંઈતને લીમે દેરાની કુલી તલ ચાંપી ધરીયો, ત્યાં લખી અંધર લીમ
બાહર નીસરીયો. ૧૬૨

ત્યાં વાણું વાણું લોક જાયા સરવે કોય, ત્યાં રાજ વેરાટની સલામાં ચર્ચા હાય. ૧૬૩
ત્યાં સરવે સલાના મનમાં ઉપનું કોધ, જે સાંસર મુખો મેટો જઇ. ૧૬૪
ત્યારે જે કોઇ રાજ વીરાટ પાસે ઉભો રહે, તે મેં મારીયો મેં મારીયો
સહુ કોઇ કહ. ૧૬૫

ત્યારે અગન દાગ દેવાને યોદ્ધાને કાઢ્યો તીર્થ માંહેથી બહાર, ત્યારે લીમ-
સેનને સાથે તેડીયો તેણીજવાર. ૧૬૬

ત્યારે હર્ષતને દાગ દેવા સાડ લીમને લીધો તેણેજ કાજ, ત્યારે લીમે આર
વનના લાકડા લાવીઆ કાંજ એકમા ત્યાંજ. ૧૬૭

તે કાંજ લગાડી ઉઠી માટી ભળ, ત્યારે લીમે સો (૧૦૦) ભાઈ સમેત કહીયો
દિધો અગન માંએ ઘાલ. ૧૬૮

ત્યાં સરવે એકસો ભાઈ પરવાર, તે સહુજ લીમે વારીયો સંગાર. ૧૬૯

ત્યારે લીમે કહીયો કચક મારીયો સો ભાઈ સમેત, ત્યાં જીલ કાડી અનામત
રાખીયો એક અચેત. ૧૭૦

ત્યારે ભગત પાંડવ આર વરસ ગુપ્ત રહીઆ, તે દાસપણમા હોય;
ત્યારે દુર્યોધન જેમત મલ મોકલીઆ, લીમ ત્યારે છતાં થયા સોય. ૧૭૧

ત્યારે લીમ ભોજન માગીઆ, અહુ ઢગલા જેહ;
ત્યારે સતીએ સમર્યા શ્રી કૃષ્ણજીને, ત્યાં ભોજન પુરીઆ તેહ. ૧૭૨

ત્યારે જેમત મલ તે સરવે દેસના રાજા જીતીયા, તે વેરાટ નગરે આવીયા જેહ;
ત્યારે લીમે ભોજન પીરસીને આકાસે ઉડાડીયા, જેમત મલ બેધાને તેહ. ૧૭૩

ત્યારે જેમત વલતો ત્રન દારે આવીયા, તેની ખબર ગઈ દુર્યોધન હતો ન્યાં;
આપણે ફોગટ લાખના મીંદર લગાડીઆ, પાંડવ જીવતા છે ત્યાં. ૧૭૪

ત્યારે દુર્યોધનના આથમણેથી ફલ આવીઆ, ત્યારે રાજા વેરાટ પાસે ઠાલી
બોલ જેહ;

એક ઉતરા કુંવર ઘરે અલગો રહીયો, બાકી સરવે ફળ સાથે તેહ. ૧૭૫

ત્યારે સમર ફળ વારીઆ, અને ઉગમણા ગયા જેહ;

ત્યારે અરજણે ઉતરા કુંવરને ઉઠાડી, રથ બેસાડીઆ તેહ. ૧૭૬

ત્યારે અરજણે બોલીઆ સતસુ, ભાઈ આપણે ક્ષત્રી ધર્મ તે ભય;

ત્યારે ઉતરા કુંવર બોલીઆ અનમના, ભાઈ મુજથી તે કાંહી નવ થાય. ૧૭૭

ત્યારે અરજણે ઉતરા કુંવરને બાંધીઆ છે અંગસુ, અને સમરીને ઝાડથી
હથીઆર લીધા હાથ;

ત્યારે અરજણે વેગે રથ પલાણીઆ, સમર્યા શ્રી કૃષ્ણજીને લીધા સાથ. ૧૭૮

ત્યારે જેમ દીન ઉગેને સુરજ ચડે, તેમ બાણ એકના સહસ્ર લાખજ હોય;

આમ ધેને એમ થઈ ફળ વારીયો, તે રાજા વેરાટ પુરીઆ સોય. ૧૭૯

ત્યારે ઉતરા કુંવર ધણ વારીને લાવીયા, ત્યાં દુર્યોધન પટ્ટતરો બેય;

ત્યારે પાંડવે રાજા વેરાટને ઘરે આર વરસ સેવા કરી, ત્યારે સંધ સરવે પુરી હોય. ૧૮૦

ત્યારે તે સંધ પાંડવ પ્રગટ થયા, એ શામી અમથી બહુ અપરાધ થયા આહ;

ત્યારે રાજા વેરાટ એક પગલે ઉભા રહિઆ, તે અમને માફ કરજો રાય. ૧૮૧

ભાઈ એ ક્ષત્રીવદ્ધ ધર્મ પાળવો; અમને કેવે લખીધો હોતો જેહ; ૧૮૨
 તે અમે તમારા અન પાણી આરોગીયો, તે પેલા અમોને માફ કરજો તેહ. ૧૮૨
 ત્યારે રાજા જીજ્ઞેશજીને બાર વરસ પુરા થયા, ત્યારે ગયા હસનાપુરી હોતી ન્યાં; ૧૮૩
 એક રાતમાં આવી મલીઆ, ભાઈ સાત ક્ષોણ ફળ જોધા ત્યાં. ૧૮૩
 ત્યારે તે સાંભલીને શ્રી કૃષ્ણજી, અને પોતે પધારીયા છે ન્યાં; ૧૮૪
 ભાઈ એ પાસે રહીને તમે શુ આરોગસો, એ પાંડવ પોતે જીજ્ઞેશ આવ્યા છે ઈયાં. ૧૮૪
 ત્યારે શ્રી કૃષ્ણજી જોલીઆ ભાઈ કારવો, આ પાંડવ ભાઈ તમારા સોય; ૧૮૫
 તે પાંડવે રાજપાટ સરવે મુકીઆ, તમે એને પાંચ ગામ આપો જોય ૧૮૫
 જો અમે સો ભાઈ જીવતા, તો મુર્ધના નાકા જેટલો ન આલીએ અમે; ૧૮૬
 પણ અમે જાણતા જે તમે ડાહ્યા છો, પણ ભોળા ભરવાડ છો તમે. ૧૮૬
 જે યુદ્ધ કરતા જીતસે, ભાઈ તે ત્યાં લેસે રાજ; ૧૮૭
 ચોવીસ વરસ મુધી મુખ ભોગવીઆ, વળી તે મુ લઈ આવ્યા છો આજ. ૧૮૭
 અમે અઢાર ક્ષોણ ફળ ને સો ભાઈ છીએ, અને એના તે પાંચઈ વીર; ૧૮૮
 એની તે મુરાતજી ત્યારે પરખ્યા, જ્યારે પંચાવલીના કાઢયા ચીર. ૧૮૮
 એ ભાઈ પાંડવો તમે બળીઆ હોતો આવજો અમ સામુ, તે યુદ્ધ કરવાને કાજ; ૧૮૯
 અમે સો ભાઈ અઢાર ક્ષોણ ફળ આવડશુ, ત્યારે પછે લેજો રાજ. ૧૮૯
 ત્યારે જોષી સોહોદેવ શાસ્ત્ર વાંચીયા, ભાઈ એવા શામ વેદ કહે જેહ; ૧૯૦
 આજ વેદના માંડીયા તે પુરા પડયા, આજ જીવ કરન પાસે છેહ. ૧૯૦
 અમે ત્યાં પાસે પાંચ પ્રાણી ચાલસુ, ત્યાં શ્રી કૃષ્ણજીને લેસુ સાથ; ૧૯૧
 જેણે દેવે ડાખા કરથી ગોવર્ધન તોળીઆ, તો અઢાર ક્ષોણ કોણજ માત્ર. ૧૯૧
 ત્યાં શ્રી ગુર વીદુર વ્યાસે મુરત જોઈને આલીયો, ત્યારે કુલ ક્ષેત્ર જોવા ૧૯૨
 ગયા તતખેવ;

ત્યાં દીટોડીના ઈંડા આપ દ્રષ્ટે પડીઆ, તે તમે રાખજો હો દેવ. ૧૯૨
 ભાઈ અઢાર ક્ષોણ ફળ ઈ આવડશે, અનેક રાજા ગોત્ર; ૧૯૩
 ત્યાં હસ્તીના તો લાખો ટોળા પડે, એ દીટોડીના ઈંડા તે કોણ માત્ર. ૧૯૩
 ત્યાં કેવે લખ્યો હશે તે થાયસે, પણ દીટોડીના ઈંડા ઉપર કેવો મેટ વીર; ૧૯૪
 તે સામીજી ઈંડા રાખજો, ભાઈ પાંડવો તમે જીવ કરજો ધીર. ૧૯૪
 ત્યારે કુલ ક્ષેત્ર જોઈને ઘર આવ્યા. ત્યારે ગુર વિદુર વ્યાસે શાસ્ત્ર વાંચ્યા જેહ; ૧૯૫
 જે રજુ થંભ આગલથી રોપશે, ભાઈ યુદ્ધ જીતસ તેહ. ૧૯૫
 ત્યારે કારવે આગલથી રજુ થંભ રોપીયો, અને ચોડી મેલી ન્યાં; ૧૯૬
 તે રજુ થંભ લીમ વાંકો કર્યો. તે કુલ ક્ષેત્રમા ત્યાં. ૧૯૬
 ત્યારે કુંવર ગડી ગટકો આવીયો, હું તો કુલ ક્ષેત્ર જોવાને ગઉં; ૧૯૭
 જે યુદ્ધ કરતા હારસે, હું તેના પાસે થાઉં. ૧૯૭

ત્યારે તે કુંવરના હાથમા ત્રન તીરને એક કાંમઠો, તેના પાસે બીજે દીસે ન કોઈ;
એક આલખીને બીજે મારસે, ભાઈ સુગ્રામ જીતસે સોય. ૧૯૮

ત્યારે દેવે બહીષો જે કુંવર તો બત્રીસ લક્ષણે છે, તે કહે શામી મુજને
બુધ બેવાનું કોડ;

તો તેને દેવે અરધો મુસ્તક ઉઠાવિયો, તો ત્યાં બેઠા બેય હોડ. ૧૯૯

ત્યારે રાજા બુજેશઠણ કહે સામી તમે રથે બેસજો, ને યુદ્ધ કરવાને કાજ;

તો શુ' પાંડવો મુજ સાડ જીતસો, તમે રથેથી નીસરી જાઓ આજ. ૨૦૦

ત્યારે ગુર ત્રિદુર વ્યાસે શાસ્ત્ર વાંચીયા, અને શાસ્ત્ર બોલીઆ તતબેવ;

તે વેદના માંડીયા શામી તમે પુરા પાડયા, હવે સામી તમે પ્રગટ થાવોની દેવ. ૨૦૧

સામીજી તમે પહેલા આઠ દાણુવ પરલે કર્યા, સર્વે દેવોના સાર્યા કાજ;

હવે અમે પ્રાણુ' ઝાલીને પાસે ઉલા રહેસુ', શામીજી તમે રથે બેસજો આજ. ૨૦૨

ભાઈ હું તો હવે ધરડો ધ્રુવ થયો, હવે મને મોહોકમ થાજે નીરવાણ;

પેલા આઠ દઈન અમે મારીઆ, ત્યારે હું હોતો બુવાન. ૨૦૩

ત્યારે સામા દળ આવી આથડીઆ, ત્યારે ભીમ દુશાપણુ હોય;

ત્યારે ભીમે દુશાપણુના દશ સહસ્રે હસ્તી ગગનમા ઉડાડીયા, ભાઈ પહેલા
જગડો જીતીઆ સોય. ૨૦૪

ત્યારે દેવની રજા લઈને અરજણે બાણ પુરીઆ, તેના એકના દસ સહસ્રે
લાખજ થાય;

ત્યારે અઢાર ક્ષોણુ દળ ઉડી ગયા, ત્યારે દઈત દુર્યોધન નાસી જાય. ૨૦૫

ત્યારે ભીમે દઈત દુશાપણુને મારીઆ, અને પાંડવ જગડો જીત્યા આય;

દુશાપણુ જેણે હાથે ચીર કાઢીયા, તે હાથ ભીમે છોટી કાઢીયા તાય. ૨૦૬

ત્યારે દુર્યોધન માન સરોવરમા બાંધ નાસીયો, ત્યાં ભીમે બાંધ કહ્યો ભાઈ
આ તે સુ' કીધો કાજ;

તે' સો ભાઈ અઢાર ક્ષોણુ દળ મરાવિઆ, તોએ તુને ન આવી લાજ. ૨૦૭

ભાઈ ભીમ દીસે છે એકલો, હવે હું બહાર નીસડું છું;

અમારો વેર સગલો તો વલે, જો ભીમને માડું એક. ૨૦૮

ત્યારે ભીમે ભુજ ધરીને રાખીઓ, અને પાટું દીધી બ્યાં;

ત્યાં દેવે શ્રી બુધ રૂપ ધરીને બલ મુઃમુ', ભાઈ તેનું મરતક લખ્યું ત્યાં. ૨૦૯

ત્યારે ગાંધારીએ સુગી પાળ્યો, જે મારી દેહ કડું ત્યાંજ;

જો સો પુત્ર મારા ગયા, તો અન પાણીયું લઉં આજ. ૨૧૦

ત્યારે દેવે ચીનગી મુકી ખુદયા તણી, અને સો પુત્રને ચેહેમા સીચાવ્યા બ્યાં;

ત્યારે દેવે કારમું આંખો પથદા કર્યો, અને ભુખની ચીનગી મુકી ત્યાં. ૨૧૧

ત્યારે રાજા બુજેશઠણ પુછીઆ, હવે સામી અઢાર ક્ષોણુ દળનું પાપ ઉતાર;

- હવે ભાઈ જગન માંહેથી દેવ ઉઠીયા, તેણે લીધો બુદ્ધ અવતાર. ૨૧૨
- ત્યારે પાંડવ પ્રગટ થયા, ભાઈ રાજકુલ બહુ ગોત્ર;
જે આપણા પાસે શ્રી કૃષ્ણજી આવી બેસતા, તે થયા ગુપ્ત અવતાર. ૨૧૩
- ત્યારે રાજા જુજેશઃણ વેગે વખાણીયા, તેણે માથે લીધો કર્મ;
ત્યાં ગુર કહે પાંડવો તમે બાર વરસ વનમાં રહીયા, ત્યાં સેતુ* સમરીયો વર્મ. ૨૧૪
- ત્યારે ગુર વીહુર વ્યાસે વેણા ઓલખી, અને ખુદારથી બેઐ જીવ મોકલ્યા જેહ;
ત્યારે રાજા જુજેશઃણ મહાધન ભાગા નાસતા, હવે આગલ થઈ છે એહ. ૨૧૫
- ભાઈ એ તો કુદરતી જીવ છે, રાજા તમ પાસે રાખજો તેહ;
જે વેણાએ શ્રી નારાયણ દેવ માગશે, ભાઈ ત્યારે હજુર કરંજો એહ. ૨૧૬
- ત્યારે રાજા જુજેશઃણ છ માસ સુધી જીવ બે રાખીયા, ત્યારે દેવે લીધો ઇવ;
તે મહા કષ્ટ કસ ભોગવીઆ, ત્યારે સાર કીધી જીવ. ૨૧૭
- ત્યારે રાજા જુજેશઃણે બ્રાહ્મણને તેડાવીઆ, ભાઈ અમારે અઢાર ફોણ ફળ
મારીઆતું કેમ ઉતરે પાપ;
રાજા તમે જગન રચાવો બ્રાહ્મણ વરો, જગન મોટો મંડાવો આપ. ૨૧૮
- ત્યારે પુન તે પાપને છેડસ, અને ઘણીક બ્રાહ્મણની સેવા કરંજો જેહ;
એવા સુવર્ણના થાલ બ્રાહ્મણને પુરંજો, બ્રાહ્મણ સહુને નોતરંજો તેહ. ૨૧૯
- ત્યારે રાજા જુજેશઃણે જગનજ માંડીયો, અને સહુ સંતોખીયા જેહ;
તે વેણાએ બ્રાહ્મણતું કહું કરીયું, પણ જોપી સોહોદેવને ન પુછીયું તેહ. ૨૨૦
- હારે રાજા તમે હીમને પીરોલ મોકલંજો, કોઈ ચંડાલ આવસ સીધ;
તેની આભડ છોત જગનમાં ઉપજશે, તેથી જગન થાયસે રહ. ૨૨૧
- ત્યારે ત્યાં દેવે આઠમું રૂપ શ્રી કૃષ્ણજી સંપુર્ણ કીધો સુધ, ત્યારે પછી જગ-
નમાં પ્રગટ થયા શ્રી બુદ્ધ. ૨૨૨
- ત્યારે શ્રી કૃષ્ણજીએ ધરીયો બુદ્ધ અવતાર, ત્યારે પેલો શ્રી કૃષ્ણજીએ દર્શત
કંસાસર મારીયો જેહ;
ત્યારે પછે શ્રી બુદ્ધ રૂપ ધરી ગુપ્ત, દુર્યોધન સંગારીયો તેહ. ૨૨૩
- ત્યારે આઠમું રૂપ હરી દેવ મુરાર, ત્યાં શ્રી હરીએ ધરીયો શ્રી કૃષ્ણજી
રૂપે અવતાર. ૨૨૪
- ત્યારે દર્શત કંસાસરને મારીયો જેણીવાર, પછી સંસારમાં પ્રગટ થયા મોરાર. ૨૨૫
- ત્યારે આઠમે શ્રી કૃષ્ણજી રૂપે દર્શત કંસાસરને માર્યો, ત્યારે ભગત સોદેવને તાર્યો. ૨૨૬
- ત્યારે પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા મુરાર, ત્યારે સરવે સંસારે ઓલખ્યો જાણ;
ત્યારે શ્રી કૃષ્ણજીની માતા તો દેવકી કહીએ, અને પીતા તો વાસુદેવજી કહીએ. ૨૨૭
- ત્યારે ગુર તો વીહુર વ્યાસજી જાણ, અને સખતી તો રાણી રૂપમણી પ્રમાણ. ૨૨૮

ત્યારે સ્વસથાન તો ગોકુલપુર નગરી જાણુ, ક્ષેત્ર તો મથુરાપુરી નગરી પ્રમાણુ. ૨૨૯
 ત્યારે નરે દારીયો દાણુવ તો આમે કંસાસર જાણુ, ત્યારે ભગત સોહોદિવ
 ઉધારીયો નીરવાણુ. ૨૩૦
 ત્યારે ચાર જાખને બત્રીસ સહસ્ર શ્રી કૃષ્ણજી રૂપે જાણુ, ત્યારે શામ વેદ
 હોતા પ્રમાણુ. ૨૩૧
 જ્યારે આઠમું અવતાર શ્રી કૃષ્ણજી રૂપ સંપૂર્ણ સહી, એવી ગુર બ્રહ્મા પીર
 ઈમામ શાહા વાણી કહી. ૨૩૨

અવતાર નવમો.

શ્રી સતગુર બ્રહ્માજી વાચા સાચીરે સાચ, એવી ગુરજી બોલીઆ વાચ. ૧
 જ્યારે નવમું અવતાર હરીએ ધરીયો સહી ત્યારે શ્રી યુધ રૂપે કેવે કારસી
 વાણી કહિ. ૨
 ત્યારે શ્રી યુધ રૂપે કારસી બોલ્યા મીર, તે કેવે કેડ બાંધી તરવાર ને તીર. ૩
 ત્યારે મુખ ચંચા પગ વંકા જાણુ, પગે કોશ પેરે દિવાન. ૪
 ત્યારે કારસી મુખે શ્રી હરી કહે, તેના પાસે કોઈ ઉભો નવ રહે. ૫
 જ્યારે મહાવીર રૂપ હરીનો કીડો છે આય, તે પાંડવાને દ્વારે ઉભા છે જાય. ૬
 ત્યારે દ્વારમાં ભીમ ઉભો છે આગેવાન, તે દ્વારમાં બેલો યુરો કોઈ ન પામે કામ. ૭
 ત્યારે મહા વીકાળ રૂપ ભીમે કીડો છે નારાણુ, ત્યારે ભીમસેન બોલ્યો વાણુ. ૮
 ત્યારે ત્યાં ભીમે સત બોલીને વાણી કહી, ભાઈ કીયા પાલે તે ધર્મી સહી. ૯
 ત્યારે ટુજ કાયા મધે જીવ છે તે કોણુ મર્મ, તમને કીઆ પાપનું લાગો છે કર્મ. ૧૦
 બાઈ તારા જગનના આસા કરી આવ્યો છું હું, મહા પુદારથી જુખ્યો છું હું. ૧૧
 બાઈ તમારે હાજર હોય આપો જોહ, ત્યાં શ્રી હરી કહે મુજ દુબલાને
 આપો તેહ. ૧૨
 ત્યારે ભીમ કહે ભાઈ હું ધ્યાં રખવાલી પરેજો છું, તે સત કહું છું સહી
 માનજો તું. ૧૩
 બાઈ ભોજન વેલા થઈ છે આય, બાઈ સુતક કર્મ એજો જાય. ૧૪
 ત્યારે હરી કહે મારે ભોજનમું નહી કામ, મુને જાવા કે જ્યાં રાજા જુએ-
 શામજી બેઠા કામ. ૧૫
 જે આવા રૂપની શંકા આણુ છે તું, તો તારી સંકા ટાલવા આવ્યો છું હું. ૧૬
 ત્યારે ભીમ કહે ચંડાલ વચનમુણુ તું મેય, અને આગે જાણુકી રજા નહી તેય. ૧૭
 જ્યાં રાજા જુએશામજી હોમ જગનજ કરે, ત્યાં બેઠા બ્રાહ્મણુ વેદ આચરે. ૧૮

ત્યાં હોમ જગન તણા આરંભજ હોય, ત્યાં ચંડાલ તારો મુખ દેખે ન કોય. ૧૯
ત્યારે હરી કહેલીમ સરવે વચન મુણે થોય, તો ચંડાલની વાત કહું છું તોય. ૨૦
અહીં બ્રાહ્મણ સર્વે છે અશુદ્ધ, તે આજ અવતાર પાત્રકી ન જાણે સુદ્ધ. ૨૧
તે આજ સર્વે પેદને કારણે વાંચે ઠાલા વેદ, તેણે કરી આજ તે અમને કરે નીચિદ. ૨૨
હવે બ્રાહ્મણ માંહેથી બ્રહ્મજ ગયા, તે ગુરુબ્રહ્માણકા રૂપ તે નખી મડુમદ લીયા. ૨૩
હારે ભાઈ બ્રાહ્મણ આગલ એસા હોય, તે મહા લપટી કપટી સોય. ૨૪
તે હરી ઉપર હેતજ આણે નહી, તે અથર વેદને ન માને સહી. ૨૫
તે ગયા વેદની જાણે વાણ, તેને ટું સહી ચંડાલ કરીને જાણ. ૨૬
જે બહોત વેદ વાંચેને અડસઠ તીર્થે જાય, નીત નીત સ્નાન ગંગાનું નાય. ૨૭
આજ પત્થર મુરતની પુજા કરે જો જાય, તે ચંડાલ પાક કેમ થાય. ૨૮
ત્યારે સુણારે ચંડાલ લીમ કહે છે આય, જગનને ઠોરે ભલા બ્રાહ્મણ ક્ષત્રી

બેઠા છે આય. ૨૯

તે ત્યાં અચરત વાત દીસે છે વણ; તે ત્યાં વેદ મુણે છે બ્રાહ્મણ તણ. ૩૦
ત્યાં સર્વે વેદની સ્થના મુણે છે એક મનજ હોય, ત્યાં તારો ચંડાલ મુખ ન દેખે કોય. ૩૧

હરે લીમ હરી કહે છે મુણ ટું વચન મોય, સર્વે ચંડાલ તણી વાત કહું તોય. ૩૨
જે ક્ષત્રી માજન બ્રાહ્મણ હોઈને ડયા નવ ધરે, અને ઉપર આવી બ્રહ્મ જ્ઞાનની નીંદા કરે. ૩૩

તે વાછડા વોણી વારે ગાય, તે પર પ્રાણ મારતા ડયા નવ થાય. ૩૪
જે આપણા જીવને કારણે પર જીવની હીંસા કરે, તે આવા બ્રહ્મ જ્ઞાનને દીલ માંહે નહી ધરે. ૩૫

જે લોક મનમાં કુડ કપટી કોધીજ હોય, તે તમે લીમ ચંડાલ કરી લેજો જોય. ૩૬
જે બહોત નાય થાય આચાર વીચાર કરી અડસઠ તીર્થે નાવે જઈ, આજ નારાયણ દેવ દશમા અવતારને ઓલખે નહી. ૩૭

તેટું જન્મ જન્મ એરે જાય, તે ચંડાલ લીમ તે પાખંડમા જાય. ૩૮
જીભ સતપંથમા હોઈને નહી પારે સત ધર્મ, અને ઉપર ચોર દઈતના કરશે કમ. ૩૯
દસોંદ ન આણે અને બ્રહ્મ કુળનું ખાય, તે હાલ નહી ગુજારે ગતમાંહે ન જાય. ૪૦

અમીરસ ન ખીવે ન સીખે આવા બ્રહ્મ જ્ઞાનની વાણ, લીમ તેને ટું ચંડાલ તે સહિ કરી જાણ. ૪૧
આવા સત ધર્મ લઈને પર હરી જાય, ઉપર મુખી મતની નીંદા કરીને

ચેર દસોંદજ ખાય. ૪૨

વરી નીશાની વેળા હાજર નહી થાય, તે ચંડાલ લીમ પાક નહી થાય. ૪૩
એકા વચન મુણી લીમ અચંબે થાય, એ તો અવતાર પાત્ર દીસે છે આય. ૪૪

- તે તો કહે છે સર્વે અગમ નીગમની વાત, એની કાયા એવી દીસે છે પણ
કોઇક મહા વીખ્યાત. ૪૫
- ત્યારે લીમ કહે શામી તમે અહીં ઉભા રહો સહી, જે કું રાજ ભુજે-
શાંભુને પુષ્ટું જઇ. ૪૬
- ત્યારે ગયા લીમ ને લાગી વાર, પરોળે દેવ શ્રી બુધ રૂપે ઉભા છે બહાર. ૪૭
- ત્યારે લીમ કહે સુણો રાજ કહું અચરત વાત, દ્વારે એક ઉભા છે પુરણ
મહા વીખ્યાત. ૪૮
- એ તો સર્વે વાત અગમ નીગમની કહે છે હો આથે, એવો મહા પાત્ર દ્વારે
ઉભા છે હો રાથે. ૪૯
- ત્યારે રાજ ભુજેશાંભુ સાથે પાંચે વીર વીચારે જ્યાં, એ કોણ સરપ છે કંઠોને
હો લીમ ત્યાં. ૫૦
- સામીજી તે પાત્રના પગ વાંકા મુખ ચંચા ગળત કોડ શરીરે વહે છે જ્યાં,
તે પાત્ર વાણી અમરત ઓચરે તે ધોળે બેઠા છે ત્યાં. ૫૧
- ત્યારે રાજ ભુજેશાંભુ ભાઈચું ને પુછે ભેવ, એ કોણ પાત્ર છે હો સોહોદેવ. ૫૨
- ત્યારે વાંચી વેદને સોહોદેવજ કહ્યા, આજ શ્રી બુધ અવતાર તે શ્રી કૃષ્ણજ થયા. ૫૩
- તમે મુકી જગત હરિને મલવા જવો, આવો પ્રસંગ હવે દેરી નહી પાવો. ૫૪
- ત્યારે સગલા આઘણુ રાજ ભુજેશાંભુને કહે છે આય, હારે રાજ એ ચંડાલનું
મુખ કેમ જોવાય. ૫૫
- ત્યારે આઘણુ જગનમા ગલીના પડકા બંધાવ્યા સાત, તેણે તો માંહે માંહે
આધી છે ધાત. ૫૬
- જ્યારે આઘણુ વચન બોલ્યા છે જ્યાંએ, ત્યારે દેવે શ્રાપ દેધને ઉધાર્યા ત્યાંએ. ૫૭
- ત્યારે પાંડવ દેવનું દર્શન કરવા પોતે ચાલ્યા જાય, ત્યારે લીમ કાંડા ઝાલી
આઘણુને બહાર કાઢ્યા ત્યાં. ૫૮
- ત્યારે ગલીના પડકા બંધાવી આઘણુને વચને રાજ ગયા, ત્યારે હરીને દ્રષ્ટે
ગલીના પડકા ઉજલા થયા. ૫૯
- ત્યારે ભુલા આઘણુ ઉતમ દેવનું દર્શન ઓઘાખ્યો નહી જેહ, હવે કલભુગ
માંહે તમે લીખ માંગી ખાંખે તેહ. ૬૦
- હવે સર્વે ભુલા આઘણુ જોષી સોહોદેવજ કહે, આવા અવતાર પાત્રની
ખખર નવ લહે. ૬૧
- ત્યારે પાંચે પાંડવ હરી પાસે દર્શણ કરવા જાય, તે જાળને લાગા પાય. ૬૨
- ત્યારે રાજ ભુજેશાંભુ દેવનું વિનતી કરે મનમા હરખજ ધરી, આજ અમ
ઉપર ભલે કૃપા કરી શ્રી હરી. ૬૩
- આજ સર્વે ભુગકા પાપ હમારાં ગયા, જળ જગદીશકું નંધણુ દખીયા. ૬૪

હવે શામી હમારો જગન પુરો થયો આજ, જ્યારે ઘેર પધારીઆ શ્રી મહારાજ. ૬૫
ત્યારે પાંચે પાંડવ કર જોડી રહ્યા, જે સામીજી તમારા આણી લોભે ચરણ

ભલે પધારીયા. ૬૬

એ પાંડવો તમે જગન મંડાવ્યો કાંચ, જો હું તમાને વારી ગયો હતો હો રાજ. ૬૭
એ સામી અમે આઠાણુને વચને છુલા જોય, અમે દેવનું વચન છુપ્યો સોય. ૬૮
એ ભાઈ જો તમે વેધો ગાય ને રાખો ઈમાન, તો વધકુંઠમા પામે કામ. ૬૯
શામીજી અમે તમારો કહ્યો કરસું દેવ કીરતાર, પણ એ ગાય વિરેધ્યાનું

કોણુ વિચાર. ૭૦

ત્યારે ભગત પાંડવાસું શ્રી બુદ્ધ બોલ્યા ધરીને હેન, સુલોને પાંડવા તમે અઠાર

ક્ષોણુ માર્યા રણક્ષેત્ર. ૭૧

ત્યારે તેનું પાપ તમ શીર રહ્યો છે સહી, તે પાપ નીંદા કરાવ્યા વીના

કંઈ ઉતરે નહી. ૭૨

જેમ જેમ લોક તમારી નીંદા કરે, તેમ તેમ આવા મહા પાપ ઉતરે. ૭૩

ત્યાં એસા વચન શ્રી બુદ્ધજી બોલ્યા ભગત કરે વીચાર, ત્યારે જગનમાં કામ-

ધેન આણી તેણીવાર. ૭૪

ત્યારે શ્રી બુદ્ધજી વીકર રૂપ દેખીને કામધેન એમ બોલ્યારે, ભાઈ એ ચંડા-

લનું વચન તે પાપી પાંડવ કરે. ૭૫

ભાઈ આજ ગાય આઠાણુને ઘેર પુજે છે સખ કોય, પણ એ ચંડાલને વચને

પાપી પાંડવ મારે છે મોય. ૭૬

ત્યારે શ્રી બુદ્ધજીનો રૂપ જોઈને ગાય કામધેન કરી અલીમાન, ત્યારે શ્રી

બુદ્ધજી ફારસી બોલ્યા નીરવાણુ. ૭૭

ત્યારે શ્રી બુદ્ધજી ફારસી બોલ્યા કામધેન ગાયને કીધો ભાંડ, હવે તું કલજીગમાં

ગણું કપાવીને વીણા ખાળે હો રાંડ. ૭૮

ત્યારે પાંડવે હરીના વચન સીર ચડાવ્યાને વારેધી ગાય, ત્યારે તેનું મુસ્તક

રાજા જીજેશઠણુ લીધો સીર ચડામ. ૭૯

ત્યારે ચાર ચરણ ચાર બંધવે સીર ચડાવ્યા, ત્યાં ચામ દ્રોપદીએ બોલ્યા ત્યાં. ૮૦

ત્યારે શ્રી બુદ્ધજી કહે ભાઈ પાંડવો જો તમે કહ્યો અમારો કરો, તો હસના-

પુરીની બજાર વચેથી ગાય મુસ્તકે લઈને નીસરો. ૮૧

ત્યારે ભગત પાંડવોને ચોતરફથી રગત ઉતરે, સહુ કોય જાપ મુખેથી મા

બુદ્ધજીનું આચર. ૮૨

જ્યારે હસનાપુરીના ચોવારમાંથી પાંડવ ચાલ્યા જેણીવાર, ત્યાં સરવ નગર

માંહે પડી પુકાર. ૮૩

ત્યારે સર્વે નગરના લોકે પાંડવાની નીંદા કરી જેણીવાર, તંતજીણુ પાપ ઉત-

રીયા તેણીજ વાર. ૮૪

- ત્યાં નમરના લોક સર્વે જોવાને જાય, ભાઈ આ ચંડાલને વચને પાપી
પાંડવે મારી ગાય. ૮૫
- એ પાંડવે કહિયો કચક એ ભાઈ સમેત માર્યા, અને અનાહુત કીધા આજ;
અઠાર દોષ્ટુ દળ સો ભાઈ સંગાર્યા, હવે પાંડવ કુળનું છુટા રાજ. ૮૬
- ત્યારે સર્વે લોક પાંડવાની નિંદા કરવા મળ્યા કાજ, ભાઈ હવે પાંડવાનું
મુખ શું જોઈએ આજ. ૮૭
- જેમ જેમ સર્વે લોક મળીને નીંદા વણી વણી કરે, તેમ તેમ પાંડવાનું પાપ ઉતરે. ૮૮
- ત્યારે સર્વે પાપ ઉતારીને દાય દીસ જાય, ત્યારે ભગત પાંડવ વર પામ્યા
તેણે ઠાંય. ૮૯
- ભગત પાંડવ વર પામ્યા લોક નીંદા કરે સંસારજ તણા, તેને મુસ્તકે મુગટ
સોવન હીરા રતન ઝલકે છે વણા. ૯૦
- ત્યારે ભગત વળતા ફરી આવ્યા હસનાપુરીના ચઢિયા ચોકજ માંહે, ત્યારે
ભગત પાંડવે શ્રી યુધ રૂપે વર પામ્યા ત્યાંજે. ૯૧
- ત્યારે ભગત પાંડવાનું રૂપ ફેર્યો છે જાદુ રાય, ત્યારે સર્વે લોક મનમા અચળે થાય. ૯૨
- એ ભાઈ પાંડવ જોતા ગઈ મુસ્તક ચડાવી લહીને ગયા, તેના વળતા મુવર્ણના
મુગટ માથે જડતા રહ્યા. ૯૩
- તે ભગતને સંસાર કેખતા શ્રી યુધ રૂપે વર આપ્યા, ત્યાં સર્વે લોક જ્યાં
વીરોધી ગાય ત્યાં પેલા બ્રાહ્મણ ગયા. ૯૪
- જ્યાં પડી ગાયની આંતરડી દીઠી, તે બ્રાહ્મણે આંતરડી લાવીઆ ગામ;
તે બ્રાહ્મણે આંતરડીની જનોઈ, ગલામાં ધાલી તેણે ઠામ. ૯૫
- તે કલબુગ માંહે બ્રાહ્મણની જનોઈ આંતરડાની જણે સહી, હવે બ્રાહ્મણ
દર્શનની વેલા તો આજ વહી ગઈ. ૯૬
- ત્યાં સર્વે જોગી દોડ્યા મનને ભાય, તેને શીંગડા હાથે લાગા તેણે ઠાય. ૯૭
- ભાઈ આજ કલબુગ માંહે જોગીની વેલા વહી ગઈ, તે ફેકટ શીંગી ગળામા
નાખી સહી. ૯૮
- ત્યાં દોડ્યા અબઢાલ તેને લાગી વાર, તેને ગઈ આમ હાથ લાગા તેણે ઠાર. ૯૯
- ત્યાં સર્વે અબઢાલની યુદ્ધિ જો ગઈ, તે આજ ફેકટ આમ કેડે બાંધે સહી. ૧૦૦
- ત્યાં દોડ્યા વરત્યા મનકે ભાય, તેને પુછડી આંચલ હાથ લાગા તેણે ઠાય. ૧૦૧
- ભાઈ આજ સર્વે વરત્યાના વૃતની વેલા વહી ગઈ, તે આજ ફેકટ ગાયનું
પુછડું આંચલ કેવરાવે સહી. ૧૦૨
- ત્યાં સર્વે લોક બ્રાહ્મણ કણ્ઠીની એટી દોડી જાય, તેને ગાયનું ગાળર હાથ
લાગા તેણે ઠાય. ૧૦૩
- તે આજ ગાતરાણની વેલા તો વહી ગઈ, તે નીજ આજ ફેકટ જુએ
મરે છે સહી. ૧૦૪

ત્યાં રાડયા મધરથ કાંચી સહુ લોક જોહ, તે આજ ફાકટ ગાયની પુજા કરે
 છે સંસારજ તેહ. ૧૦૬

જે આજ ગાયની પુજા કરે છે તે આજ પાછલાને ભરમે ભુલે છે સંસાર,
 જો તમે આજ અધર વેદમા જોજો તો મલે દેવ દશમે અવતાર. ૧૦૬

જ્યારે દુઆપુર ઉતર્યો ભગત પાંડવાને કરોડ નવસુ' વર થયા,
 ત્યાં ભગત સર્વે દેવની વીનતી કરે છે સહુ કર જોડીને રદ્યા. ૧૦૭

ત્યારે દેવને કર જોડીને રાજા જીજ્ઞેશઠણ વીનવે છે શેવ, હવે સામીજી કાંઈ
 આગમ ચલીત્ર અમને સંભલાવો હો દેવ. ૧૦૮

ત્યારે ત્યાં શ્રી બુધજી ફરસી બોલ્યા વાણ, ભાઈ પાંડવો હું' તમેને દેવા
 આપ્યો છું એક રજા બજા. ૧૦૯

હવે ભાઈ વીરો દુઆપુર ને કલજીગ બેઠો છે આય, હવે તમે હેમાચલે
 સીંચે બાય. ૧૧૦

ત્યારે એવા વચન સુણી લીમ કાન ઈઈ રહ્યા, હો સામીજી અમને તમે
 આગમ કેમ ન કહ્યા. ૧૧૧

જ્યારે અમે મારીધો ગુર દ્રોણ ને ગંગેવ જોહ, તેના બલતું નહીં કોઈ છેહ. ૧૧૨

અમે મારીઆ મામેરા દુશાપણના ભાગ્યા દંત, તેના બલતું નહીં આવે અંત. ૧૧૩

તે સર્વે (૧૦૦) સો બંધવને અઠાર દોષણ ઈળ મારીને લીધો રાજ, તો સામીજી
 તમે કલજીગ કેમ આણ્યો આજ. ૧૧૪

જો દેવ તમે અમસુ' આગલ કરતા મુધ, તો અમે કુલ ક્ષેત્ર નહીં કરતા મુદ્ધ. ૧૧૫

ત્યારે રાજા જીજ્ઞેશઠણ કહે તમે મુણે લીમસેન રાય, તમસુ' હરી સામે ઉતર
 દેવો કેમ બાય. ૧૧૬

જો દેવ કહે છે તે તમે વીર્યાસજ કરો, અને વચન હરીના શીર ડિપર ધરો. ૧૧૭

ત્યારે કહે શ્રી નારાયણ દેવ મુણે જીજ્ઞેશઠણ રાય, જે હું' કહું' આગલ તમને
 કલજીગના મુલાય. ૧૧૮

જે કલજીગમા સાડી ઓગણીરા વેશવા પાપ વતેં સોય, અને અરધો વીરવો
 સત ધર્મનું હોય. ૧૧૯

કલજીગ માંહે વૃક્ષો ઘટસે જોય, શ્રી ગુરનરના ધર્મે ધરતી પાક સોય. ૧૨૦

ત્યાં કલજીગના રાજા કપટી હોય, ત્યાં સર્વે લોક રંધયત કુતારાં સોય. ૧૨૧

તેમા કોઈક કુતારાનું કર્મજ કરે, આવા બ્રહ્મ જ્ઞાનને મનમાંહે નવ ધરે. ૧૨૨

જે હરીના નામ મેલીને ઓર માને પત્થરને ભુત, ત્યાં માઆપને નહીં માને દુત. ૧૨૩

તે કલજીગના ભુલા લોક બ્રાહ્મણ વાંચે ઠાલા વેદ, તે અધર વેદને કરે નિષેધ. ૧૨૪

કલજીગના બ્રાહ્મણને લાલચ ધણી, તેની ગધ છે બુધ;
 તે આજ ચતુર સેહુદેવને નહિ ઓળખે, દશમા અવતારની ન જાણે બુધ. ૧૨૫

તે કલબુગમાં ગાય કામધેન કરકૂતી ખાય, તેતો સાધના ધરે પુબય; ૧૨૬
 તે ગાય કામધેન ગણે કપાવી ભય. ૧૨૬
 તે કલબુગના લોક તે મનમા હયા નવ ધરે, તે જીવ હીંસા તેતો બહુ કરે. ૧૨૭
 જે કલબુગ માંહે સહુ લોક કપટ્યુ કરે કાજ, તે પાંડવો તમે ત્યાં કેમ કરશે રાજ. ૧૨૮
 સુણો જીજ્ઞેશઃકુ હું તમસુ કહું, અને હું તો કલબુગ માંહે પ્રગટ નહી રહું. ૧૨૯
 ત્યારે પછે રાજા જીજ્ઞેશઃકુ કહે સુણો યુરાર, પણ સામીજી તમ વિન્યા
 કેમ ચાલે સંસાર. ૧૩૦
 ત્યારે કહે શ્રી નારાયણ દેવ હું તમસુ રાજા જીજ્ઞેશઃકુ કહું, હું તેણે ઠામે
 ગુપ્ત હોઈ રહું. ૧૩૧
 ત્યારે રાજા જીજ્ઞેશઃકુ કહે સામી અમને કહો તમારા ગુપ્તનો ઠાર, જે સર્વે
 દેવ રક્ષીસર પુણે તમારો દીદાર. ૧૩૨
 ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ કહે તમે સુણો જીજ્ઞેશઃકુ રાય, તે હું કહું છું કલ-
 બુગ માંહે અમારો ગુપ્તનું ઠાય. ૧૩૩
 જ્યાં પશ્ચિમ દીશમાં આર્ય દેશ, ત્યાં દશમો અવતાર ધરે માનખા વેશ. ૧૩૪
 ત્યાં નારાયણ દેવ કહે સેતર દીપમાં ઠામ અમારો કહે, તે કલ અમારીમાં
 ગુર અક્ષાજી રહે. ૧૩૫
 ત્યારે રાજા જીજ્ઞેશઃકુ પુછે છે શીરનામ, એ સામીજી કહો અમને ગુર
 અક્ષાજીકો ઠામ. ૧૩૬
 ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવે કહ્યા કલબુગમાં ગુર અક્ષાજીકો ઠાય, તમે વચન અમારા
 સુણજો સતજ ભાય. ૧૩૭
 ત્યારે જાપુઅ દિપમાં ભરતખંડ જે નામ, અને કુઆરકા ક્ષેત્રમાં ઉતમ ઠામ. ૧૩૮
 જે ઇમામપુરી નગરીમાં ગુર અક્ષાજી રહે, તે કલબુગ માંહે ગુર અક્ષાજી
 અથર વેદની વાણી કહે. ૧૩૯
 તે કલબુગમાં ગુર અક્ષાજી નામ નળી મહમદ હોય, તે ગુરને ગાફલ દુનીયા
 લોક ન બાણે કોઇ. ૧૪૦
 ત્યારે ગુર અક્ષા, વિજુ, મહિષ એ ત્રણ કલા લઈ ગુર ફરસે સહી, તે ગુરનરને
 ગાફલ દુનીયા ન બાણે કોઇ. ૧૪૧
 જ્યારે હરીએ કહ્યા ગુરનરના ઠામ, ત્યારે પાંચે પાંડવે હરીને ક્યાં પ્રણામ. ૧૪૨
 તમે રાજા જીજ્ઞેશઃકુ વચન સુણજો મોય, તો ત્રીજો ઠામ અમારો કહું હું તોય. ૧૪૩
 જ્યાં મલે ગત એકાંતજ હોય, નીત નીત અમી પીવે સખ કોય. ૧૪૪
 જે એક મન છકર કરે પાળે આવા અક્ષ જ્ઞાનની વાણ, તે ઘેર વાસો અમારો
 સહી કરી બણ. ૧૪૫
 જે મુનીવર પાળે અક્ષ જ્ઞાન મહરથ બંધનમાં રહે, તે ધર વાસો જીજ્ઞેશઃકુ છે. ૧૪૬

તમે મુલેા જુલેશઃકુ હું તમમુ કહું, એણી પેરે કલજુગમા ગુપ્ત હોઈ રહું. ૧૪૭
ત્યારે પાંડવ વીનતી કરીને વીનવે છે સેવ, હવે સામી અમને કેસી રમ

દીયો છે હો કેવ. ૧૪૮

ત્યારે હરીએ કહ્યા એવા મોક્ષ મુગતકા ઠામ, પણ પાંડવો હેમાજળ સીન્યા

વીના નહી થાય તમારું કામ. ૧૪૯

જ્યારે એવો વચન હરીએ બોલ્યા, ત્યારે પાંચે પાંડવે શીર ચડાવ્યા. ૧૫૦

શામીલ આજ તમે કહો તે નિષ્ટે કરું, તો તમારો રમરણ કેમ વીસરું. ૧૫૧

મુલેા જુલેશઃકુ હું તમમુ કહું, ત્યાં હું તમ પાસે રહું. ૧૫૨

ભગતો મન નિષ્ટ કરી રાખજો વીધાસ, તમે જ્યાં રમરણ કરશો હું ત્યાં

હું તમારા પાસ. ૧૫૩

જ્યારે એવા વચન કહી હરી બેઠા આય, ત્યારે પાંચે પાંડવ હરીને લાગા પાય. ૧૫૪

ત્યારે હરી આગલ વિનતી કરી રહ્યા પાંચે વીર, હવે શામી તમે અમારો

સત રાખજો હો ધીર. ૧૫૫

હવે શામી બોલું વીનતી તે મુલુજો હમજ તણી, અમને અંતકાલે મ વીસા-

રજો હો ધણી. ૧૫૬

ત્યાં ધણીક વીનતી કરી ભગત હરીને પહોંચાડવા ગયા, ત્યાં પાંડવ વળી

આપણે થાનકે આવ્યા. ૧૫૭

ત્યારે ભગત પાંડવાને વર આપી હરી ભય, ત્યાં અડશઃ તીર્થ હરીને

મલ્યા છે આય. ૧૫૮

જ્યારે તીર્થે હરીને આગલ આવતા દીઠા સહી, ત્યારે ગંગાજીએ ભેદ સર્વે

તીર્થને કહી. ૧૫૯

ત્યારે તીર્થોન ભેદ સર્વે ગંગાજીએ કહ્યા, જે બુધ અવતાર તે શ્રી કૃષ્ણજી થયા. ૧૬૦

તથા લગી શ્રી બુધજી પોતા છે આય, ત્યારે અડશઃ તીર્થ જઈ લાગા હરીને પાંચ. ૧૬૧

ત્યાં બહોત વીનતી કરિને વીનવે છે સેવ, હવે અમને રજા કેસી કયો છે હો કેવ. ૧૬૨

ત્યારે શ્રી બુધજી વચને બોલ્યા એમ, કહો ગંગાજી તમે તમારા ઠામ છોડ્યા કેમ. ૧૬૩

ત્યારે અડશઃ તિર્થે શ્રી બુધજીને કહ્યા છે આય, શામીલ હવે અમથી કલ-

જુગમા રહયો નવ ભય. ૧૬૪

શામીલ હવે વિચો દુઆપુર કલજુગ બેઠાનું મુલુચો નામ, ત્યારે સર્વે રખી-

સરે છોડયો ઠામ. ૧૬૫

ત્યારે ગંગાજીએ શ્રી બુધજીનું બોલો કહ્યો, સામીલ અમે તો રહીયે જો

તમે કલજુગમા પ્રગટ હોઈ રહો. ૧૬૬

જો કેવ લમે કલજુગમા પ્રગટ થઈ ફરો નીરવાણ, તો કેવ અમે ન છોડીએ

અમારા ઠામ. ૧૬૭

જ્યારે એસા વચન શ્રી નારાયણ દેવને સર્વે તીર્થે કહ્યા, ત્યારે શ્રી બુધજી
 ચિત દર્શન રહ્યા. ૧૬૮
 ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ કહે સુણા ગંગાજી હું તમસુ કહું, હવે કલબુગ
 માંહે હું પ્રગટ નહી રહું. ૧૬૯
 શામીજી અમે તમને પુછીએ કેશ મુલક તમારા ગામ, તે તમે કહો અમેને
 તમારો ઠામ. ૧૭૦
 તો અમે પાશ્ચિમ દીશ એરાક ખડ કહું, ત્યાં અમે દશમે અવતાર માનખા
 રૂપે ગુપ્ત હોઈ રહું. ૧૭૧
 ત્યારે અડસઠ તીર્થે શામીજીને પુછે ત્યાંય, સામી અમથી કલબુગમા ગુરનર
 વીના રહ્યો નવ જાય. ૧૭૨
 એ કલબુગના લોક જીવ હીંસા કરીને કપટસુ કરે કામ, તે કુડ કપટસુ જોડે દામ. ૧૭૩
 તે દામ લઇને પુજા અમારી કરે, તેનું પાપ તે અમ શીર ચડે. ૧૭૪
 તે લોક મહા વીકરમ કરીને અમ માંહે નાય, એવા મહા પાપીનું મુખ
 દેખીયો નવ જાય. ૧૭૫
 હવે શામીજી મહા પાપ કલબુગ માંહે થાય, તો શામીજી અમથી કલબુગમા
 તમ ગુરનર વીન્યા રહ્યો નવ જાય. ૧૭૬
 ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ એસા વચન સર્વે તીર્થેને કહ્યા, તો સુણા ગંગાજી
 તમે ગુર અક્ષાલના કુલ માંહેથી પચદા થયા. ૧૭૭
 તમે શ્રી અક્ષાલના થાપીયા અડસઠ તીર્થે આય, હવે તમે શ્રી ગુર અક્ષાલના
 કલા માંહે રહેજો જાય. ૧૭૮
 જ્યારે એસા વચન શ્રી નારાયણ દેવજી કહ્યા, ત્યારે સકલ તીર્થના મનમા
 હરખજ થયા. ૧૭૯
 ત્યારે અડસઠ તીર્થે નારાયણ દેવને કહ્યો શીરનામ, તો શામી કહો અમને
 કલબુગમા ગુર અક્ષાલકો ઠામ. ૧૮૦
 ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ કલબુગ માંહે ગુર અક્ષાલકો ઠામજી કહ્યા, ત્યારે સકલ
 તીર્થે ચીત દર્શન રહ્યા. ૧૮૧
 જ્યાં જપુ દીપ નગરી કહીએ ગામ, ત્યાં પ્રગટ ખેડા ગુર અક્ષાલ તેણે ઠામ. ૧૮૨
 તે જપુદીપ નગરીમા ગુર હશનશાહા રહે, તે ગુરનું નામ અંતે નખી
 મહમદ કહે. ૧૮૩
 જે ગુરના ઘરમા તપસી ફકીરી તે ગુરને લેજો જાય, તે ગુરને કલબુગમા
 ગાફલ દુન્યા ન જાણે કોય. ૧૮૪
 જ્યારે કહ્યા શ્રી નારાયણ દેવ ગુર અક્ષાલકો ઠામ, ત્યારે સકલ તીર્થે તે
 દિસને કરે પ્રણામ. ૧૮૫

ત્યારે સકળ તીર્થ હરીને કરે પ્રણામ, શામીલકહો અમને કલજુગમાં તમારા ઠામ. ૧૮૬

ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવે ગંગાજીને કહ્યો અનંત, તે પશ્ચિમ દીશ સેતરદીપ

એસાં જડમાં અવતાર ધરે અલી મહા બળવંત. ૧૮૭

જ્યારે એસા વચન બુધજીએ કહ્યા છે આય, ત્યારે સકળ તીર્થના મનમાં

હરખ ન માય. ૧૮૮

જ્યારે શ્રી બુધજીએ એસો ભેદ કહી અડસઠ તીર્થને દીઆ પરકાય, ત્યારે

સર્વે તીર્થ નળી મહામહના કળામાં બેઠા છે બાય. ૧૮૯

કલજુગમાં નળી મહામહ પાસે અડસઠ તીર્થ ઉઠી ગયા, તે તીર્થના ધર

સર્વે ઠાલા થયા. ૧૯૦

તે ત્રણ વેદને અડસઠ તીર્થનું મહિમા ત્રણ જુગમાં બેઠ, તે કલજુગના જુલા

લોક ઠાલા વેદ લલ્લે અડસઠ તીર્થના માથું કુટીને મરે તેહ. ૧૯૧

તે કલજુગના જુલા લોક ઠાલા ધરસુ લાવે ચીત, તે ભાઈ માંહે હોવે તો

લાવે વીત. ૧૯૨

ત્યારે શ્રી ગુરુ બ્રહ્મા પાસે અડસઠ તીર્થને વોળાવી શામીલ વળ્યા, ત્યાં ભેરવ

જુત પ્રેત આવી શામીલને પાય પડયા. ૧૯૩

ત્યારે હરીને પાયે લાગી સર્વે ભેરવ જુતે વિનતી કરી, હવે અમને કેસી

રજા દીચો છો હો શ્રી હરી. ૧૯૪

શામીલ જો તમે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, મહિષ જુગમાં પ્રગટ નહિ રહો ક્યાળ, તો

તમ વીના અમારી કોણ કરશે પ્રતીપાળ. ૧૯૫

જ્યારે દેવને એસા વચન ભેરવ, જુત, પ્રેતે કહ્યા, ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ

ચીત ઠકને રહ્યા. ૧૯૬

ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવે સકળ ભેરવ, જુત, પ્રેતને કહ્યો વીચાર, ભાઈ તમે

તો મત છોડો આ સંસાર. ૧૯૭

આ કલજુગનું મધ માસ તે આહાર છે તમ તણે, એ કલજુગના જુલા લોક

તમને માનશે ઘણે. ૧૯૮

જ્યારે ત્યાં એવા વચન શ્રી હરીએ કહ્યા, ત્યારે સકળ ભેરવ, જુત, પ્રેતના

મનમાં હરખજ થયા. ૧૯૯

ત્યારે ભેરવ, જુત, પ્રેત કરજોડીને કહે છે શીરનામ, શામીલ અમે કલજુગમાં

રહીએ તે કેણે ઠામ. ૨૦૦

હવે શામીલ તમે જ્યાં રાખો ત્યાં રહીએ બાય, એવા ભેરવ, જુત, પ્રેત

કહ્યો છે ત્યાંય. ૨૦૧

ત્યારે કલજુગમાં ઠામ નારાયણ દેવે ભેરવ, જુત પ્રેતને કહ્યા છે આજે, આજ

અડસઠ તીર્થના ધર ઠાલા છે તેમાં રહ્યો બાય. ૨૦૨

તે સર્વે તીર્થ ઉઠી ગયા ગુર બ્રહ્માણને ધર, તે તિર્થના ધરમા તમે
રહેજો નીરધાર. ૨૦૩

ત્યાં તમે જાનિ કરજો ચલીત્ર દેખાડજો પ્રતાપ, તો કલબુગના જુલા લોક
તમને માનશે તેને આયશે સંતાપ. ૨૦૪

જેમ જેમ ચલીત્ર ધણા કરશે. તેમ તેમ તીર્થે લોક ધણા જાય, તેની પુજા
સર્વે ભેરવ, ભુત, પ્રેત લઈ જાય. ૨૦૫

ત્યાં કલબુગના જુલા લોક સર્વે તીર્થે જાય, તે લોક કંઈ મુંઝે દેવરાવી ઠાલા
ધર માંહે જઈ આવે ત્યાંય. ૨૦૬

ત્યારે જ્યાં લગી કલબુગમા પત્થર મુરતની દેવલ દેરામા પુજા થાય, તે સર્વે
થાને ભેરવ ભુત, પ્રેત રહેજો જાય. ૨૦૭

તમે ત્યાં જાઈ કરજો ચલીત્ર તો કલબુગના જુલા લોકોને પ્રતીતજ પડે, તો
તમોને નીત નીત પુજા તેમ ધણેરી ચડે. ૨૦૮

જે અડશઠ તીર્થના મુના ધર તે હરીએ ભેરવ ભુત પ્રેતને આલ્યો ઠામ,
ત્યારે સર્વે ભેરવ, ભુત, પ્રેત કરીયો છે પ્રજામ. ૨૦૯

ત્યાં હરી કહે મુલક ચોવીસ નવખંડ ત્યાં તમે વ્યાપક સર્વે થાને રહેજો ભેરવ,
ભુત, પ્રેત, ત્યાં તમે સર્વે ગાફલ દુનીયાને ખાયજો કુત. ૨૧૦

કલબુગ માંહે જે અથર વેદની રચના વિન્યા જે પુજા થાય, તે સર્વે પુજા
ભેરવ, ભુત, પ્રેત લઈ ખાય. ૨૧૧

આજ કલબુગમા ગુર નખી મહુમદ હાજર ઇમામને ગાફલ દુનીયા નવ જાણે
કોય, આજ કલ માંહે દેરામા અવતારની પુજા નવ કરે સોય. ૨૧૨

આજ કલબુગમા ગુપ્ત અથર વેદની પુજા સોય, તે પુજા ગુર નખી મહુમદ
ગુર સોહોદેવના ધર માંહે હોય. ૨૧૩

ત્યાં હરીએ એસો કહીને સર્વે ભેરવ, ભુત, પ્રેતને દીધી તે ઠાય, ત્યારે સકળ
પૃથ્વીમા દેવલ દેરા પત્થરની મુરત માંહે બેઠા છે જાય. ૨૧૪

ત્યાં કલબુગમા સકળ ઠામે વ્યાપક તમે રહેજો ભેરવ ભુત, ત્યાં તમે છલ કરી
દુનીયાને ખાજો કુત. ૨૧૫

તે કલબુગ માંહે પત્થર મુરતના ધર તીર્થ માંહે જે પુજા થાય, તે સર્વે બેલ
ભેરવ, ભુત, પ્રેતના ચલીત્ર આવે. ૨૧૬

આજ સર્વે ગાફલ દુનીયા નહી જાણે સતગુર દેવના ઠાય, તે સર્વે લોક
પત્થર મુરતને જાઈ લાગે પાંચ. ૨૧૭

ત્યાં જઈ રાચીયા સર્વે સંસાર, તે આજ કોઈ ન જાણે સતગુરના ધરતું ઠાર. ૨૧૮

ત્યારે એસો ભેરવ, ભુત, પ્રેતને કહી મી નાશયજુ દેવ ચાલ્યા જાય, ત્યારે પત્થર
પાથરીઆ સામીજીને મલ્યા છે આય. ૨૧૯

તેણે ત્યાં હરીને પાય લાગીને વીનતી કરી, શામી અમોને કેસી રત્ન લીધો.

છા શી હરી. ૧૧૦

ત્યારે પથર પાથરીઆને હરી પુછે છે આહું, તમે અહીં આવ્યા તે કશું કાઢે. ૧૧૧

શામીજી અમને વધુ અપરાધે ચુટે કુટે પુછે શી હરિ કરી, તે લોકનો અમારો

ન્યાય કરો શી હરી. ૧૧૨

એ સામીજી તમારો નામ લઈ પુજા અમારી કરે, તેણે પાપ તે અમ શીર ચડે. ૧૧૩

તે પુજા ચડે તે સર્વે ભેરવ, જીત, પ્રેત છજ કરીને ખાય, તે સર્વે ચડાવે

પાથરીઆને ચોખ્ખા પુછે અમારો પાય. ૧૧૪

તમે મુલો પથર પાથરીઆ એમ હરી બોલ્યા તત્કાલ, તે તમને સર્વે કલ-

ભુગના લોક ચુટી કુટી દુઃખ દેસે ઘણા. ૧૧૫

તે તમોને ચુટે કુટે તેની રોશ મ કરશે કોઈ, અમે પુછશું ન્યારે ગુરુનર

તખ્તે બેસાસે સોય. ૧૧૬

ત્યાં દુનીયા સર્વે આઠ અંગના લોક એકઠા થાય, ત્યાં પાથરીઆ પથર

અમે તમારો ન્યાય કરશું આહું. ૧૧૭

ત્યાં અમે અદલ ન્યાય કરી તેને પુછશું આહું, જે તમને ચુટી કુટી મહા દુઃખ

દેઈ લાગે છે તમારે પાય. ૧૧૮

તે તમારો ન્યાય લોઠી અમરાપુરીમા કરશું સોય મુલો, તમે પાથરીઆ

પથર વચન માનો અમ તણો. ૧૧૯

ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ એસા વચન પથર પાથરીઆને કહ્યા, ત્યાર શ્રી

બુધજીના વચને કલભુગમા આવા દુઃખ બે સદા. ૧૨૦

લાઈ એ દેવની બેલ રમત સવા પોરની જેહ, ત્યાં શ્રી બુધજીએ આગમકથી

સહુને સંભલાવ્યા તેહ. ૧૨૧

તમે શ્રી ગુરુનરના વચન સહી કરી પ્રમાણએ જેહ, તે શ્રી બુધજીના વચન

સહી કરી માનજો તેહ. ૧૨૨

ત્યારે ભુગ દુઆપુરમા નવમું રૂપ ધરીયા મુરાર, ત્યાં દેવે ધરીયા શ્રી બુધ અવતાર. ૧૨૩

ત્યારે દેવે કઈતિ દુર્થોધનને મારીઆ જેણીવાર, પછી સંસારમા પ્રગટ થયા મુરાર. ૧૨૪

ત્યારે લહાવ લીધો ભગત પાંડવે જેહા, આપે ગયા બહોળે વનજ ત્યાં. ૧૨૫

ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ કેવલાસ પોતે પધાર્યા જ્યાં, લાઈ પાંડવોને કુશળ

પુછીયા છે ત્યાં. ૧૨૬

ત્યારે પાંડવે કાયા કસી અતી ધણી, ત્યાં વન પાનનો લીધો ભોગ;

શ્રી ગુરુ છ માસ લગણુ એણી પેરે રાખ્યા, ત્યાં દર્શણ થયા સાંહીયા ભોગ. ૧૨૭

ત્યારે પાંડવ હેમાજલે સીંબ્યા, ત્યારે રાજા ભુજેશજીની દહી નહી ગલી જેહ;

તે રાજા જન્મ મધે ભુલો બોલ્યા, અસત લાખ્યા જે નર કુંજરા તેહ. ૧૨૮

તે ભગત પાંડવ હેમાન્જલમા સીબ્યા, તે બર્ષ પાતા સતાવીસ કરોડ હતીયું જ્યાં; ...
 તેમાંથી તવ કરોડ છવ નીપના, તે અમરાપુરી લીધી ત્યાં. ૨૩૯
 જ્યારે નવમું રૂપ હરી અવતર્યા, તેણે દેવે ધરીયો શ્રી યુધ્ધ અવતાર;
 જ્યારે દેવે દર્શત દુર્યોધનને મારી ભગત પાંડવાને તાર્યા, પછી સંસારમા

પ્રગટ થયા મોરાર. ૨૪૦

તે દુઆપુર જુગ માંહે હરીએ દાય રૂપ ધરીયા, ત્યાં અનત રચીયો માંડવ;
 તે જુગ માંહે દેવે દાયદુઃશાલ્ય સંગાર્યા, ત્યારે તાર્યા ભગત પાંડવ. ૨૪૧

તે ભગતે પાંડવે સતપથ ધીયાઈયા, તેણે બહુ કસ કરીને મેલ્યા અન;
 તે પાંડવ રાજપાટ સર્વે છોડકર, સતગુરના વચને ચાલ્યા વન. ૨૪૨

તે ભગત પાંડવે સતગુર વીદુર વ્યાસને પુરા સીરેવ્યા, તેણે ગુર ઉપર પુરો
 આજીયો નેહ;

તે ખાર વસ્ત્ર વનમા રહ્યા, ત્યાં શીર ઉપર સહ્યા વેહ. ૨૪૩

ત્યારે દુઆપુર જુગમા ગુર વિદુર વ્યાસે સતાવીસ કરોડ નીઆ, તેમાંથી શ્રી

કૃષ્ણ યુધ્ધ દેવ નવ કરોડ કર્યો પ્રમાણ;

તેમાંથી નવ કરોડીયું વીધાસ આજો આજ્યો, તે ફરી ફરી પડયા ચારેહી ખાણ. ૨૪૪

તે માંહેથી નવ કરોડ પરલે ગયા, જેણે આ ગુરનર ઉપર પુરો નહી આજ્યો નેહ;

જાણી કરી જુલા ગાફસા, બાપ દોઝકે ગયા તેહ. ૨૪૫

તે પાંડવે સતપથ પુરા સીરેવ્યા, તેણે સતગુરની વાચા પારી સાચ;

તે નવ કરોડયું નીપના, તેની જુગમા ચાલી સાચી સાંખ. ૨૪૬

તો મુનીવરભાઈ આજ એસા સતજ કીજ્યો, જેસા સત ધીઆવ્યા પાંડવ તોલ;

ભાઈ તન મન ધન તેણે સર્વે સોંપ્યા, તે સતગુર સામીજને ઘોલ. ૨૪૭

ત્યારે પુર્ણ પ્રેમસું પાંડવ ચાલ્યા, અને જો શ્રી યુધ્ધ દેવ રૂપ પ્રમાણ કીધો ત્યાં;

અહીંથી દેવના નવ રૂપ ધીયાવીને રાખ્યા, બાઈ તે અમરાપુરી લીધી ત્યાં. ૨૪૮

ત્યારે નવમું રૂપ હરી દેવ મોરાર, ત્યાં દેવે લીધો શ્રી યુધ્ધ અવતાર. ૨૪૯

ત્યારે દર્શત દુર્યોધનને માર્યો જેણીવાર, પછે સંસારમા પ્રગટ થયા મોરાર. ૨૫૦

જ્યારે નવમે શ્રી યુધ્ધ રૂપે દર્શત દુર્યોધનને માર્યો, ત્યારે ભગત પાંડવાને ઉધાર્યો. ૨૫૧

ત્યારે પછે સંસારમા પ્રગટ થયા મોરાર, ત્યારે સર્વે સંસારે આજાખ્યો જાણ. ૨૫૨

ત્યારે શ્રી યુધ્ધની માતા તો કરજાવતી કહીએ, અને પીતા તો વીજ

વીહરાજ કહીએ. ૨૫૩

ત્યારે ગુરતો હંસરાજ જાણ, સખતી તો હીરસા દેવી પ્રમાણ. ૨૫૪

ત્યારે સ્વસ્થાન તો ઉજેણુપુર નગરી જાણ, ક્ષેત્ર તો કુરક્ષેત્ર દીલ્લી પ્રમાણ. ૨૫૫

ત્યારે નરે દારીયો દાણવ તો દર્શત દુર્યોધન જાણ, ત્યારે નવે કરોડયું ભગત

જુજેરાડણ ઉધર્યા નીરવાણ. ૨૫૬

ત્યારે ચાર લાખને બત્રીશ સહસ્ર ઓ બુધ રૂપે બાણ. ત્યારે શામ વેદ હોતા પ્રમાણ. ૨૫૭
ત્યારે આઠ લાખને ચોરાઠ સહસ્ર જીગ દુઆપુરનું પ્રમાણ, ત્યારે ભગત પાંડવ
પોતા વધકુંઠમા નીરવાણ. ૨૫૮
તેણે ગુપ્ત પંથ આશંક્યા બાણ, તેતો સહિ અમરાપુરી પોતા નીરવાણ. ૨૫૯
ત્યારે શ્રી બુધ અવતાર સંપુર્ણ સાચ, એવી ગુર બ્રહ્મા પીર ઇમામશાહા
બોલ્યા વાચ. ૨૬૦

અવતાર દશમો.

શ્રી સતગુર બ્રહ્મા હો વાચા સાચીરે સાચ, એવી ગુરજીએ બોલી વાચ. ૧
શ્રી સતગુર નખી મહમદ હો વાચા સાચીરે સાચ, એવી ગુર હશનશાહ સુત
બોલ્યા પીર ઇમામ શાહા વાચ. ૨
બ્યારે કલજીગ બેઠો ને દુઆપુર ઉતર્યો, ત્યારે દઈત કાલીંગો ચીણ મહા
ચીણ અવતર્યો. ૩
તે ચીણ મહા ચીણ બેઠો આજ, તે દઈત કાલીંગો કલજીગ લંગતે બેઠો રાજ. ૪
તે દઈત આજ નવખંડમા ભરપુર વ્યાપક રહી કરે છે કામ, તે કાશી
વીનાશીનાથ જપાવે છે નામ. ૫
તો મુનીવરલાઈ આજ કલજીગમા તમે સહી કરો અથર વેદ પ્રમાણ, આજ
ગુર બ્રહ્મા તે સહી નખી મહમદ ધરાવ્યા નામ. ૬
આજ ઇથર તે આદમ કલજીગમાંહે સાર, આજ કલજીગમા હરીજી દશમું અવતાર. ૭
તે આજ દશમે હરી પાત્ર નકલંકી અવતાર, તે આજ બેઠા છે આરબ દેશ મોંઝર. ૮
તે કેટલાક ચરિત્ર હરીના કહું, તે દેવ આજ કલજીગ માંહે ગુપ્ત હોઇને રહું. ૯
આજ કલજીગમા ગુર બ્રહ્મા પીર શમશ અવતાર, તે ગુર ફકીરી વેશે કર્યા
મુલક ચોવીશ મોંઝર. ૧૦
તે ચોવીસ મુલક પીર શમશ પ્રત બોધી રહ્યા, તે ફરતા ફરતા પીર શમશ
ચીણ મહા ચીણ આવ્યા. ૧૧
તે ગુર પોતે દઈત કાલીંગાને દ્વારે જઈ ઉભા રહ્યા, તે પોપટ રૂપે પીર શમશ થયા. ૧૨
તે પોપટ રૂપે પીર શમશ થયા ત્યાં, સુરજ રાણી હતી તત્ક્ષણ જઈ બેઠા છે ત્યાં. ૧૩
જ્યાં સુરજ રાણી બેઠા છે તત્ક્ષણ, ત્યાં પોપટ રૂપે પીર શમશ ભણ્યા. ૧૪
તમે મુજેરે સુરજ રાણી આજ અથર વેદ ને બ્રહ્મ જ્ઞાન, જેથી આગળ પામે
તમે અમરાપુરીનું ઠામ. ૧૫

- આજ તું રાણી રાજદારે દઈત ઘર આયે, પણ હવે રાણી તારે જન્મ
અવશયે જાયે. ૧૬
- એસા વચન સુણી સુરજ રાણી અચળે થાય, રાણી પોપટ રૂપે પીર
શમશને જઈ લાગા પાય. ૧૭
- ત્યારે પીર શમશ બોલ્યા વીજ્યાત, તમે સુણારે સુરજ રાણી આજ અથર
વેદની વાત. ૧૮
- એ રાણી અમારા કરતા જુગ માંહે રૂગ વેદના વીસ્તાર, ત્યાં પાંચે કરોડસું
સીધા લગત પેલાજ સાર. ૧૯
- તે જુગ માંહે ચાર રૂપ તો હરીએ ધર્યા, ત્યાં ચાર દાણુવ દેવે આપ સંધાર્યા. ૨૦
- રાણી તું બીજા ત્રેના જુગતું સૈન્યજ જાણુ, ત્યારે જુગર વેદ હોતા પ્રમાણુ. ૨૧
- ત્યારે સાત કરોડસું લગત હરીચંદ્ર ઉધર્યા, તે જુગ માંહે ત્રણ દાણુવ દેવે
આપે સંધાર્યા. ૨૨
- એ રાણી તું ત્રીજા દુઆપુર જુગતું સૈન્યજ જાણુ, ત્યારે શામ વેદ હોતા પ્રમાણુ. ૨૩
- ત્યારે નવે કરોડસું સીધા જુજેશકણ રાયે, તે જુગ માંહે દોય દાણુવ સંધાર્યા શાયે. ૨૪
- ત્યારે નવે કરોડીસું સીધા પાંડવ રાય, તેતો પાખ્યા અમરાપુરીના ઠાય. ૨૫
- આજ કલજુગ માંહે હરીતું અથર વેદ માંહે ઠાર, આજ કલજુગ માંહે હરીતું
કશમું અવતાર. ૨૬
- તે વળી નકલકી રૂપ ધર્યા મોરાર, તે તુજ ભરથારને મારશે હો નાર. ૨૭
- જે અથર વેદમા દેવતું એસો વિચાર, તે તુજ આગળ લાખણે આવ્યો
હું હો નાર. ૨૮
- પણ રાણી તમે તો ન જાણો અમારા રવલાવજ સાર, અમે તો ગુર બ્રહ્મા
પીર શમશ અવતાર. ૨૯
- એ રાણી તુને સતવતી અમે જાણી નાર, ત્યારે હું પોપટ રૂપે થઈ આવ્યો
તમારે દ્વાર. ૩૦
- ત્યારે તે ગુરને છેડા છેડી રાણી લાગા પાય, હવે શામીજ અમને મોખ
મુગતના દેખાડો ઠાય. ૩૧
- તમે સુણારે સુરજ રાણી પીર શમશ કહે વીચાર, જે તમે આજ જુગ માંહે
સત વધાવો સાર. ૩૨
- તો આગલ સતપથ વીના સીધા નવ ઠાય, તેમ આજ સતગુર વીના મોખ
મુગત ન હોય. ૩૩
- એ રાણી તમે આજ જુગ માંહે સત વધાવો સાર, તો તમે સુરજ રાણી
હિતરો પહેલે પાર. ૩૪
- એ રાણી તમે પાળજો સતપથ જેમ ગુપ્તજ હોઈ, જેમ દઈત દાણુવ નવ
જાણે ઠોષ. ૩૫

ત્યારે સુરજ રાણી બોલ્યા પીર શમશને હજુર, તમે વચન અમારા મુજો સતગુર. ૩૬
જે અમે એક ધરમાંહે આઠ પ્રાણી મલી બેસીએ એક વીચાર, તો શામીજી

અમને સતપંથ દેખાડજે સાર. ૩૭

શામી અમે આઠ જણ મલીએ એકાંત, ત્યાં અમે મુજુમુ સતપંથની વાત. ૩૮

ત્યારે સુરજ રાણી કમલા કુંવર ઉભા કરજોડ, અવલ ચવલ ઉભા તેની બેડ. ૩૯

ત્યારે અજ્યાને વળ્યા વીનતી કરે છે ધણી, શામી તમે છો મૃષ્ટિના ધણી. ૪૦

ત્યારે સુરજ રાણી કમલા કુંવર આઠ જણા ઉભા કરજોડ, ત્યારે પીર શમશ

બોલીયા બોલ. ૪૧

તમે મુજો સુરજ રાણી કમલા કુંવર નીર્વાણ, આગલ મહાધન સહી આવશે હો જાણ. ૪૨

જ્યારે આશમાન નવ નેજા ઉપર આવે સહી, ત્યારે સહસ્ર કળાસુ સુરજ

તપસે તહી. ૪૩

ત્યારે ત્રાંબા વરણી ધરતી તપસે તત્કાણા, જેણે અહીં સતપંથ પુરા ન સેવ્યા

હશે તે ત્યાં બળશે ધણા. ૪૪

આજ જેણે સતપંથ ધીઆવ્યા સાચુમુ, તેને મહાદન નહીં હુપે લગાર; ૪૫

પણ જુઠાને શીર પડશે, ધણુ કેરી માર. ૪૫

લાઇ એવી મહાદનમા થાયસે ઠોકા ઠોક, એવો જાણી તમે સતપંથ ધ્યાવો

સતી લોક. ૪૬

જ્યારે મહાદનની વાત કમલા કુંવર સુરજ રાણીકું કહી, ત્યારે સુરજ રાણી

કમલા કુંવર વીનતી કરે સતજ લાઇ. ૪૭

તમે અરજ હમારી સાંભળો હરી પીતાય, શામી અમથી મહાદનમા રહો નવ જા. ૪૮

શામી તમે આપો સતપંથ તમે મૃષ્ટિના ધણી, અમે અપરાધી જીવ સક્ષા-

યત કરો તમ તણી. ૪૯

શામીજી અમે હોતા નાદાન તમારા પ્રાણ, તો તમે કોડી આવ્યા દઈતને દાર. ૫૦

જેમ તમે શામી બત્રીશ દાંત વચ્ચે જીભ રાખી સાર, તેમ શામી અમને

લેજો ઉગાર. ૫૧

જો શામી પુર્વ જન્મની શેવા હમથી રહી, તો અમે દઈત દાણુવ ઘેર આવ્યા સહી. ૫૨

હારે લાઇ દઈત કુટી કાલીંગા જાણ, હવે એને હરી સહી મારશે નીરવાણ. ૫૩

તો શામીજી તે ઘેર જન્મ અમારા ભયા, પણ હવે સતગુરજી અમે અમરજ થયા. ૫૪

તો શામીજી જો જીવ તમારા હતા તે તમે ક્ષીયા ઉગાર, તો તમે કોડી આવ્યા

દઈત દાણુવને દાર. ૫૫

એસો સુરજ રાણી કમલા કુંવર બોલ્યા તેણે ઠાય, ત્યારે આઠ જણા ગુરનરને

જઈ લાગા પાય. ૫૬

ત્યારે પીર શમશ ગુર એસો કહ્યો, ત્યારે આઠ જણાને નીચમ ધર્મ

પ્રીત બોલજ દીધા. ૫૭

એ સુરજા રાણી તમે પાળજો સત ધર્મ આંહાંજે આણું અથર વેઠ, જેમ કંઈત
 દાણુવ નવ બાણું લેઠ. ૫૮
 ત્યાં સતગુર શમશ સાડી સાત કરોડને નીચમ ધર્મ પર યોધજ દીઆ, તે ગુર-
 નર પીર શાહાલુ જાંપ જપાવ્યા. ૫૯
 સુરજા રાણી કમલા કુંવર તમે પાળજો સત ધર્મ ખરી દસોંઠ આપજો સહી,
 તે મને પહોંચે તે પેટીમા ઘાલી દરીઆ મુસાફરને સોંપજો જમ. ૬૦
 એસી ગુર શમશ યોડ્યા છે વાંચ, ત્યારે કમલા કુંવર શીર દીધા છે હાથ. ૬૧
 એસો પીર શમશ ચાડ્યા કહિ, કે ભગત તુજ શીર ભરણ ભરાવસુ સહી. ૬૨
 ત્યાં સુરજા રાણી કમલા કુંવર સવે દેવ લોક કરે વીચાર, જખ ચડે સૈન્ય
 તખ દેજો દીદાર. ૬૩
 એ રાણી અમે તમ પાસે છું અને દીદાર દેણું આવસુ સહી, ત્યાં એસો
 ગુર શમશ ચાડ્યા કહી. ૬૪
 ત્યાંથી પીર શમશ ભગતસુ વીઠાય થઈને સધાર્યા, તે દરવેશી વેસે ચોવીસ
 મુલક યોધી જાપુદીપ માંહે આવ્યા. ૬૫
 ત્યારે પીર શમશ ચોટના પીર નશીરદીન બાણ, તેના પીર સાહેબદીન હુઆ પ્રમાણ. ૬૬
 તેના ગુર તો પીર સદરદીન થયા, તે ગુરે કલબુગ માંહે એસા કામજ કીયા. ૬૭
 તે ગુરે કલબુગ માંહે ભગત તારવાના કામજ કરીઆ, ત્યારે છત્રીસ કરોડને
 નીચમ ધર્મ પ્રીત બેલજ દિઆ. ૬૮
 તે માંહેથી ખાર કરોડ સહી સાચા આહે, તેમાંથી ચોવીસ કરોડ દોજબે જાય. ૬૯
 તે માંહેથી ખાર કરોડી કે પુરા મુનીવર ભયા, તે પીર સદરદીન સાથે દરગાએ ગયા. ૭૦
 તે ગુર સાથે પીર કબીરદીન તે ગુરે કહ્યા નાના બાળ, તો શામીજ વજરની
 ભીંત ઉઠાડી તત્કાળ. ૭૧
 તે ગુરે કુછુક મનઆ આણી મોટ, તે કારણ શાહના દીદારની આવી છે ખોટ. ૭૨
 ત્યાં છ માશ લગી પીર સદરદીન તપજ કરે, ત્યાં વજરની ભીંત તખરકા
 હોઇને પડે. ૭૩
 જ્યાં છ માશ લગી પીર સદરદીન તોક પેરી તપ પુરે કરે, ત્યારે પીર હશન
 કબીરદીન પાંચશો ગજની પાગ વણીને ધરે. ૭૪
 ત્યારે પીર હશન કબીરદીન પાંચશો ગજની પાગ વણી કરી શાહા આગળ
 ધરે, ત્યારે ગજ ગજ પ્રમાણે શાહાની શકાયત કરે. ૭૫
 ત્યાર જે ગુર છ માશ લગી તોક પેરી તપ પુરે કરે, તખ લગી શાહા
 પાસે આવી સંચરે. ૭૬
 ત્યારે પીર સદરદીન ઉઠા એકજ પાયે, ત્યારે ગુરે શકાયત કરી ભલે આવ્યા શાયે. ૭૭
 શામીજ અમે ઉણીયાચારી તમે બદલુદાર, હવે શામીજ એ ગત તમારીને
 તમે દેજો દીદાર. ૭૮

શામીજી એ ગત તમારી ઉપર તમે ચીતજ ધરો, શામીજી તમે ખાક માંહેથી
જીવ પચદા કરો. ૭૯

શામીજી અમે ના કુછ તમે ત્રીસોવર કીરતાર, શામીજી તમથી અનત કરોડ
જીવ ઉતરે પાર. ૮૦

એ શામીજી તમે ભગત સખાયા સદા છે કૃપાળ, શામીજી તમે ધરણીધર
છો દીન દયાળ. ૮૧

તે ગુરે વીનતી એસી કરી શાહાસું ચીતજ દધ, શામીજી તમે પીતા ને
અમે બાળક સહી. ૮૨

શામીજી અમે ગુનેગાર તમે બક્ષુહાર, એ નાકુછ ગત તમારીને તમે દેખે દીદાર. ૮૩

ત્યારે એસો વચન સુણી શાહાજી બોલ્યા સોચે, પીર હમ તમ એક, નહી કુછ દોચે. ૮૪

એ પીર હમ તમ મલી એકજ દેહ, તમે ઇતના કાહેકું ધરો છો રનેહ. ૮૫

એસો બોલ્યા શાહાજી પીરસું હેત મન કરી, તે પોતાની શીરખંધ લઇને
ગુરના મુસ્તક ઉપર ધરી. ૮૬

તે પોતાનું મુસ્તક શાહાજી ઉઘાડું કરે, ત્યારે પીર હશન કબીરદીન શીર-
ખંધનો છોડો લઈ શાહા આગળ ધરે. ૮૭

ત્યારે ગુરે શીરખંધનો છોડો કાઢી દીયો શાહાજીને હાથ, ત્યાં ગુરે ગજ ગજ
પ્રમાણે વાંચી શાહાની સફાયત. ૮૮

ત્યારે શાહે શીરખંધ પાગ બાંધી નવ છુગા સમેત, ત્યારે શાહાજીના
મનમા ઉપવું હેત. ૮૯

ત્યારે શાહે હેત ધરી પીર કબીરદીનને બોલાવી લીયા, ત્યારે અનત કરોડનું
શાહે વરજ દીઆ. ૯૦

ત્યારે નવ છુગાની પાગ ગુર ઉપર શાહે મુકી તહી, શાહે ગુર હશન-
શાહને આપીયો સહી. ૯૧

આજ હુશેની આલમા હશનશાહ ધરીયો પીર કબીરદીનનું નામ, તે ગુર
કલજુગમા અનત કરોડ જીવુંના કરેલો કામ. ૯૨

ત્યારે પીર કબીરદીન ધણીક વિનતી કરી શાહાસું સહી, શામીજી અમથી
કલજુગના લોકોનો ભાર ઉપડશે નહી. ૯૩

શામીજી આજ કલજુગમા પાપ વર્તે સખ કેય, તો અમથી અનત કરોડની
નીપજ કેમ હોય. ૯૪

સુણો પીર હશનશાહા અમે તમને કહું વાત, અમે ભગતને કાબે રહેશું
તમારે સાથ. ૯૫

ગુરજી તમે આગળ ચંદને દેખાડેલો અમારો કામ, પછે તે અમે કરશું
ભગતોના કામ. ૯૬

- ત્યાથી અનત કરોડના વર લઈ પીર હશનશાહા વળ્યા સહી, ત્યારે ગુરે પીર
શાહનુ' જા'પ જપાવ્યા તહીં. ૯૭
- જે પીર શાહ જા'પ જપશે નામ, તે આજ અમરાપુરી પામશે ઠામ. ૯૮
- જે કલબુગ લગતે સંધ લગી પીર શાહા જા'પ જપશે નામ, તે આજ સહી
વધકુંઠ પામશે ઠામ. ૯૯
- તે પીર શાહા વીના કોઈ અવર દુજ જાપ જપશે નામ, તે કલબુગમા દંધત
કાલીંગાના ચાલા ચર્ચઈ સહી કરી માન. ૧૦૦
- ત્યારે અનત કરોડના વર લઈ પીર હશનશાહા વળ્યા, તે ગુર જ'પુદીપ
માંહે આવી સંચર્યા. ૧૦૧
- તે ગુર આજ નવખંડમા પીર હશનશાહા જાણુ, તે ગુરના પીર ઇમામશાહા
હુવા પ્રમાણુ. ૧૦૨
- તે પીર હશનશાહા પીર ઇમામ શાહાકું પટા દીયા, તે પીર ઇમામશાહા
મુલક હીંદુસ્તાનમા પ્રીત બોધ્યા. ૧૦૩
- તે ગુરના પીર મહમદશાહા હુઆ સહી જાણુ, પીર મહમદશાહાને વર
આપ્યો પ્રમાણુ. ૧૦૪
- અહીં લગી ગુરજીએ આપ દેખાડ્યો રાજજ કર્યા, તે પીર મહમદ શાહાના
તનથી પીર મુસ્તફા કલમા અવતર્યા. ૧૦૫
- તે ગુર તન તપસી પીર નુરમહમદ હુઆ પ્રમાણુ, લાઇ તે આજ કલમા
કાયમ ત્યાં આવશે સહી કરી જાણુ. ૧૦૬
- તે ગુર તપસીને થાનકે મહા મંગળ વરતશે સોચે, લાઇ તે આજ કળમા
કાયમ પ્રગટ પધારશે ત્યારે સહુ નીશાની પુરી હોયે. ૧૦૭
- ત્યારે દુનીઆનું પાપ ને મુનીવરનું પુન પુરૂં હોય, ત્યારે એ નીશાની લેજે જોય. ૧૦૮
- ત્યારે દરીઆ લીયા હુપશે, અને બેડી ખુડશે નીરવાણુ;
- ત્યારે મહીમા માખણુ નહીં તરે, સો રોતા મેલે નાના બાળ. ૧૦૯
- ત્યારે પાતાળના પાણી ખુટશે, અને ઘરતી પાપે નહીં ઝાલે ભાર;
- ત્યારે બ્રાહ્મણ શુદ્ર ઘેર પરણશે, અને પુરૂષ મેલશે નાર. ૧૧૦
- ત્યારે દોનું બંધવ લાડશે, તેના હૃદય દયા નહીં નીરવાણુ;
- ત્યારે એવા કુડ કપટ કલ માંહે વાપરશે, ત્યારે રાજ બોલશે આળ. ૧૧૧
- ત્યારે બાર બેડી પરવરશે, અને ગવા દોદા હોય;
- એક નારી ત્રણ બાળક જણશે, ત્યારે એ નીશાની લેજે જોય. ૧૧૨
- ત્યારે કલ માંહે અન એણું પાકશે, ત્યારે વર્ષા ઘટશે નીરવાર;
- ત્યારે પુત્ર પીતાશુ' વઢશે, ત્યારે બે બંધવ બોલશે આળ. ૧૧૩
- ત્યારે બ્રાહ્મણના ત્રાગડા તુટશે, ત્યારે ક્ષત્રીના ક્ષત્રવટ જશે રાજ;

ત્યારે દાશી પુત્ર રાજ કરશે, ત્યારે કુટમ્બમા વીણુશસે કાજ. ૧૧૪

ત્યારે સર્વે લોક પાપે પાખડે રાચશે, ત્યારે દર્દીત કાલીંગાના ચેલા ચારા

બંદ કરશે નીરવાણ;

ત્યારે એવા મહા પાપ પ્રગટ થઈને વાપશે, ત્યારે વાશીંગ છાડશે ભાર. ૧૧૫

ત્યારે આવરદા ઓછી ઉપજશે, ત્યારે જુઠે જાયશે સોય;

ત્યારે લોભ કપટ કલજુગમા વ્યાપશે, ત્યારે રાજ વાચા દીધી નહી પારે કોય. ૧૬

ત્યારે લોક વીધાસ ઘાત ઘણી કરશે, તેને હૃદયે ક્યા નહી નીરવાણ;

તે લોક જીવ હીંસા બહુ કરે, તે કુઠ કપટ કરી જોડશે દામ. ૧૧૭

તે દામ જોડીને ધરતી પર ધરે, ઉપર ફીરે ફણુધર જાણ;

એવા કુઠ કપટ કરી કલ માંહે અવતરે, તે સર્વે રૂપે શીર કુટે નીરવાણ. ૧૧૮

તે ચર્ખટ ચારા કરે દાણવા, જે અમે તીર્થવાસી છું ઠામ;

તે પુરજ થઈને પુરમા બેલશે, તે રાન્યા અઝાઝીલના કામ. ૧૧૯

ત્યારે એવા ચર્ખટ ચારા કલજુગ માંહે વ્યાપશે, અને જુઠ ચર્ખટ કરશે જોય;

અનેક આચારે કાલીંગા હુટશે, બહુ જુઠા કર્મ કરી દેખાડશે સોય. ૧૨૦

ત્યારે જે મોમનના પુત્ર પડતર હશે, તે ચીત ચાળા કરે નીરવાણ;

તે અધારે ગર્જના ઉઠશે, તેવું હરી ઉપર હેત નહિ નીરવાણ. ૧૨૧

તે માશ છ માશે ગત માંહે આવશે, તે દેવ ક્રિયા વોણા જાશે દેવ;

તે ગુરની ફરમાશ વેળા ફીરે પડે, એ નીશાની વલા આવી તત્ખેવ. ૧૨૨

ત્યારે મોમનના મેળા ભાંગશે, ત્યારે તે મોમનનું મન મોઢું કરી જાણ;

તે ગુરનું ધલમ આજુ પત કરશે, તેવું ગત ઉપર હેત નહી નીરવાણ. ૧૨૩

તેના પાસે મુખી મુસાફર માગે હાલ માલ, ત્યારે દવના દર્શનથી જાય;

અવા રાન્યા રાન્યા અતિ ધણા, આજણુ શુદ્રનું ખાય. ૧૨૪

ત્યારે મોમનના મન આગમથી ઉઠશે, ત્યારે મોમનના મનમા ખોફજ થાએ;

ત્યારે કાલીંગા ચારા ચર્ખટ કરશે, ગુર કહે અંત લાઇ જાય સોએ. ૧૨૫

ત્યારે ગુર કહ કુરંતીઆ ફળ આવશે, ત્યારે વનફળ કલજુગ માંહે આજુ હોય;

ત્યારે સિંહ હરણ એક આર ચરશે, ગુર કહે સો ગત પુરી હોય. ૧૨૬

એ સર્વે નળી મહમદ ભાખ્યા, ભાઇ તમે આગળ નીશાની લેએ જોય;

જે તંબાકું પીરે તે દાજખી, તેવું લોક ન જાણે કોય. ૧૨૭

શાહાજીએ હુકમ એસા પઠાવ્યા, તમે મુજારે દોજખ આંચ જોય;

દોજખના ધુવા લેજ્યા ઇસ જુગમા, તેને સતી ખાચે પીચે સખ કોય. ૧૨૮

તખ દોજખને તો કીયા કર્યા, જો એક ઠાંક ધુવા દીયા ઉડાય;

તે ચીણુ મહા ચીણુમા આવ્યો, તણુ દીવશ કાલીંગાના પેટમા રહી છે જાય. ૧૨૯

ત્યાંથી કાલીંગા કુઠામે વાસરીયો, તેણે દોજખનો ધુવો નાખ્યો કાડ;

- તે ધુવેા દીલ્લી ખુરાશાનમા આવ્યો. તેમાંથી ઉગ્યો ત'ખાકુનો છાડ. ૧૩૦
- તેના પાપે દેવ કલજુગ પુરો કરે, ત્યારે વંશ દશ દાડલે જાવે સાર; ૧૩૧
- ત્યારે સંધ સગળી આવી મળે, ત્યારે હોયશે એકાકાર. ૧૩૨
- જ્યારે એવિ કપટ વેલા આવશે, ત્યારે કલજુગ માંહેથી જાયશે ધર્મ; ૧૩૩
- ત્યારે એક અવીચલ સતપંથ જાણજો, ભાઈ સહુ માથે લેશે કર્મ. ૧૩૪
- ત્યારે શુદ્ધ નહીં માને બ્રાહ્મણને અને ગંગાનું નીર જાયશે સુક; ૧૩૫
- જ્યારે એવો પાપ પ્રગટ થઈને વાપરશે, ત્યારે અઢાર વરણ થાયશે એક. ૧૩૬
- તેણે પાપે નળી મહમદની મહેર ઉઠશે, ત્યારે ધર્મસરા માંહેથી પાપ નહિ ૧૩૭
- ઉતરે લગાર;
- ત્યારે અનંત વનસ્પત્તી નહીં ફલે. સ્ત્રી નહીં પ્રસવે બાળ. ૧૩૮
- ત્યારે કલમા કાયમ પ્રગટ પધારશે, જ્યારે એ નીશાની પુરી પડે નીરવાણ; ૧૩૯
- જ્યારે મોમનના ઘરે ઓચ્છવ મંગળ વર્તશે, અને દુનીયામા ત્રાશે તુટશે પ્રાણ. ૧૪૦
- એ નીશાની જે હસ્તીને દુધ આવશે, અને દરીયાનું નીર મીઠું નીરવાણ; ૧૪૧
- પીપરના પાન નાગર વેલ જેવા પરઠશે, અને પશ્ચિમથી ઉગમસે ભાણ. ૧૪૨
- જ્યારે એ નીશાની સર્વે પુરી પડે, ત્યારે તું શાહાને સહિ આવ્યો જાણ; ૧૪૩
- પીર ઇમામશાહા સત બોલ્યા, ભાઈ એ છ છલ્લું એ'વાણ. ૧૪૪
- ત્યારે એક શાહાનો મીર ઇમામઈલ આવશે, તેની સાથે બાણ લાખ કોતલ હોય; ૧૪૫
- તેતા દુઆઈ શાહાની ફેરાવશે. સેતા સમરકંદ બેસશે સોય. ૧૪૬
- જ્યારે કલજુગમા પાપ વર્તે સખ કોઈ, ત્યારે શામીજીના ઘરે સૈન્ય મેલાવા હોય. ૧૪૭
- તે કલજુગમા હરીનું સેતર દીપમા રહેવાનું ઠામ, તે ગુર હશનશાહા સુત ૧૪૮
- પીર ઇમામશાહા કંથીને સુણાવ્યા જ્ઞાન.
- તે વીરયા શહેરમા બેઠો સોય, તેને રાજા રધયત નવ જાણે કોઈ. ૧૪૯
- શાહાને અખંડ દેહીને રખાકાર, શાહાને અખંડ વાગો પેરણ સાર. ૧૫૦
- તે શામી સૈન્ય મેલાવા કરે, તે દેવ જ'પુદીપ માંહે આવી સંચરે. ૧૫૧
- તેના સાથે બાણ લાખ કોતલ હોવે સહી, તે દેવ શાહાની દુઆઈ ફેરાવશે ૧૫૨
- નવખંડ માંહે જઈ.
- ત્યારે જે સાચા ઝુનીવર હશે તે મળશે અહીં, ત્યારે પેલા જીકાને શીર ૧૫૩
- ગાહા દેશે તહીં.
- ત્યારે પહેલા મીર ઇમામઈલ જાયશે મહા વીણ મીંગર, તે જઈ ઉભા રહેશે ૧૫૪
- પશ્ચિમને દ્વાર.
- ત્યારે હાંક મારે મીર ઇમામઈલ તત્કાર, હવે તું કેમ સુતો કાલીયા ગેમાર. ૧૫૫
- હવે આવે અ'ભગને તુજ કાંટે શીશ, એમ બોલે દેવ કોઈ મહા રીશ. ૧૫૬
- ત્યારે દેવની હાંક સુણીને ઈતિ ખડવડે, ત્યારે પહેલા કોટના કુંગરા પડે. ૧૫૭

ત્યારે સર્વે નગર માંહે થાયશે હલ હલકારે ત્યાં એસી દેવે કરી છે પુકાર. ૧૫૦

ત્યારે મીર ઇસ્માઇલ પાછા ફરી શાહા પાસે જાય, ત્યારે દઈતના મનમા

ક્રોધ ન માય. ૧૫૧

ત્યારે દઈતના ચોદા શર્વે મલી એકઠા થાય, ભાઈ હવે તારો દુશમન

જીવનો કેમ જાય. ૧૫૨

ત્યારે અતી ક્રોધ કરીને છુટી કસણી, કે આજ હું છું છારાં કરોડ

ચોદાનો ધણી. ૧૫૩

તેનું કુલ્યું અંગને ચડી સલોલ આહે, તેને બે શહસ્ર ચોદા વળગયા બાંહે. ૧૫૪

તે એક માશને દીન સોળ અખતર ઉતમ પેરે સાર, ત્યારે દઈત ચોદા

બાંધે હથીયાર. ૧૫૫

ત્યારે સર્વે પેરે શીલે અખતર સાલ જોહ, દઈત સપટ કરીને પાનના બીડા

ચાવે તેહ. ૧૫૬

તમે સુણોરે ચોદા કાલીંગા કહે નિશંક, તમે રણમાંહે યુજતાં મ આણુએ શંક. ૧૫૭

ત્યારે દઈત મલકેશ્વર કહે હું તો પાંચ પાંડવસું લડું, બીજા અવર ચોદા

હું તો નહી ગણું. ૧૫૮

ત્યારે દઈત ગજકેશ્વર કહે તત્કાળ, હું કરોડ જન જીતનો છું વીકાળ. ૧૫૯

ત્યારે દઈત રણકેશ્વર બોલ્યો તેણીવાર, હું તો બાણ લાખ પીચાશ માડું નીરધાર. ૧૬૦

ત્યારે દઈત રણકેશ્વર બોલ્યા બળવાઈ, હું તો વાશીંગ નાગંતું સૈન્ય માડું ઉઠાઈ. ૧૬૧

ત્યારે દઈત કાલીંગા બોલે બોલ, હું તો અલંગ સરીખા માડું કરોડા કરોડ. ૧૬૨

ત્યારે કમલા કુંવર બોલ્યા દઈતની સભા માંહે જઇ, ભાઈ આપણે રાજ

ક્ષત્રીવટ પાળવું સહી. ૧૬૩

પણ ચોદા હશે તે કુપ્યા નહી રહે, પણ ધણકા ધણા તો એરણ સહે. ૧૬૪

ધણ કેરા ધાહા તેતો પાકે ભુખાળ, તમારો લખ્યો હશે તે થાયશે કર્મ નિરાળ. ૧૬૫

પણ તેતો બાપ ભોગવશે એમ કમલા કુંવર કહે, પણ તમારા ક્ષત્રી હશે તે

કુપ્યા નહી રહે. ૧૬૬

ત્યારે દઈત તુરંગ ચંચલ પલાણે તેણીવાર, તે દઈતના હાથમા સાડા બાર

મણની કમાન પ્રમાણ. ૧૬૭

તેનું સાડી બાવીશ ચેરનું એક તરકરાનું તીર. જેથી પડે વજરની ભીંત. ૧૬૮

તે પાંચ છુટી કરાસી બાંધે હથીયાર મંદગર તલવાર, તે દઈત છ માશ લગણ

બાંધે હથીયાર. ૧૬૯

ત્યારે ઘોડે પાખર બાંધી એવ, ત્યારે દઈત થઈ તમયાર ને ચાલે તરખેવ. ૧૭૦

ત્યારે દઈત કાલીંગા ધર માંહેથી ચાલ્યો થઈ અસ્વાર, ત્યારે શામી એક રોઈ

ઉઠી વિલવા નાર. ૧૭૧

તે દધીતને મુકે કાંઠે કાગ કળકળે, ત્યાં નાક વાઢી નાર એક સામી મળે. ૧૭૨
જે હવે અહીં બહોત કઠણ શકન દધીતને થાય, પણ કોધ કરીને મન

બોલ્યો રાય. ૧૭૩

ભાઈ મારું બહુ સેન્ય તેનું પાર ન પાચે, પણ હવે મુજ સામું અભંગ

જીવતો કેમ જાયે. ૧૭૪

ભાઈ મારી સાથે યોદ્ધા છે મહા અતી બલીઆ રાય, ત્યારે અભંગનું સેન્ય

તે મારું દળ મેલાય. ૧૭૫

તે એવો મહા ગર્વ કરી નીશરે, તે ઉતરને દરવાજે જઈ સંચરે. ૧૭૬

તે ઉતરની દિસે એકવીશ દરવાજા ઉતમજ સાર, તે ગાઉ ગાઉ પહોળા

છે વીરતાર. ૧૭૭

તે દધીના સેન્યનું પાર ન લેવાય, તે દળ એકવીશ દરવાજે સપટ ચાલ્યો જાય. ૧૭૮

ત્યારે ઊશક પોર લગી દળ એકવિશ દરવાજે નીશરે, તે જઈ પશ્ચિમ દીસે

પીઆણા કરે. ૧૭૯

ત્યારે દધીત કાલીંગો કમલા કુંવરને રાજે બેસાડીને નીસરે, ત્યારે કમલા કુંવર

સુરજા રાણી ગુરનરની વીનતી કરે. ૧૮૦

ત્યારે મુખી કમલા કુંવર સર્વે લોકોને હાથે સ્મરણી લઈને જીકરજ કરાય,

તો હમકું દીદાર દણેકું આવળે પીતાય. ૧૮૧

એસી શકાયત કરે સર્વે દેવ, ત્યારે મન વેગે આવી પીર શમશ પ્રગટ

થાય તતખેવ. ૧૮૨

તે દેવ પશ્ચિમને દરવાજે ઉભરો આહે, ત્યારે સુરજા રાણી કમલા કુંવર સવના

મનમા હર્ષ ન માય. ૧૮૩

ત્યારે દેવને કરી શલામ સર્વે દેવ ઉભા કરજોડ, ત્યારે કમલા કુંવર વીનતી

કરે કરજોડ. ૧૮૪

તમે સુણો ગુર પીતા વીનતી અમતણી, તમે મહાદન અમને નજરે મ

દખાડજો હો ધણી. ૧૮૫

શામીજ અમે નાકુછ ગત તમારી આય, અમે ગુનેગાર જીવ લાગું તમારે પાય ૧૮૬

શામીજ અમે ઊણીયાચારી તમે બક્ષણહાર, શામી અમે ગુનેગાર છીયે

અનત અપાર. ૧૮૭

ત્યારે ગુર શમશ સર્વે ભગતમું એમજ કહી, એ કમલા કુંવર તમ શીર

ભરણ ભરાવશું સહી. ૧૮૮

હવે તમે સર્વે રખીસર ચીણુ છાડી નીશરે, તે જપુદીપમા જઈ સંચરે. ૧૮૯

તમે દેવ રખીસર નારાયણ દેવના સેન્ય આહે મલ્લને જાય, હવે ચીણુ મહા

ચીણુ પાણીમા કુબાવશે શાહે. ૧૯૦

ત્યારે એસો કહિ પીર શમશ ચાલશે સહી, ત્યારે સર્વે દેવ રખીસર પાય
લાગશે તહી. ૧૯૧

ત્યારે સુરજ રાણી કમલા કુંવર વીનતી કરે છે ઘણી, શામી અમને અંતકાળે
મ વીસારજો હો ઘણી. ૧૯૨

ત્યારે સર્વે રખીસર ચીણુ છાડી નીસરે, જઈ જ'પુદીપ માહે સંચરે. ૧૯૩

ત્યારે સર્વે રખીસર શાહા પાસે જઈ ઉભા રહે, ત્યારે સર્વે દેવસુ' શાહા
વાત કરે. ૧૯૪

ત્યારે સર્વે દેવ રખીસર કહેશે સુણે દીન દયાળ, હવે શામીજી સેન્ય મેલાવો
કરો પ્રતીપાળ. ૧૯૫

ત્યારે શાહાજી દઈત મારવાતું કરે વીચાર, ત્યારે બહુ સેન્ય મલે ખણુ
એક મોંજર. ૧૯૬

ત્યારે શાહાજી દુલ દુલ ઘોડો પલાણે તતક્ષણ, ત્યારે શાહાજીના ઘોડાને
રત્ન જડીત સુવર્ણ તણા. ૧૯૭

ત્યારે શાહાજીના ઘોડાને લગામપાટી સુવર્ણના ઘડયા, તેને બહુ હીરા રત્ન
માણુક મોતી જડયા. ૧૯૮

તે ઘોડાને કોટે હીરા રત્નની માળ ઝલકાર, તે ઘોડાને મોતી પરોઁયા વારોવાર. ૧૯૯

તેને સુવર્ણ સહસ્ર આંધ્યા ટુઢાં, ગુર કહે તેની શોભા અતી ઘણા. ૨૦૦

ત્યારે દુલ દુલ ઘોડો સણગાર્યો ભરપુર, જેવા સહસ્ર કલાસુ' ઉઘેા સુર. ૨૦૧

ત્યારે હસી કરી શાહાજી બોલે જોગ, શાહાને રત્ન પેરણ સંજોગ. ૨૦૨

શાહાની પગની મોજડી સુવર્ણની ઝલકતી અપાર, શાહાને પેરણ ઈજર
બહુ રંગી સાર. ૨૦૩

તે કેડને પટકો આંધ્યો યાદવ રાય, ગુર કહે બહુ અમુદ્ય કેડે કહ્યો નવ જાય. ૨૦૪

ત્યારે શાહાજી મુખ તપોળ આશે જીઆઈલ પાનના બીડા દીધે જણુ, ત્યારે
શાહાજીને કોટે માણુક હીરા રત્નની માળ. ૨૦૫

શાહાનો અમુલખ ચહેરો ઝળકે અપાર, શાહાના તેજ સામું ન જોવાય સાર. ૨૦૬

શાહાજી જુરી કરારી બાંધે હર્ષીયાર, ત્યાં બજુંગ ત્રોધારો હાથે લેશે મોશર. ૨૦૭

ભાઇ જ્યારે દુલ દુલ ઘોડે શાહા મારો થાય અસ્વાર, ત્યારે તણુ લમણમા
પડશે પુકાર. ૨૦૮

ત્યારે હસી કરી શાહા બોલશે વાત, શાહાને હાથે ચાખકો બહુ રંગી ભાત. ૨૦૯

ત્યારે શાહાજી પાસે ચોશઠ લાખ જોગણીયું આવે તેણીવાર, હાથમા ડમર
વળવે બોલે જેજેકાર. ૨૧૦

ત્યારે ગુર હશનશાહા સાથે જે અનત કરોડ જીવ હિધરે, તે શાહાજી પાસે
આવી સંચરે. ૨૧૧

- જે દેવ નવાણું કરોડ જામેશર રાય, તે પણ આવે શાહાના પાસે ત્યાં. ૨૧૨
- જે છપન કરોડીઉં મેગા દેવ વીખ્યાત, તે પણ આવે શાહાકે સાથ. ૨૧૩
- જે બત્રીશ કરોડ કીનર દેવ, તે પણ આવી કરે શાહાણની સેવ. ૨૧૪
- જે તેત્રીસ કરોડ દેવતાં મુનીવર બાઈ, તે પણ શાહા પાસે આવે ધાઈ. ૨૧૫
- જે કરોડ પાંચેસુ પેલાજ આહે, તે આવે શાહા પાસે ધાઈ. ૨૧૬
- તે સાતે કરોડશુ રાજા હરીચંદ્ર તારા રાણી કુંવર રોહીદાસ, તે પણ આવે
શાહાણને પાસ. ૨૧૭
- જે ભગત રાજા જીજેશંકર મહા મુજાણ, તે નવે કરોડસુ આવે શાહા પાસે
સહી જાણ. ૨૧૮
- જે બાર કરોડ પીર સફરદીન સાથે છુટા સહી જાણ, તે પણ આવે શાહા
પાસે નીરવાણ. ૨૧૯
- જે સોહોદેવ અજુન નકુળ રાય, તે હીમ સેન્યતું દળ કાંઈ કહયો નવ જાય. ૨૨૦
- તે યોદ્ધાને હાથે ગદાને મહા બળીયા વીર, તે ચાલીશ લાખ કુંઠા ધારીસુ
ચડેરે મુધીર. ૨૨૧
- ત્યાં નકુળના દળતું અંત ન પાર, તે પાંત્રીસ લાખ નેજધારી થાય અસ્વાર. ૨૨૨
- જે સોદેવતું દળ મહા બળીયા વીર, તે ચઉદ લાખ ચક્રધારી ચડેરે મુધીર. ૨૨૩
- તે અજુનના દળનો અંત ન પાર, તે છત્રીશ લાખ ધનકધારી થાય અસ્વાર. ૨૨૪
- તે પાંડવનો દળ સર્વે મલીચો એક ઠાય, તેના અબલખ ઘોડા કાંઈ કહ્યા
નવ જાય. ૨૨૫
- તે ઘોડા હરણા હંસલા આરખી સાર, ત્યાં તેજ તુરકીને તુખાર. ૨૨૬
- ત્યાં કટારીઆ કાઢેરીઆ કાખરા સાર, લીલા જટરીઆ અબલખ તુખાર. ૨૨૭
- અવર તેજતું અંત ન પાર, ત્યાં ચડયા સર્વે યોદ્ધા મહા જીજનર. ૨૨૮
- તે પાંડવનો સેન્ય ચાલતા હુપે મુર, જેમ સમુદ્ર નદીએ આવે પુર. ૨૨૯
- તે દળ આવી પોતો જ્યાં શ્રી હરી, તે દેવને પાય લાગી વીનતી કરી. ૨૩૦
- ત્યાં હસી કરી શાહાણ યોદ્ધા મુજાણ, હવે પાંડવોના દળને કરસુ આગેવાન. ૨૩૧
- જે વ સંગ નાગ વસે પર્ષત્રાર. તે પણ શાહાના સેન્યમાં આવી મળશે તત્કાળ. ૨૩૨
- જે નવ કુલ નાગ દીવાધારી વીર, તે નાગોના દળ ચડેરે મુધીર. ૨૩૩
- તે સાથે અઉંઠ કરોડ જીન જીત તે સાચ, તે બાણ લાખ ચડે પીસાચ. ૨૩૪
- જે ગોરખ નાથ મહા મુનીવર વિર, તે પાંચ લાખસુ ચડે મુધીર. ૨૩૫
- તે આવે ગોરખ શાહાને સાથ, તે સીંગણીએ પુરાવે નાક. ૨૩૬
- તે માંહે સવા કરોડ સખ તણા અણકાર, તે દીન દેવ જોવા આવે અપાર. ૨૩૭
- એક લાખ ને ચોવીશ હજાર ચયકાખર દેવ, તે શાહાણના સેન્ય માંહે
આવી મળશે તખેવ. ૨૩૮

તે માંહે સોંતેર સહસ્ર હુથેની સતજ ભાથે, તે પહેલા શાહાના સેન્ય માંહે

મળશે આવે. ૨૪૬

જે સાત ફીરસ્તા બુજ્જક આવે, તેતો શાહાને ચમર ઠરાયે. ૨૪૭

જે અઢાર ભાર વનસ્પતી બહુ રંગી ભાત, તે પશુ આવે શાહાળને સાથ. ૨૪૮

જે સાત સમુદ્ર ભલા સતજ ભાથ, તેતો શાહાના સેન્યમાં મળશે જઈ. ૨૪૯

જે નદી નવશો નવાણું નીરવાણુ, તે શાહાના સેન્યમા આવી મળશે

સહી બાણુ. ૨૫૦

જે પાણી પવન મહા મોઢા બહુ બળીયા બાણુ, તેનું બળ કહું નવ

બાળ પ્રમાણુ. ૨૫૧

જે કોઈ અહીં ચાલશે શાહાળકે ફરમાન, તે શાહાના સેન્યમા આવી

મળશે નીરવાણુ. ૨૫૨

ત્યાં મલે દેવ મુનીવર વીર, ત્યાં અનત કરોડ પીર હશનશાહ સાથે ચડે મુધીર. ૨૫૩

જે આજ કલબુગ માંહે સર્વે મુનીવર વિર સતજ ભાથ, તેતો સર્વે લાગે

સતગુરને પાય. ૨૫૪

તે માંહે જે સાચા હશે આવે, તેતો શાહાના સેન્યમા મળશે બાથે. ૨૫૫

જે આઠે અંતે સીધા મુનીવર દેવ, તે પશુ આવે શાહાળની કરવા સેવ. ૨૫૬

જે સતપથે મુનીવર ચાલશે સહી, તેતો શાહાળના સેન્ય માંહે મલશે જઈ. ૨૫૭

ત્યાં આવે હડમત વીર રાય, તેતો પર્વત માથે લેસે ઉઠાય. ૨૫૮

તે સુંદર થોઢા મહા બળીયા આવે, તે સર્વે આવી મલે બ્યાં છે શ્રી યાદવરાય. ૨૫૯

તે સર્વે પાય લાગીને ઉભા રહે, ત્યારે સહુ ઠેાન રથે બેસો એમ

શાહાળ કહે. ૨૬૦

ત્યારે એક મુનીવર સાથે એસીં લાખ ઉંટ સમર લેશે સાથ, તેને ચાર લાખ

દોરા ધારી હાથ. ૨૬૧

તે એક એક મુનીવર સાથે એવા ફળ ચાલશે સહી બાણુ, એક એક મુનીવર

પુઠે સાત લાખ કુલે નીશાન. ૨૬૨

તે સર્વે શાહાળ આગળ નીશાન બહુ વખવે મુર, બીજા દોણુ અઢાર

વાળે રણુગુર. ૨૬૩

ત્યાં વાળે કથામા ભેરીયું ગરુડે, ત્યાં બહુ નાક નીશાન ધરતી ધરધરે. ૨૬૪

ત્યાં વાળે અનંત ઠંઠ રણુસંઘ સાર, ત્યાં વાળે માંધલ ભાય ધમ ધમકાર. ૨૬૫

ત્યાં વાળે ચંચ ઓર વાસળીયું વેણુ, ત્યાં અવકુતકી નારી વખવે વેણુ. ૨૬૬

ત્યાં બીજા વાળું વાળે અનોખમ વાણુ, બીજા અવર વાળું વાળું પાર ન બાણુ. ૨૬૭

શાહાળનું મહુ સેન્ય કાંઈ કહું નવ બાળ, પાય ફળતો ધરતીએ નહી સમાય. ૨૬૮

ત્યારે ધંધર અઢા શાહા પાસે હાજર હોય, તે શાહાળકે પાસે રથે બેસે એમ ૨૬૯

ત્યાં સર્વે મહે મુનીવર દેવ વીખ્યાત, ત્યાં નવ ગ્રહ ચાલે શાહાણકે સાથ. ૨૬૩
જ્યાં ઉત્તર દક્ષિણ પુર્વ પશ્ચિમ જે કાંઈ હોવે મુનીવર દેવ, તે જ્યારે શાહા-

જીતું સેન્ય મળશે ત્યારે દોડી આવે તખેવ. ૨૬૪
જે શાહાજીતું મહે સેન્ય અનોપમ સાર, ત્યાં ધળ નેજીતું અંત નહી પાર. ૨૬૫
તે શાહાના સેન્ય દીઠે આનંદ થાય, એક એક મુનીવર કાંઈ વખાણ્યો નવ જાય. ૨૬૬
તે સર્વે ચોદાને સીલે પાખર ઝલકે ધણી, સીલે જખતર પેરી એસે

ગુરનર ધણી. ૨૬૭

તે દેવનો સેહેરો અમુલખ બહુ રંગી ભાત, તે દેવને દશ મણની કમાન હાથ. ૨૬૮
તેનું અઠાર શેરનું એક તરંગસનું તીર, જેથી પાડે દઈત દાણવાનું શીર. ૨૬૯
શાહાજીને કેડે કઠારી છુરી મંદગર તરવાર, ત્યારે સર્વે દેવ ત્યા બાંધે હથીયાર. ૨૭૦
તે ગાજે ગરજે જેમ કાટે શીશ, તેથી મારી દઈતોને કરે નીરાશ. ૨૭૧
તે સર્વે ચોદા બાંધી હથીયાર સર્વે એકઠા થાયે, તે આવી લાગે ગુરનરને પાયે. ૨૭૨
ત્યારે શાહાજી ચાર દીસનું સેન્ય એકઠું થાય, તે મુનીવર બહુ રૂપવંતા કાંઈ

કહું નવ જાય. ૨૭૩

કર્તા જીગના મુનીવર હુવા મુજાણ, તેનું સરદ સેન્ય હુઆ વખાણ. ૨૭૪
તે દેવનું સરદ ઘોડા સરદ રૂપ અપાર, તેના સરદ વસ્ત્ર પેરણ સાર. ૨૭૫
તેનું સરદ વાગો સરદ શીરખંધ જાણ, તેના કેડના પટકો સરદ વખાણ. ૨૭૬
એતા કર્તા જીગના મુનીવર જાણ, તેનું સરદ સેન્ય હુવા પ્રમાણ. ૨૭૭
કર્તા જીગમા રૂગ વેદ સરદજ જાણ, તેથી સરદ સેન્ય હુઆ પ્રમાણ. ૨૭૮
ત્રેતા જીગના જે મુનીવર ભયા, તેના જરદ રંગજ થયા. ૨૭૯
તેના જરદ ઘોડાને જરદ પલાણ, તેના જરદ ધળ પોતાનું નીશાન. ૨૮૦
તેના જરદ વાગો સર્વકો આહો, તેને જરદ મોજડી પેરણ પાહો. ૨૮૧
તેના જરદ શીરખંધ ને વસ્ત્ર જાણ, તેના જરદ કેડના પટકો વખાણ. ૨૮૨
એતા સર્વે ત્રેતા જીગના મુનીવર જાણ, તેના જરદ સેન્ય હુઆ પ્રમાણ. ૨૮૩
જે ત્રેતા જીગમા જીજર વેદ જરદજ જાણ, તેથી સર્વે સેન્ય જરદ હુવો નીરવાણ. ૨૮૪
જે દુઆપુર જીગમા મુનીવર હુઆ મુજાણ, તેનું શામ વેદ હુઆ પ્રમાણ. ૨૮૫
તેના શામ ઘોડાને શામ પલાણ, તેના શામ ધળ પોતાનું નીશાન. ૨૮૬
તેના શામ વસ્ત્ર પેરણ સાર, તેની શામ મોજડી પેરે ઝણકાર. ૨૮૭
તેના શામ શીરખંધ વસ્ત્ર જાણ, તેના કેડના પટકો શામ વખાણ. ૨૮૮
જ્યારે દુઆપુર જીગમા શામ વેદજ જાણ, તેથી શામ વેદ હુઆ પ્રમાણ. ૨૮૯
આજ કલજીગ માંહે મુનીવર હુઆ મુજાણ, આજ સહસ્ર અનત કરેડ મુજાણ. ૨૯૦
ત્રેના સેતર ઘોડા શાહા ફલ ફલ અરવાર, તે સેતર વાગો શાહાને પેરણ સાર. ૨૯૧
તેની સેતર તરવાર ને સેતર કમાન, તેને સેતર ધળ પોતાનું નીશાન. ૨૯૨

તે સેતર શીરખંધને વસ્ત્ર જાણુ, તેના પગની મેજડી સેતર વખાણુ. ૨૯૩
તે સેતર સેન્ય શાહાણુ આયે, મેગા દમર છત્ર શાહા મારો શીર પર ઢરાયે. ૨૯૪
આજ કલજુગમા સેતર અથર વેદજ સાર, તેથી સેતર સેન્ય હુઆ વખાણુ. ૨૯૫
એ ચાર જુગના ચોવરણા સેન્ય હિતમજ જાણુ, ગુર કહે બાકી અવર રંગતું

અંત ન પાર. ૨૯૬

ન્યારે સર્વે સેન્યને શાહાણ નધયણે દેખે જાણુ, ત્યારે હસી હરખી શાહાણ
બોલે વાણુ. ૨૯૭

એ સર્વે દેવાને કહે શાહાણ તમે ચાલો મુજાણુ, હવે તમે સર્વે જંપુદીપમા
કરો મેલાણુ. ૨૯૮

જે દેવ છમછર ચીલોતર ચર્ધતરને ગુરવાર, તે દીન શાહા મારો ચડાવી સેન્ય
થાય અસ્વાર. ૨૯૯

એ ઘરથી પગલાં ચાર શાહાણ ચાલી નીશરે, તેને નાર શામી એક
આવી સંચર. ૩૦૦

તે પહેરી આણુપણુ સોળ શણુગાર, તેણે કુંભ બે નીરના ભરીઆ સાર. ૩૦૧

તે હિપરે એક સુવર્ણના થાર, તે માંહે છે પાંચે અમૃત લોજન સાર. ૩૦૨

એસા શકન શાહાણને થાયે સહી, ત્યારે ગુર બ્રહ્માણ બોલ્યા તહીં. ૩૦૩
શાહાણ બોહોત શકન મહા બળીઆ આહે, શામી સર્વે દંધંતુ સેન્ય

ખુરીમા જાયે. ૩૦૪

ત્યાંથી શાહાણતુ સેન્ય સર્વે ચાલ્યો જંપુદીપે આયે, ત્યારે શાહાણ ગઢ
પરંત સર્વે કુંકે હિડાય. ૩૦૫

ન્યારે એવા દળ ખુરાશાની હિલટયા મહા સુધીર, ત્યારે નદી સમુદ્ર નહી
પાવે નીર. ૩૦૬

શાહાણતુ ચાલ્યો સેન્ય બહુ ઘોડા ઉંટજ આયે, ત્યારે પાણી પહેલી ફોજને
એક ઘુંટજ કરાયે. ૩૦૭

ત્યારે પાછલી ફોજને રહેમત થાયે, ત્યારે સર્વે સેન્ય ચાલ્યો જાયે. ૩૦૮

તે અનત સેન્ય તેતુ પાર ન પાયે, તે સેન્ય મેર શીખર વચ્ચે ચાલ્યો જાયે. ૩૦૯
તે લંકા ગઢ આવે સાથે શાહે, તે શાહાણતુ સેન્ય મેર શીખર વચ્ચે

નહી સમાય. ૩૧૦

એ સેન્ય ચાલતા બહુ ખેહ ઉડે, ત્યારે રાત દીવશની માલમ નહી પડે. ૩૧૧

હુપે સુરજ જેમ ભાદરવાની રાત અંધાર, ત્યારે ધરતી. પાંહે ન ઝાલે ભાર. ૩૧૨

ત્યારે શાહાણ બજંગ ત્રીધારો હાથે ધરે, જેમ સહસ્ર કલાસુ સુરજ પરવરે. ૩૧૩

ત્યારે ખડંગને અજવાલે સર્વે સેન્ય ચાલ્યો જાયે, ત્યારે શાહાણ આવી
પહોંચે જંપુદીપજ માંહે ૩૧૪

ત્યારે દેવ દાણવ નીશાન વળવે સુર, ત્યારે અનેક નીશાન વળવે રણતુર. ૩૧૫
તે સેન્ય ચાલતા ધરતી કંપે અપાર, દેવ ધમડાં ધોરી શીર થંભે ભાર. ૩૧૬
એ પશ્ચિમથી ફળ આવે ભણુ. ભરતખંડ જપુદીપ ઉત્તમ નીરવાણુ. ૩૧૭
જપુદીપ ભરતખંડ કુંવારકા ક્ષેત્ર ભણુ, ગુરૂના થાનક શાહાણુ મારે.

કરે મેલાણુ. ૩૧૮

જ્યારે જપુદીપ માંહે શાહાણુ દશે પાય, ત્યારે ગુર ઇમામ શાહાણુ રોળે

સુવર્ણના થાય. ૩૧૯

જ્યાં ગુર ઇમામ શાહા બેઠા છે આયે, ત્યાં સાચા મુનીવરોની બક્ષામણી થાયે. ૩૨૦
ત્યારે તખ્ત સીંહાશણુ બેસે શાહે. ત્યારે ગુર ઇમામ શાહા સાથ વાત કરાયે. ૩૨૧
જે જપુદીપ માંહે શાહાણુ વજડાવે તુર, બાકી બીજા નગર સર્વે સુરાસુર. ૩૨૨
ત્યારે સર્વે રખીસર ઉભા સાહેબજીકે શરણે આય, ત્યારે શાહાના ફળ વચ્ચે

નદી સરસ્વતી જાય. ૩૨૩

ત્યારે ગુરનરતું ફળ એકઠો થાયે, ત્યાં દઈત કાલીંગાણુ ફળ પહોંચે આહે. ૩૨૪
ત્યારે સેન્ય ચાલતા ધરતી વાળે ધમ ધમકાર, પાય ફળતું તે અંત નહી પાર. ૩૨૫
ત્યારે દઈત ચર્ખંટ કરતો આવે સહી, આસણુપુરી અત્રીક્ષથી આવે તહી. ૩૨૬
તે આસણુ પુરી ચાલશે આકાશ, એસા ચર્ખંટ દઈત કરશે પ્રકાશ. ૩૨૭
તે દઈત અન તણુ તે પશ્ય નીપાવે, પાણી મત્રીને ધત ડિપાવે. ૩૨૮
તે દઈત વેણુ મત્રીને ખાંડ નીપાવે સહી, તે કલ માંહે માઈ બાપ દેખાડે તહી. ૩૨૯
તે કાઠના ધોડાને ખવરાવે ખાણુ, એવા ચર્ખંટ દઈત કરતો આવે નીરવાણુ. ૩૩૦
ત્યાં બે ઇમાની જીવ મળશે ભણુ, ત્યાં ઉલટી નદી દઈત વહેવરાવશે આણુ. ૩૩૧
તે દઈતને આવતા ન લાગે વાર, તે ચાલી આવે નદી સરસ્વતીને પાર. ૩૩૨
તે દઈત પાણીના આરે ઉતરે જાય, તેણું અણુગણીયો સેન્ય કાંઈ કહયો

નવ જાય. ૩૩૩

તે સર્વે ફળ થોડા ઉતર્યા છે આયે, તે દઈતણું ફળ કાંઈ ગણ્યો નવ જાયે. ૩૩૪
તેને બોહોતર દીન આવતે થાયે, તે આવી ઉતરે તેણે ઠાયે. ૩૩૫
તે દઈત પાવરીઆને કોરે ઉતરશે આયે, તે દઈતણું ફળ કાંઈ કહ્યો નવ જાયે. ૩૩૬
તે દઈતના ફળ માંહે અન ન ખાય કોય, શાહાના ફળ માંહે તે સોન્યા

મહોરે રોટી હોય. ૩૩૭

તે બે સેન્ય દ્રોટો દ્રષ્ટિ મળે, તે વચ્ચે મુની નારદ ચારા ચર્ખંટ કરે. ૩૩૮
તે રાત્રે ફળને જીજવાયે, તે નહી રાખે મણા. ૩૩૯

ત્યાં આવે હરમત ધબ ધારી કરે કલોલ અપાર, તેની હાંક સુણી કંપે સંસાર. ૩૪૦

ત્યાં ચોરાડ લાખ બેગણીઈ શાહાને પુછે વીચાર, કહો તે શામી દઈતના
ફળને સોંસી કરે સંપાર. ૩૪૧

ત્યારે પુછે પવન શામી અમને રજ દીધો સહી, તો દઈતના ફળને માફ ઉઠાઈ. ૩૪૨
ત્યારે લીમસેન બોલે શાહાણ અમે વીનતી કરું, તમે રજ દીધો તો
અમે રણમા લડું. ૩૪૩
શામીજી કહેા તો સ્વર્ગ મંડળ ફેરાવીને ધરણ ઉલટ કરું, કહેા તો કાણા
ફળલને લઈ તમ આગલ ધરું. ૩૪૪
ત્યારે શાહાણ બોલે લીમશું સતજ ભાથે, તમે પાંચે પુત્ર મહા બળીઆ રાય. ૩૪૫
ત્યારે એસી વાત શાહાણ લીમશું કરે સહી, ત્યારે સુરજ રાણી કમલા
કુંવર આવે તંહી. ૩૪૬
જ્યાં શ્રી ગુરનર નારાયણ બેઠા એકઠા આહે, ત્યાં સુરજ રાણી કમલા કુંવર
પ્રણામ કરીને લાગે પાથે. ૩૪૭
ત્યારે સુરજ રાણી કમલા કુંવર વીનતી કરે આપ, શામીજી અમારા પુર્વ
જન્મના બક્ષી પાપ. ૩૪૮
એ શામીજી પુર્વ જન્મના પાપ અમારા ગયા, જ્યારે અમેને ગુરનરના
ચણના દર્શન થયા, ૩૪૯
શામીજી અમે મનમ માંહેથી ઉતમ થયા આજ, સર્વે દુઃખ દારીદ્ર ગયા ભાજ. ૩૫૦
ત્યાં હેત ધરીને શાહાણ બોલે વીખ્યાત, સુણેા સુરજ રાણી કહું એક વાત. ૩૫૧
આજ કલબુગમા દઈત કાલોંગો આય, હવે સગલી સંધ પોતી તમે એને
મારો ભય. ૩૫૨
ત્યારે શાહાણના ફળ માંહેથી સુરજ રાણી કમલા કુંવર રજ લઈને નીસરે,
તે દઈત કાલોંગાના ફળમા જઈ સંચરે. ૩૫૩
જ્યારે દઈત આવતા દેખે પુત્ર ને નાર, ત્યારે દઈત કાલોંગો બોલે પુકાર. ૩૫૪
તમે શુણેા કમલા કુંવર સતજ ભાથ, તમે અહીં આવ્યા તે કારણ કાંય. ૩૫૫
તો અમે તમને સોંપ્યો ચીજુબ નગરીનું રાજ, તે દેશ છોડી કેમ આવ્યા આજ. ૩૫૬
ત્યારે બોલે સુરજ રાણી કમલા કુંવર સતજ ભાથે, જે અલંગસું યુદ્ધ કાંઈ
કર્યો નવ ભયે. ૩૫૭
એ દેવ ત્રણ બ્રહ્માંડનો સીરજણહાર સુષ્ટિનો ધણી આહે, તે અલંગસું યુદ્ધ
કેમ કરશેા હો રાયે. ૩૫૮
એ દેવે શ્રી મન્મથ રૂપે વેદ વાચ્યાં સંહી, ત્યારે સંખાશરે દઈતનું યુસ્તક
મરોડયું તહીં. ૩૫૯
એ દેવે કોરણ રૂપે દઈત મહુકીટક સંધારી ધરી, ત્યારે ત્યાં ચઉક રતન
કાઢ્યા શ્રી હરી. ૩૬૦
એ દેવે અમારું રૂપે કર્યો કેવળાસ, તે દેવે પૃથ્વી કાઢ વન્ધે રાણી અવીનાસ. ૩૬૧
એ દેવે અમનેા હરવાઈ સ હર્યો, શ્રી વાએજણ રૂપે રાજ્ય ભળને બધ્યા. ૩૬૨

એ દેવે કરશીરામ રૂપે સહસ્રા અભ્યુનને કપ્પ પાંજરે લીધા, શ્રી સમ રૂપે
દશ મુસ્તકનો રાવણ છેલ્લો. ૩૬૩
ત્યારે શ્રી રામે રાવણ માર્યો પરીવાર સમેત, ત્યારે ભગત વિલીક્ષણને રાજ
સોંપ્યા મન આણી હેત. ૩૬૪
એ દેવે કાન રૂપે બહુ ચરીત્ર કર્યા, ચઉદ ભવન તે મુખ માંહે ધર્યા. ૩૬૫
એ દેવે કંસ માર્યો તે કાતુડે અવતાર, ત્યારે યાદવ કુળનો કીધો સંગાર. ૩૬૬
એ દેવે શ્રી બુધ રૂપે દઈત દુર્યોધન હણી ધર્યા, તે પાંડવાને દ્વારે જઈ
ઉભા રહ્યા. ૩૬૭
એ દેવ ભગત સખાયા સદા કીરપાળ, એ દેવ ધરણીધર છે દીન કયાળ. ૩૬૮
તે દેવ આજ કલભુગમા દશમું નકલંકી અભંગ અવતાર, તે તું આજ ભર-
થાર કેમ ન ચેતે ગેમાર. ૩૬૯
ત્યારે દેવના દશ અવતારના ગુણ રાણીએ કહ્યા છે આહે, ત્યારે દઈત કાલી-
માના મનમા ક્રોધ ન માંચે. ૩૭૦
હારે રાણી તું અન પાણી ખાચે અમારો અન વખાણે શ્રી હરી, તે તું અમ
ધર નાર કેરી સ્ત્રી. ૩૭૧
એ રાણી તું જેના સેવે છે પાચે, તે અભંગને હું માડું ઉઠાચે. ૩૭૨
જેતું તું રમરણ કરે છે રાત ને દીવસ, તે અભંગને હું કાપી લાતું શીસ. ૩૭૩
હવે તેતું સૈન્ય મારી દેખાડું સહિ, તો દઈત કાલીંગો મહા બળવંત તંહી. ૩૭૪
ત્યારે બેલ્યા મુરજી રાણી કોખ્યા તત્કાર, હાથે દંડા રાણી લીધો સંભાર. ૩૭૫
તે જન્મ મધે સતીના મુખમા માર ન નીસર્યો, ત્યારે દંડા લઈને દઈતના
ગરદન માથે ધર્યો. ૩૭૬
ન્યારે તે સતીના મુખ માંહેથી મારજ નીસરે, ત્યારે દઈતનું મુસ્તક ધર-
ણીએ તુટી પડે. ૩૭૭
ત્યારે સર્વે સૈન્યમા પડી પુકાર, જે મુરજી રાણીએ માર્યો પોતાનો ભરથાર. ૩૭૮
ત્યારે સર્વે ચોદા ઉઠ્યા મહા રીશજ કરી, હવે એતું સૈન્ય માડું કીયાં
જાય શ્રી હરી. ૩૭૯
એ રાણી તમે શા માટે માર્યો પોતાનો ભરથાર, તે અભંગનું શીસ કાટી
લાતું તત્કાર. ૩૮૦
ત્યારે હલ હલકાર બે દળ માંહે હોય, રણ ક્ષેત્ર સામ સામા આવી જોય. ૩૮૧
જેમ પ્રભાતે ઉઠ્યા મુર, તેમ સામ સામા નીશાન વળવે રણતુર. ૩૮૨
તે કોયે દળમા ચોદા ઉપર જેમ ભણે ચાર, તે કોયે દળમા એક ન આવે હાર. ૩૮૩
તે દઈત મલકેધરનું લડે ક્ષીર બે રાચે, તે મારે ગદાને કાઢે પ્રાણ આચે. ૩૮૪
તે મલકેધર દઈતનું લડે નકુળ સમ, તેના બળનું અંત પાર ન પાચે. ૩૮૫

જે રણકેધર દઈતસુ' લડે ભુત પિશાચ, તે લડે યોદ્ધા ન બોલે વાચ. ૩૮૬
 લે દઈત ગજકેધર મહા બળવંત, તાસુ' લડે વીર હડમત. ૩૮૭
 તે હડમત વીર પર્વત લેશે ઊઠાય, તે દઈત ગજકેધરના રથ માથે ફરે ધાય. ૩૮૮
 તે દઈત આવતા પર્વત લેશે શંભાર, તે કટકા વચ્ચેથી ફરશે નીરધાર. ૩૮૯
 તે હડમત વીર પર્વત લેશે ઊઠાય, તે દઈત ગજકેધરને મારે સાથે. ૩૯૦
 તે મહા યોદ્ધા કોધ કરીને મારે જોડ, તે દઈત ગજકેધરસુ' યુદ્ધ કરે તેહ. ૩૯૧
 ત્યાં લડે બીજા યોદ્ધા ઉતર ભણી ચાર, તે દોષે દળમા એક ન આવે હાર. ૩૯૨
 તેને કેડે છુરી કટારી જેમ ફાસ, ત્યાં વરસે તીરને પડે રણ ત્રાસ. ૩૯૩
 તે યોદ્ધા ગાજે ગરજે લડે અપાર, ત્યાં દોષે દળમા એક ન આવે હાર. ૩૯૪
 ત્યાં હુસી કરી શાહાજી બોલે કીરતાર, ત્યાં ખડંગ ત્રોધારો શાહાજી લેશે સંભાર. ૩૯૫
 ત્યારે ખાડું મન વીચારી લીધું ચાલવ રાથે, તે દઈતનું દળ મારે તેણે ઠાય. ૩૯૬
 ત્યારે નદી સરસ્વતી દઈતના રકતે પુરજો વહે, ત્યારે રકતે ચાલ્યો એમ
 સહુ કોઈ કહે. ૩૯૭

તે ચાર જુગની સંધ લંગતે નદી સરસ્વતી પુર વીના એમજ રહ્યા, તે દઈત
 કાલીંગાના રકતેથી પુરેજ વહી. ૩૯૮
 તે દેવ લડે સર્વે શાહાજીને હેત, ત્યારે દઈત કાલીંગાનું સેન્ય માર્યો રણક્ષેત્ર. ૩૯૯
 ત્યારે શાહાજી સેન્ય ચાલ્યો સર્વે એકઠા આવે, ત્યારે દઈતનું શીર ખુરીએ
 ચડાવ્યો જાય. ૪૦૦
 એ દુલ્લ દુલ્લ ઘોડાની ખુરીએ દઈતનું શીર ચડાયે, તે લડ નાખે ચીણબ
 નગરી માંહે. ૪૦૧
 તે ચીણ મહા ચીણ દઈતનું નગર સોયે, તે નગર પાણી માંહે શાહા
 ડુખાવશે સોયે. ૪૦૨
 ત્યારે સર્વે દાણવ મારી નિર્વંશજ કરે, ત્યારે કમલા કુંવર શીર ભરણજ ભરે. ૪૦૩
 ભગતને શીર ભરણ ભસવી શાહાજી મારો બોલે વાણ, ત્યારે અજરાઇલ
 ફીરસ્તાને ફરે ફરમાન. ૪૦૪
 જે નવખંડમા ચોરાશી લાખ જીવા જોડ છે જાત, તે સર્વેના રૂઢ કબજ કરી
 રાખો તમારે હાથ. ૪૦૫
 તે સર્વે જીવ અજરાઇલ કબજ કરે, ત્યારે શાહા પાસે આવી સંચરે. ૪૦૬
 હવે શામીજી તમે ફરમાન દીધો તે અમે કરું, શ્રી પ્રીત રાહે જીવ કબજ
 કરી તમ આગલ ધરું. ૪૦૭
 ત્યારે શાહાજી બોલ્યા સતજ ભાયે, તમે સહુના જીવ કબજ કરજો જાયે. ૪૦૮
 ત્યારે શાહાજીના ફરમાને ફીરસ્તો અજરાઇલ એમજ કરે, નવખંડ માંહે જે
 જેના પ્રાણ તે લઈને ધરે. ૪૦૯

ત્યારે અસન્દૃશ હીરસ્તો મુર દેશે આથે, ત્યારે જે સતપંથી હશે તે અખંડ
ઉઠી બેઠા થાયે. ૪૧૦

મુનીવરભાઈ જેણે સતપંથ સીરેવ્યા સાચસું સાર, તેને મહાદેવ નહી
હુપે લગાર. ૪૧૧

ત્યારે પછે શાહાજી સુષ્ટિ સંભેગ રચના કરાય, ત્યારે સર્વે રખીયાને શાહા
પુરો રાજ કરાય. ૪૧૨

ત્યારે શાહાજી મહેલે બેશરે સહી, ત્યારે ગુર નખી મહામદ મુસ્તફા શાહા
પાસે વજર થાયશે તહીં. ૪૧૩

ત્યારે ત્રણ બ્રહ્માંડનું રાજ કરાવે વીર, ત્યારે સર્વે રખીયાને રાજ કરાવે સુધીર. ૪૧૪

જે આદ દેવ અનત કરોડીઉં નીપના આહે, તે સર્વે રખીયાને શાહા
રાજ કરાયે. ૪૧૫

ત્યારે લોઢી અમરાપુરીના મહેલ વખાણ્યા નવ જાય, તે ક્ષણ એકમા ગુરનર
રચના કરાવી શાયે. ૪૧૬

ત્યાં કંકુના ગારા સોના રૂપાની ઇંડ, ત્યાં બહોત અનોપમ ઉડાડી બીંત. ૪૧૭

તે દીસે ઉંચા મહેલ અનોપમ સાર, ત્યાં સુવર્ણ કડા બહુ શોભીતા અપાર. ૪૧૮

તેના કમાડ ખાર સાંખ કહ્યા નવ જાયે. તેને બહુ રત્ન હીરા જડયા માંહે. ૪૧૯

ત્યાં મોતી અમુલખ પલંગે બળકે તક્ષણ, ત્યાં એસા પલંગ બીજાવ્યા છે ઘણા. ૪૨૦

ત્યાં કંકુની રેતી સર્વે મુનીવરને ઘેર દ્વાર, ત્યાં બાળક નાના લેખે અપાર. ૪૨૧

સર્વે મુનીવરને વસ્ત્ર મન ગમતા બાણ, તેની શોભા અનોપમ શું કરે વખાણ. ૪૨૨

તે મુનીવરને વાઘો સુવર્ણની જાત, તેને પેરણ ઇંજર બહુ રંગી ભાત. ૪૨૩

તેને સુવર્ણ મોજડી પેરણ પાયે, તેના કેડનો પટકો કાંઈ કહ્યો નવ જાય. ૪૨૪

તેને સુવર્ણ પાઘડી બાંધી સાર, તેને ઓઢણી પાંખડી સુવર્ણની જણકાર. ૪૨૫

તે સર્વે મુનીવરને વાઘો છુટકે બંદ, તે મુનીવર રાજ બેસે જેવા પુનમ ચંદ. ૪૨૬

તે મુનીવર દેવ પહેરે એવા શણગાર, તે મુનીવર એકને ઘરે સતીઉં પચાસ નાર. ૪૨૭

તે રૂપવંતીઉં દીસે સર્વે નાર, તે પહેરે આબુપણ ને શોળ શણગાર. ૪૨૮

તે સતીઉં પહેરે કાંચળી શીધાણી ભાત, તે પહેરે પટોરી નવરંગી ભાત. ૪૨૯

તે પહેરે ચઠા રત્ન જડીત સાલ, પાંચ હીરા રત્ન માંહે બળકે લાલ. ૪૩૦

તેના ઓઢણી ચીર અનોપમ સાર, પગના નેવર વાળે જમ જમકાર. ૪૩૧

તે સર્વે સતીઉં કરે એવા શણગાર, તે સર્વે મુનીવરને ઘરે સતવંતીયું નાર. ૪૩૨

તે સર્વે મુનીવરને મન વાંછીંત ફલ હોય, તે મન વાંછીંતા ફલ ખાય સખ કોય. ૪૩૩

ત્યાં પુષ્પ ટાઢ મોમનને નહી હોય, જેને જેવા ભાવે તેવા ખાયે સોય. ૪૩૪

ત્યાં રાત્રે કસ્તૂરીના વાહાજ વાયે, ત્યાં દીવશે અંબર જરાવે શાહું. ૪૩૫

તે મુનીવર એસા મુખ ભોગવશે સહી, ત્યાં લીલા લાઠ કરશે તહીં. ૪૩૬

તે પાછળ ઘેરા ફરે તુખાર, તે મુનીવરભાઈ મુખ પામશે અપાર, ૪૩૭
 જેણે પંજ છુ વાર્યા મન, જેણે મુનીવરે સતપથ પુરા સીરેવ્યા જન. ૪૩૮
 તે રખીસરોતે શાહા એવા રાજ કરાવે બળવંત, સવા લાખ વરસ લગી
 રાજ કરાવે નવ ખંડ. ૪૩૯
 બ્યારે નવખંડમા રાજ રખીઆતું હોવે સાર, ત્યારે શાહાજી પરણે વિદ્ય
 કુંવારી નાર. ૪૪૦
 ત્યારે ગુરનર તખ્તે બેશે શાહાતું ગુરુ, જેમ સહસ્ર કલાસું ઊંચા મુર. ૪૪૧
 ત્યાં પુરો રાજ કરાવે શાહા સતીકેને જેહ, જે નીત નીત હાલ ગુબરે દેશોંદ
 શુકીત પુરી દેહ. ૪૪૨
 જે મુનીવર નીત નીત અમી પીવે હાલ ગુબરે તત્કાણા, તે મુનીવર મુખ
 ભોગવશે ધણા. ૪૪૩
 જે પુરી દેસોંદ ન આણે ધર્મશાળામા જતા આળશ કરે, તે પાયે ફળમા
 પીયાદો થઈને ફરે. ૪૪૪
 જે અહાં દેસોંદ શુકીત નવ કરે અને આળસુ અપાર, તે ત્યાં કાઠીયું ઘાસ
 વેશે માથે બેસે ભાર. ૪૪૫
 જે ખરા દેસોંદી મુનીવર આજ, તે સહી અમરાપુરીમા કરશે રાજ. ૪૪૬
 ગુર કહે જેણે સતપથ પુરો કમાવ્યો આજ, તે મોમન સહી ત્યા કરશે રાજ. ૪૪૭
 જે દુનીઆ માંહે સત ધર્મની નીંદા કરે, તે તેણે દીન માથું કુટીને મરે. ૪૪૮
 જે રખીસરોતું રાજ દુનીઆ નમ્યણે દેખે તત્કાણા, તે છાતી કુટી મરશે ધણા. ૪૪૯
 જેણે અહીં પથરની પુજા કરી છે આથે, તે તે ત્યાં બહુ પાખંડમા જાયે. ૪૫૦
 જે કોઈ દુનીઆ માંહે બહુ પથર પુજ્યા આથે, તે તેણે દીન તેસા ફલ પાયે. ૪૫૧
 જે કોઈ અહીં જેસા બીજ બોયશે જાણુ, તે તેસા ફલ પાયે નીરવાણુ. ૪૫૨
 જે કોઈ અહીં બુઠા પથર પાથરીઆની પુજા કરે, તે તેણે દીન છાતી
 ઉપર લઈને ફરે. ૪૫૩
 જે કોઈ પાણી પથરની જાત્રા તીથે જાય જાણુ, તેને તેણે દીન સવા પહોર
 લગી પાણીમા શાહા કુઆવશે નીરવાણુ. ૪૫૪
 જે કોઈ અહીં બ્રાહ્મણ બેગી રીવડા છ દર્શનના ગુરની પુજા કરે, તે તેણે
 દીન નીત નીત સવા પોર લગી કાંધે લઈને ફરે. ૪૫૫
 જે કોઈ ગાય પીપળાની પુજા કરશે જાણુ, તે તેણે દીન નીત નીત સવા
 પહોર લગી કાંધે લેશે નીરવાણુ. ૪૫૬
 જે કોઈ વૃત વરકુલીઆ ઉપવાસ કરે, તે તેણે દીન દહી ફડી પામશે પણ
 કાઠીયું ઘાસ વેચીને જીએ મરે. ૪૫૭
 જે સર્વે દુનીઆ બીજા દેવની જપ તપ પુજા કરે સાર, તેને રાત્રા અઝા-
 ઝીલના હાથે રશે નીરધાર. ૪૫૮

જે કલબુગમા બ્રાહ્મણ ભોગીને જમાડે જાણુ, તેને અહીંનું ધર્મ અહીં આપે
સહી નીરવાણુ. ૪૫૯

તે સર્વે લોક અહીંની કમાઈ અહીં ખાઈ રહ્યા, તે નીકાન વડ વેળાએ ઠાલે
હાથે હરી પાસે બયા. ૪૬૦

જે કોઈ અહીં જેથી પુજા કરે, તે તેણે દીન સવા પહોર કાંધે લાઈને કરે. ૪૬૧

જે વણવેસમા અદલ દાન કરશે જાણુ, જેણે અહીં જેથી પુજા કરી હશે તે
તેણે દીન તેસા ફેલ પામે નીરવાણુ. ૪૬૨

જે સતપંથ ધીયાવશે ગુર મુખ જાય, જે અહીં દશમા અવતારના પુજશે પાય. ૪૬૩

જે પુરો પાળે સતપંથ જ્યાં ન જાણુ કોય, તે પ્રાણીને સહી અમરાપુરી હોય. ૪૬૪

ત્યારે સવા લાખ વરસ લગી રખીઆને રાજ કરાવે શાહે, પછે ફેરાવીને
મૃષ્ટિને સંહારી ધરાયે. ૪૬૫

તે સર્વે મૃષ્ટિને સંહારી સંસાર સપટ કરાયે, નવ ધ્રોણી ગાળે દેવ મુરાળને
ધારે મેગ વરસાયે. ૪૬૬

ત્યારે અસરાફીલ સુર દેશે આહે, ત્યારે સર્વે પ્રાણી અખંડ ઉઠી બેઠા થાયે;
ત્યારે સર્વે ગુનહેગાર દુનીઆને દોજખે ધાલવા જાયે, ત્યારે આરખી રૂપ
કરીને બેરાશે શાહે. ૪૬૭

ત્યારે આશમાન નવ નેજા ઉપર આવે સુધીર, ત્યારે સહસ્ર કલાસુ ઉગશે સુર. ૪૬૮

ત્યારે અગનની ઝાળ પડશે ધરતી ઉપર આહે, ત્યારે ત્રાંબા વરણી તે ધરતી થાહે. ૪૬૯

તે વેળાએ શામી મારો એસો કરે, જે મેગા દમર છત્ર શામી મારો ધરતી
ઉપર ધરે. ૪૭૦

ત્યારે આરખી રૂપ શાહાનું કહ્યો ન જાવે જાણુ, ત્યારે શાહાજી કેની અરજ
મોર નહી માને ફરમાન. ૪૭૧

ત્યારે સહસ્ર મણની એરણુ જાણુ, ત્યારે સહસ્ર મણનું ઉપર ધણુ પ્રમાણુ. ૪૭૨

જે મુનીવર અહીં માલ બીજનું ખાયે, નહી હાલ ગુજરે નહી ગત માંહે જાયે. ૪૭૩

તેને માથે ગુનાહ રહેશે તત્ક્ષણ, તેને ઘણકેરી માર દેવરાવશે ધણા. ૪૭૪

ત્યારે તીલ તીલનું લેખો શાહા મારો પુછશે સહી શાહે, જે જેના કાગળ
હશે તે તેના હાથે ફેસે તાહે. ૪૭૫

તે અઉંઠ કરોડ રોમ રાહે એના કર્તવ્ય જોયે, તે ત્યાં તેની ગવાહી પુરાવશે સોયે. ૪૭૬

તેતો અઉંઠ કરોડ રોમ લોહાના થઈ, જે જુઠો બોલે તેના અંગે પાછો ફરી
ખુએ સહી. ૪૭૭

તે ઉપર દેશે અગનની બર, અને ધરતીને જાણુ નીર વહેશે લોહી નેત્રની ધાર. ૪૭૮

ત્યાં હિંધે મુસ્તક જીવને અગન ધગ ધગાયે, તેના માથાના લેબ તે કાને
નીશારી જાયે. ૪૭૯

તે રેશે ગુનેગાર કરશે બહુ ચોર, જેણે ગુનાહ નહીં બક્ષાવ્યા તે ત્યાં થાશે ચોર. ૪૮૦
ત્યાં શાહાણ આરળી રૂપે નહર ફેરાયે, ત્યાં ગુર બક્ષાની મોર ન માને શાહે. ૪૮૧
ત્યાં નહીં વૃક્ષ નહીં વાસ છાયા સાર, ત્યાં નહીં અન પાણી તેણે ઠાર. ૪૮૨
ત્યારે ત્યાં નહીં આપ માધ બધવ વીર, આપ આપણા કર્તવ્ય ભોગવે શરીર. ૪૮૩
ત્યાં નહીં સ્ત્રી પુરૂષ એકલો આપ, તે આપ આપણા કર્તવ્ય ભોગવશે પાપ. ૪૮૪
ત્યાં રેવે ગુનેગાર બુઝાવે દેહ, અગનની ઝાળે બહુ દાળે તેની દેહ. ૪૮૫
ત્યાં બળી દેહ સર્વે ખાક હોઈ જાયે, ફરી પાવળ છંટાવી બેઠી કરાવે શાહે. ૪૮૬
એવી સો વાર એક દેહી ભાંગે ધડે જાણ, ત્યારે એક ગુનાહ શાહા મહાદાનમા

ઉતારે નીરવાણ. ૪૮૭

ત્યાં એસી તરે શાહાણ ગુનાહ મહાદાનમા ઉતારે તત્કાલ આયે, ત્યારે પચાસ
હજાર વર્ષ'તુ' એક દીન કરશે શાહે. ૪૮૮
ત્યારે પચાસ હજાર વર્ષ'તુ' રોજ કીયામત કાંઈ કદી નવ જાય, જેમ વાયે
ઝાલી છે ગાય. ૪૮૯

ત્યાં એવો જીવનો હિસાબ મહાદાનમા થાયે, તેમાં સાચા મુનીવર હશે તે
ઉતરી અમરાપુરી માંહે જાયે. ૪૯૦
પણ ગુનહગાર હશે તે નહીં ઉતરશે દુલ વાર, જે સાચા મુનીવર હશે તે
પહોતા બહેસ્ત મીંજાર. ૪૯૧

એ સતગુરે બહેસ્તની વાટે મુનીવર ચલાવ્યા સાર, તે જઈ પોતા વર્ધકુંઠ મીંજાર. ૪૯૨
જે અદલના કેલ પુર્ણ કરે, તે મુનીવર જઈ વર્ધકુંઠ માંહે સંચરે. ૪૯૩
તે મુનીવરને ગુરનર બહેસ્તમા લેશે બોલાયે, ત્યારે મુનીવરના મનમા
હર્ષ ન માયે. ૪૯૪

તે મુનીવર દેખે બહેસ્ત અનોપમ સાર, તે સુવર્ણ કળા ઝળકે અપાર. ૪૯૫
તે મુનીવરના મંદીર કસ્તુરીના ગારા સોના રૂપાની ઇંટ શોભીત, ત્યાં બહુ
ગુરનરે ઉઠાડી છે ભીંત. ૪૯૬

તેના કમાડ બાર સાખ સુવર્ણના ઘડયા, તેને રત્ન પદાર્થ હીરા માણક જડયા. ૪૯૭
ત્યાં સુવર્ણ મહેલ ઝળકે તેજ અપાર, ત્યાં સહસ્ર સુરજ તેણે ધરખાર. ૪૯૮
એક એક મોમનના મંદીર સોનાના ઘડયા, એક એક મંદીરને હીરા માણક
આંગણે જડયા. ૪૯૯

એક એક મોમનના મંદીરને માતી જડયા આયે, તે મોમન'તુ' રૂપ કાંઈ
વખાણ્યો નવ જાયે. ૫૦૦

એ મંદીર પર દીસે સાત ખંડ કળા ભરપુર, જેસો સહસ્ર કળાસુ' ઉંચો સુર. ૫૦૧
ત્યાં સત રંગી પલંગ મુકયા બીજાયે, હીરા રત્ન જડીત હોડાળા ખાટ આહો. ૫૦૨
તે મુનીવરો એસા સુખ ભોગવશે સાર, ત્યાં સુરજ રંગનીર્ડ'નાર સહસ્ર હજાર. ૫૦૩

ત્યાં અંદ્રવર્ણીં નાર સહસ્ર હજાર, ત્યાં ચાર ચાર દેવ કન્યા નાર. ૫૦૪
 જે કલજુગની અર્ધા અંગની ધણી સાથે ધર્મ કમાયે, તે સહુના ઉપર
 પટરાણી થાયે. ૫૦૫
 તે મુનીવરને ધરે સર્વે સતવર્તી નાર, તેને પાંચશો પુત્ર ગુરાની ખેલે ધરને ખાર. ૫૦૬
 તે રત્ન જડીત્ર છંદુડે અપાર, હાથમા ગેંડી સુવર્ણની અનુપમ સાર. ૫૦૭
 તે સર્વે મુનીવરની દેહી ગુરાની હોય, તે દેવ ગુરાની વસ્ત્ર પહેરે સખ કોય. ૫૦૮
 એવી રચના ગુરનરે બહેસ્તમા રચાવી સહી, ત્યાં સાત સરોવર ગુરનરે
 અમીના બર્યા છે તહીં. ૫૦૯
 તે સરોવરની સુવર્ણની ઇંદ કસ્તુરીના ગારે બાંધી પાર, તેને માણક મોતી
 દેવે જડયા છે અપાર. ૫૧૦
 તે સરોવરમા માણક મોતીની વેણુ ધણી, તે સાત સરોવરમા અમૃત
 ભરીયા છે ધણી. ૫૧૧
 એ સરોવરની સામે પારે એક મહા કલ્પ વૃક્ષ છેહ, તે ગુરનર નીપાવ્યો
 તે સગળી અમરાપુરી છાંહી રહ્યો તેહ. ૫૧૨
 તે સરોવરની પારે ગુરનર વૃક્ષ નીપાવ્યો આહે, તે બહુ ઘેરી રહ્યો કાંઈ
 કાંઈ કહ્યું નવ જાય. ૫૧૩
 તે અનત પાંખી ધાપટ રંગ રમે મળે જ્યાં, તેણે વૃક્ષે એ સી કલોલ કરે છે ત્યાં. ૫૧૪
 એ સર્વે બહેસ્તની રચના ગુરનરે કહી તે કહી નવ જાય, તે ધરે રત્ન પદાર્થ
 ગુરનરે જડયા ત્યાંયે. ૫૧૫
 જે છે ચાંદો સુરજ જુગ માંહે સાર, એવા અનત શાહાજીએ જડયા અપાર. ૫૧૬
 તેા મુનીવરભાઈ અમરાપુરીમા વાસો તમારો, ઉપર કલ્પ વૃક્ષની છાંંએ;
 સવા ભારતું અહાર ભોગવશો, મુનીવરો મન વાંછીતા ફલ ખાયે. ૫૧૭
 તેા મુનીવરભાઈ ભાઈ જે સાચો સતપથ પુરો કમાવશે, અને સાચો પ્રમાન
 રાખશે આહે;
 તેના એકોતર માઈના પુરીયા, એકોતર બાપના પુરીઆ, સાત પુરી સાસરાની
 તે લઇને અમરાપુરી માંહે જાયે. ૫૧૮
 ત્યાં એવું બહેસ્તમા સુખ ભોગવશો સાર, ત્યાં વારોવાર પામશો શાહુતું હીકાર. ૫૧૯
 તેા મુનીવરભાઈ પ્રથમ આઠ જાપ કરજુ શામીજીએ સીરજ્યા, તે સત-
 ગુરજીને ફરમાન;
 તે સામીજીના મન માંહેથી અનત કરોડી જીવ ઉધર્યા, તેણે શામીજીયું
 રાખ્યું અવીચલ ધયાન. ૫૨૦
 જે મુનીવર જાપ મેગ કીનર સરજ્યા, દેવ તેત્રીસ અનંત કરોડ;
 એકલ. સર્વે જીવ ઉધર્યા, તે સતગુરના ફરમાન. ૫૨૧

એ ગુરનો અથર વેઠ પ્રમાણુ, તે અથર વેઠતું કશું કરશે નહીં. ૫૨૨
એસો વચન દેવે આગળ ભાંખ્યા સાચ, એવી ગુર ઇમામશાહ બોલ્યા વાચ. ૫૨૩
એવા ગુર ઇમામશાહ દશમું અવતાર ભાંખ્યા વેઠ, દશમા અવતારની હસ્તુરી
સહી પાળશે તેના પાતક જાયશે છે. ૫૨૪

જે કોઇ દશમા અવતારની હસ્તુરી પ્રમાણુ ચાલશે નરને નાર, તેને આવા
ગમણ નહીંરે સંસાર. ૫૨૫
જે કોઇ એક મન નારાયણ દેવતું દશમું અવતાર લાણેને સાંભળે સાર, તે
લગતની નર નારાયણ કરે સાર તેને મહાદેવ નહીં હુપે લગાર. ૫૨૬
જે કોઇ મુનીવર દશમા અવતારતું હરફે હરફે પુરો પાળશે જોય, તેને એક
એક હરફના કરોડ કરોડ હસ્તી આખ્યાતું ફળ હોય. ૫૨૭
ત્યારે દશમું રૂપ ત્યાં નકલંકી નારાયણ રૂપ સાર, ત્યાં દેવે ધર્મો શ્રી મોલા
મુરતઝામ્લીનો અવતાર. ૫૨૮

ત્યારે દેવ દઈત કાલીંગાને મારશે બેણીવાર, પછે સંસારમા પ્રગટ થાયશે મોરાર. ૫૨૯
ત્યારે દશમે કાલીંગાને મારશે નીરધાર, તે દેવે બાર કરોડમું પીર સદરદીનને
તારીઆ સાર. ૫૩૦
જ્યારે સંસારમા પ્રગટ થાશે દેવ મુરાર, ત્યારે સંસાર સર્વે ઓળખશે
સહી નીરધાર. ૫૩૧

ત્યારે શ્રી દશ માંહે શાહા મોલા મુરતઝામ્લી રૂપે નામ લાણાવ્યા સહી નહીં,
ત્યારે અનંત કરોડમું પીર હશન કળીરદીનને તારશે નીરવાણ. ૫૩૨
શાહા મોલા મુરતઝામ્લીની માતા તો બીબી જલેખા કહીએ, અને પીતા
તો હાશમી અણુતાલમ કહીએ. ૫૩૩

ત્યારે ગુર તો નબી મહમદ મુસ્તફા સલ્લલાહ અલેહી વ સલમ નહીં, અને
સખતી તો માતા બીબી ફાતમા પ્રમાણ. ૫૩૪
ત્યારે સ્વસ્થાન તો કહેકપુર નગરી નહીં, અને ક્ષેત્ર તો સીતપુર કુવારકા
નગરી પ્રમાણ. ૫૩૫

ત્યારે નર દારસે દાણવ દઈત કાલીંગા ઉણીયાચારી નહીં, બાર કરોડમું પીર
સદરદીન ઉધર્મા નીરવાણ. ૫૩૬

ત્યારે ચાર લાખને બત્રીસ સહસ્ર શાહા મોલા મુરતઝામ્લી રૂપે નહીં, ત્યારે
અથર વેઠ હુઆ પ્રમાણ. ૫૩૭

ચાર લાખને બત્રીસ સહસ્ર કલજુગતું પ્રમાણ નહીં, બાર કરોડમું પીર
સદરદીન અમરાપુરીમા પહોતા નીરવાણ. ૫૩૮

તેણે તો ગુપ્ત પંથ આશ્રધ્યા જાણ્યું, તેણે તો સહી અમરાપુરીનો વાસો
 પામ્યા નીરવાણ. ૫૩૯
 ત્યારે શ્રી નકલંકીનો દશમો અવતાર સંપૂર્ણ થયો સહી, એવી ગુર બ્રહ્મા-
 જીએ વાણી કહી. ૫૪૦
 અહીંથી શ્રી નારાયણ દેવના દશમો અવતારની કસ્તુરી સંપૂર્ણ સાચ્ય, એવી
 ગુર હશનશાહા સુત પીર ઈમામશાહા બોલ્યા વાચ્ય. ૫૪૧

